

SEYYİD
KUTUB

GERÇEĞİ

İLAHİYATÇI
YUSUF ÖZGE

SEYYİD KUTUB GERÇEĞİ

HAZIRLAYAN

YUSUF ÖZGE
İlahiyatçı
Yazar

Atik ALTINKAYA 1.

Baskı:2012 KASIM

ISBN 978-605-63272-1-6

Basım Yeri
UMUT MATBAACILIK VE
KAĞITÇILIK LTD ŞTİ.
Fatih Cad. Yüksek Sk. No: 11
Başak Han Merter/İSTANBUL
Tel:212 637 04 11 Matbaa
Sertifika No:22826

İÇİNDEKİLER

Giriş:-----	2
Seyyid Kutub kimdir?-----	4
Seyyid Kutub niçin idam edilmiştir?-----	9
O'nun batıl görüşlerinden bazıları: -----	13
Hız. Osman (Radyallahu anhu)'ya açıkça iftira etmesi:—	13
Ayet-i Kerime'leri nasıl çarpıttığı:-----	28
Diğer dinlerle islamiyeti eşit görmesi: -----	44
Dua etmeyi ve tesbih'i inkar etmesi:—	48
Osmanlı'nın dini yaşantısı olan Tasavvufa saldırarak, belli dualar okumayı ve evratları tembellik çağının ürünü olarak görmesi: -----	54
Zikrullah namazdır demesi ve cehri zikri inkar etmesi: -	74
Şefaat'ı ve evliyalari inkar etmesi: -----	99
Ehl-i sünnet olan hak mezhepleri ortadan kaldırmak istememesi: —-----	102
Sonuç: -----	119

Giriş:

Günümüzde bizlere, muteber bir din alimi diye servis edilen ve kitaplan ise birtakım çevreler tarafından sürekli piyasaya sürülerek gündemde tutulan Seyyid Kutub kimdir? Neden idam edilmiştir? Kimlere hizmet etmiştir? Ehli sünnet karşıtı görüşleri nelerdir? Gerçekten büyük bir islam alimi midir? Kuran-ı Kerim tefsiri yapabilecek bir ilmi payeye sahip midir? vs. Bu ve buna benzer bir çok soruların cevabım bulacağınız bu kitabımızda, ayrıca Seyyid Kutub'un masonlara nasıl maşalık yaptığını, başta Eshâb-ı Kiram olmak üzere ehli sünnet büyüklerine nasıl dil uzattığını, Kur'ân-ı Kerim'i kendi görüşüne göre nasıl tefsir ettiğini göreceğiz, İbni Teymiyye'ci ve mason Muhammed Abduh'cu mezhepsiz bir sosyalist olup, vahhabilikle ve şii'likle bağlantılı görüşlerinin neler olduğunu anlayacaksınız inşallah.

Özellikle, Osmanlı'nın çöküş dönemi ve sonrasında islamın dışardan yıkılamayacağını anlayan islam düşmanı dış güçler, bu yıkımın içerden daha etkili olabileceği düşüncesinde birleşmiş ve bunun için içerden ve dışardan yıkma çalışmalarına başlamışlardır. İçerden yıkılabilmesi için de, islam dinini en ince ayrıntılarına kadar bilen ajanlar yetiştirerek islam alimi sıfatıyla servis etmiş ve önemli makamlara getirerek, Müslümanlar arasında tefrika çıkarmışlardır. Ehli sünnet itikadını bilmeyen bazı Müslümanlar da, bu sahte alimleri gerçek din âlimi zannetmektedirler. Bu sahte alimler, ayrıca ehli sünnet itikadını, tasavvufu, maneviyatı ve ehli sünnet vel cemaat olan hak mezhepleri birleştireceğiz bahanesiyle, ortadan kaldırmak için çok çeşitli kitaplar yazmışlardır. Ayrıca muteber bir çok ehli sünnet alimlerinin sahit kitaplarını da Türkçe'ye çevirirken, sadeleştirme yapıyoruz bahanesiyle tahrif ederek, kendi batıl düşüncelerini bu kitapların içerisine sinsice yerleştirmişlerdir.

Bu yüzden, Müslümanları sünneti Rasulullahtan uzaklaştırarak, sözüm ona Kur'an nesli yetiştiriyoruz bahanesiyle, sadece Ku'ran-ı Kerim'e ve mealine yönlendirmişler, uydurmadır diye de binlerce Hadis-i Şerifi reddedip, biz sadece Kur'

an ile amel ederiz demektedirler. Ayrıca planlı ve bilinçli bir şekilde de yüzlerce Kur'an Âyet'lerini kendi batıl görüşlerine uydurmak, zıt ve yanlış manalar vermek suretiyle de çarpıtarak, Müslümanların itikadını bozmayı planlamaktadırlar.

Asıl mesleği sosyolog olan Seyyid Kutub, gerçeklerden habersiz binlerce insanımıza farklı tanıtılmakta, şehit oldu, reformcu büyük bir İslam alimi gibi safsatalarla ön plana çıkarılmaktadır. Ayrıca, her sene, asılma yıl dönümlerinde, anma programları düzenlenerek, ısrarla gündemde tutulmaya çalışılmaktadır. Bu nedenle de hatalarla dolu **Fizilal-il-Kuran** adlı Kur'an tefsiri ve yalan yanlış fikirleri ile dolu diğer kitapları ise yukarıda da söylediğimiz gibi oynanan oyundan habersiz Müslümanlar tarafından, doğru ve güvenilir sanılmaktadır. Aslında Seyyid Kutub, kitaplarında ve yazdığı tefsirinde, on doğrunun içine bir yanlış karıştırıp, kurunun yanında yaşta yanar mantığıyla hareket etmek suretiyle, kendi yanlış ve sapık fikirlerini sinsice bir yöntemle gizleyerek millete empoze etmektedir. Aynı şekilde, batıl fikirlerini yaymaya çalışan diğer kişilerin kullandığı yöntem de tamamen bundan ibarettir. Ayrıca bunu yaparken de birdenbire değil aşama aşama yapmışlardır. Çünkü herkes tarafından bilinen gerçeklerin, tamamını çarpıtmaları durumunda, deşifre olacakları için bir kısmını çarpıtmaktadırlar.

Aslında bu zihniyetteki insanların Müslümanlara bir şeyler anlatma veya öğretme kaygıları olmadığı gibi, aksine esas gayeleri Müslümanların inanç ve itikatlarını bozmaktır. Bu nedenle, sapık fikirlerini, yazdıkları kitapların içerisine serpiştirerek gizlemişlerdir. Yani, Seyyid Kutub'un kitap ve tefsir yazmasındaki maksatta aslında budur. Batıl fikirlerini, sinsice yöntemlerle, doğru bilgilerin araştırma karıştırdıkları için bunu her Müslümanın fark edebilmesi çok zordur. Bu nedenle, bu tür insanların kitaplarını okuyan ve oynanan oyundan habersiz iyi niyetli kardeşlerimiz de farkında olmadan küfre girebilmektedirler. İşte esas sorun ve fitne de buradadır. Seyyid Kutub'un yazdığı kitaplarındaki, hatalı görüşlerinden, çok aşırı dikkat çekenleri, Türkçe'ye tercüme

edenler tarafından çıkarılmasına rağmen, kitapların ehli sünnet görüşüne göre ele alınacak bir tarafı yoktur. Buna rağmen, bu adamın, çürük ve sakat fikirlerini, belirli gruplar, bilerek ya da bilmeyerek yaymak suretiyle vebale ortak olmaktadırlar.

Tevhid inancı! kisvesi altında, insanları, sünneti seniye-den uzaklaştırma gayreti içinde olan ve hiçbir Müslümanın yaşantısını beğenmeyen, hatta kendinden olmayanları kâfir görüp, Müslümanların mal ve ırzlarını da helal kabul eden vahhabilerle; aym fikirde olan bu zihniyet, kendilerince güya yeni bir islam toplumu oluşturma çabası içerisine girmişler ve bu şekilde de esas gayelerini gizlemektedirler.

İşte bu nedenlerden dolayı, Seyyid Kutub ve onun gibi düşününlerin deşifre edilip, bu adamın da, aslında söylendiği gibi ehli sünnet alimi olmadığını Müslümanlara anlatılması gerekmektedir. Durum böyle olunca acizane bizler de dini sorumluluklarımız gereği, bildiğimiz gerçekleri, kardeşlerimizle paylaşmayı zaruri gördük. İnşallah, bu kitabımızı okuyan samimi kardeşlerimiz, gerçeklerin farkında olacak ve bizlere muteber bir din alimi diye servis edilen S. Kutub'un aslında, nedenli bir sapıklık içinde olduğunu göreceklerdir.

Seyyid Kutub kimdir?

Seyyid Kutub, aslında, bir gazeteci yazardır. 1906 yılında Mısır'da doğmuştur. İbrahim Kutub'un oğludur. İsmi, Seyyid olup, Kutub ise sanıldığı gibi bir unvan değil, onun soyadıdır. Aynı şekilde, zannedildiği gibi Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimizin soyundan da gelmemiştir. İlk eğitimini aile içinde aldıktan sonra, el-Ezher Üniversitesinde orta ve lise tahsilini yaparak, daha sonra Daru'l-Ulum Fakültesi'ni bitirmiştir. Mezun olduğu bu Fakülte de tarih, coğrafya, Arap edebiyatı, İngilizce, felsefe, sosyoloji, pedagoji gibi bilimler okumuştur. 1933'te aym fakülte de edebiyat dalında öğretim görevlisi olarak çalışmaya başlamış, o dönemde "**Yeni Fikir**" adı altında bir de dergi çıkarmıştır.

1941'de sosyoloji doktorası yapmak üzere, Maarif vekaleti tarafından Amerika'ya gönderilmiştir. Yine aynı dönemlerde, Müslüman Kardeşler cemaatiyle bir takım ilişkilere girmiş, 1945'te Amerika'dan döndükten bir süre sonra da, tamamen bu cemaate katılmıştır.

Seyyid Kutub, kendi hayatını iki dönem olarak ifade eder; Birincisi, sosyalizme yöneldiği ve daha çok edebi çalışmalara ağırlık verdiği dönemdir ki, kendisi bunu "**cahiliye dönemi**" olarak adlandırır. Bu dönemde "**Dikenler,**" "**Köyden Bir Çocuk**" ve "**Sihirli Şehir**" adlı üç romanı yayınlanmıştır. Aslında, hapiste ağır şartlar altında iken yazdığı, "Fi zilal-il Kuran" adlı, garabet tefsiri de, tıpkı bu romanlar gibi hayal ürünü olup, batıl fikirlerle doludur.

Hayatının ikinci devresi olarak kabul ettiği dönemde ise, ehil olmadığı dini konulara el atarak, ehli sünnet görüşü açısından hatalı bir çok kitaplar yazmıştır. Yazmış olduğu fitne mahsulü bu kitaplarında, İbn-i Teymiyye'nin ve eski Kahire müftüsü mason locası başkanı Muhammed Abduh' un dinde reformist fikirlerinin savunuculuğunu yapmış ve bunların batıl fikirlerini kaleme almıştır.

Kitaplarında, Hz. Osman (Radyallahu anhu) efendimiz başta olmak üzere, bir çok ashaba ve ehli sünnet alimlerine saldırması, kendi sosyalist düşüncelerini islamiyet olarak tanıtmaya kalkışması, "**Fi zilal-il Kuran**" tefsirinde, Ayet-i Kerime' lere ehli sünnet alimlerinin görüşlerine göre çok zıt ve yanlış manalar vermiş olması nedeniyle, din düşmanları onu dinde reformist olarak tanıtip hep gündemde tutmaya çalışmışlardır. Bu din düşmanlarının hedefleri ise, vahhabiliğin kuruluş ve yayılış amacıyla birebir aynıdır. Yani, biz Müslümanları manevi güç kaynağımızdan, Resullullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimiz ile ashabı güzün efendilerimizin izinden ayırıp, sahipsiz bırakmayı planlamaktadırlar. Bu amaçla, yok dinde reform yapacağız, yok Kur'an-ı Kerim'i 20. asra göre yeniden düzenleyip mana vereceğiz diyerek, Kur' an-ı Kerimi tahrif edip, dolayısıyla kendi batıl düşüncelerine

uygun manalar vererek, Müslümanların itikatlarını bozmayı planlamaktadırlar.

Görüldüğü gibi, Seyyid Kutub; islami ilimler okumamış, bir hak mezhebe göre de bilgi sahibi olmayıp, sosyoloji ve edebiyat alanında eğitim almıştır. Uzmanlık alanı sosyoloji olmasına karşın, kendi sapık fikirlerinden hareketle, Ayet'leri çarpıtarak farklı manalar verip, **"bana göre"** böyledir diyerek Fi'zilal-il Kur'an adlı garabet tefsirini yazmıştır. Herkes "bana göre" demeye başladığı zaman, ortada ne mezhep, ne de din kalır. Oysa ki ehl-i sünnet görüşünde olan islam alimleri, Ayet'leri yorumlarken diğer Âyet'ler ve Hadis-i Şeriflerle birebir uyum içinde mana verirler. Seyyid Kutub ise Âyet'lere kendi rey'ine göre mana verip bir çok Hadis-i Şerifleri de yok sayarak bana göre böyledir demektedir. **"Kur'anı kendi rey'i (görüşü) ile tefsir eden cehennemdeki yerine hazırlansın,"**¹ Hadis-i Şerifini çok iyi düşünmek durumundayız.

Buna rağmen bu adamın yazdığı, "Fi' zilal-il Kur'an" adlı tefsiri ile batıl kitaplarını yaymayı bir takım çevreler cihad saymaktadır. Bu çevreler dine hizmet ettiğini zannederek aslında, ehli sünnet itikadını bozup Müslümanlar arasında fitne çıkarmak isteyen din düşmanlarının değirmenine bilerek ya da bilmeyerek su taşımış olmaktadır. Netice de, ortalıkta gezen kitapları, her gün binlerce insanımızı zehirlemektedir. Durum bu kadar vahimdir.

Yine Seyyid Kutub'tan övgüyle bahseden, Haksöz dergisi yazarı Hamza Türkmen'in 10 Eylül 2012 tarihli **"İslah-Ha-ber"** internet sitesinde yayınlanan röportajında şu ifadeleri kullanmaktadır:

"Kutub'un şehadetinden daha bir ay geçmeden Cağal-oğlu'ndaki MTTB binasının salonunda Şehidimiz için anma toplantısı yapıldı. Konuşmacılar Sezai Karakoç ve Necip Fazıl Kısakürek'ti. Karakoç da Kısakürek de Kutub'un şehadetini kutlamışlar ve Firavun Nasır'a lanet okumuşlardı. Necip Fazıl Kısakürek, Kutub'u kendinden daha yiğit,

¹ Sünen-i Tirmizi, Tesir'ul-Kur'an 1

"saf ayar dava adamı" olarak tanıtmıştı. Ama daha sonra **Kutub' un islami Kur'an eksenli algılama çabalarından, daha sonra yayınlanan "Yoldaki İşaretlerdeki ve Fi Zilal' deki mezhepçiliği, Bâtmiği ve milli/ulusal dindarlığı eleştiren yaklaşımlarından istifade edeceklerine, bu iki zat da, gelenekçiliğe ve Osmanlı asabiyesine dayanan milli dindarlığa tutunan bir refleksle. Şehidimizin ismini unutturmaya veya "Din Tahrifçileri" kitabında olduğu gibi karalamaya çalıştılar.**¹

Yukarda ki yazıda: "**İslami Kur'an eksenli algılama..**" diye bir ifade kullanılmaktadır. Bu ifade açık bir şekilde, aynı vahhabilerde olduğu gibi Hadis-i Şerifleri yok sayıp Sünnet-i Rasulullaha da açıktan saldırıdır.

Buhari ve Müslim'de Eyyub (Radiyallahu anhu)'dan Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Her kim benim hadislerimi hafife alarak yüz çevirirse, benden değildir."²

Ayrıca yine bu yazıda: "**S. Kutub'un ehli sünnet mezhebine, batniliğe (maneviyata ve tasavvufa), Osmanlı devlet yapısına karşı olduğunu, bu fikirde olanlar da açıkça ifade etmektedirler.**" Yine bu yazıda "**Din Tahrifçileri**" diye geçen kitap ise, S. Kutub'la aynı dönemde yaşayıp, 1983 yılında vefat etmiş olan Ahmet Davutoğlu hocanın yazmış olduğu "**Dini Tamir Davasında Din Tahrifçileri**" adlı kitaptır. Bu kitapta; İbni Teymiyye, masonlukları belgelenen Cemallettin Afgani, Muhammed Abduh, Reşit Rıza başta olmak üzere, bunlarla aynı fikirde olan Mevdudi, Seyyid Kutub ve Türkiye uzantıları vs. bunların ehli sünnete uymayan yanlış fikirleri, belgeli bir şekilde anlatılmaktadır.

Necip Fazıl'da Seyyid Kutub'un yanlış fikirlerinin farkında olmuş ve aleyhinde yazmış olduğu "**Doğru Yolun Sapık**

¹ Bu kaynak için Bkz: <http://www.islahhaber.com/seyyid-kutub-cahili-toplum-terkibiyle-tekfiri-amaclamadi-26282h.htm>.

² Buhari, Nikah 1; Müslim, Nikah 1.

Kollan" adlı, kitapta demiştir ki: **"Sahte Kahramanlar konferansında gerçek kahraman olarak göstermişim. Fakat sonradan gördüm ki, Seyyid Kutub bir İbni Teymiyye meddahıdır ve kellesini kaptırdığı "sosyalizma yulannın zoruyla" Hazreti Osman (Radiyahallahu anhu)'ya adaletsizlik isnad eden ve dil uzatan bir bedbahttır."**

Buradan da anlaşılıyor ki, o dönemlerde yaşayan ve o günkü oynanan, siyasi olayları çok iyi bilen Necip Fazıl, önemli bir hususa dikkat çekip, **"sosyalizma yularımın zoruyla"** ifadesini kullanarak, birilerinin maşası olduğunu anlatmak istemiştir. **"Yular"** ifadesi birilerinin emrinde ve güdümünde olduğunu ifade etmek için kullanılmış anlamlı ve yerinde bir sözdür. Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) ve diğer ashapı güzün efendilerimiz hakkında söylediği iftira ve hakaretleri, birilerinin talimatıyla sarfettiği anlaşılmaktadır.

Bazı kesimler ısrarla, Seyyid Kutub'un vahhabi olmadığını iddia etmektedirler. Halbuki vahhabiliğin fikir babası, İbni Teymiyye'dir. Seyyid Kutub'da İbn-i Teymiyye'yi övmekte ve fikirlerini savunmaktadır. Dolayısıyla İbn-i Teymiyyeci birinin vahhabi olmadığını iddia etmek, pek de inandırıcı olmaz. Zaten kitabımızın ilerleyen sayfalarında da göreceğiniz gibi, Seyyid Kutub sadece ben vahhabiyim dememekte ancak vah-habilikle birebir aynı sapkm iddiaları savunmaktadır. Ayrıca Mürşid ve Allah dostu velileri; alaylı bir şekilde hakaret ederek inkar etmektedir. Tasavvuf ehlini ve yaptıkları tüm ibadetleri de tembellik çağının ürünleri olarak görmektedir. Aym şekilde vahhabiler de tasavvufa, şefaate, evliyaya, keramete inanmazlar ve asla da kabul etmezler.

Seyyid Kutub niçin idam edilmiştir?

Bazı kesimler, Müslümanlar arasında itibar görsün diye, Seyyid Kutub'un asılma nedeninin din davası olduğu ve bu sebepten asıldığını söylemektedirler. Halbuki S. Kutub'u savunanlar dahi onun İhvan-ı Müslimin adlı örgütün üyesi olduğu ve Cemal Abdunnasır'a suikast ve darbe girişiminde bulunduğu için tutuklanarak asıldığını açık bir şekilde şöyle ifade etmektedirler:

- "27 Kasım 1954'de, İhvan-ı Müslimin, Mısır devlet başkanı Cemal Abdunnasır'a suikast girişimiyle itham edildiğinde Seyyid Kutub'da İhvan-ı Müslimin saflarına katılmıştı. Bundan dolayı İhvan-ı Müslimine mensup birçok kişi ile birlikte Seyyid Kutub'da tutuklandı. Yapılan yargılamanın neticesinde Seyyid Kutub⁷ a ağır işlerde çalıştırılmakla birlikte, on beş sene ağır hapis cezası verildi. Artık Seyyid Kutub Kahire'den bir kaç km. uzakta "Limanneze" hapisanesinde yaşamaya başlamıştı. On sene hapis yattıktan sonra o zamanın Irak devlet başkanı Abdus-selam' m, Abdunnasır'ı ziyaret ederek Seyyid Kutub'u serbest bırakmasını istemesi üzerine, Seyyid Kutub 1964'de serbest bırakıldı. Hapisten çıkan Seyyid Kutub 1965'de "Yoldaki İşaretler" adlı kitabını yayımlayınca tekrar tutuklandı. Bu tutuklama da yine İhvan-ı Müslimin'den birçok kişi vardı. Gerekçe olarak ta İhvan-ı Müsliminin devlete karşı darbe girişimini ileri sürerek İhvanı ve Seyyid Kutub'u darbecilikle itham ediyorlardı. Sonuçta 22 Ağustos 1966'da idam edildi."

Görüldüğü üzere, S. Kutub'un aslında bir din adamı olmadığı ve asılma nedeninin de dine yaptığı büyük hizmetlerinden dolayı değil, bilakis siyasi nedenlerden dolayı olduğu anlaşılmaktadır.

1952 yıllarında Abdunnasır tarafından başlatılan özgürlük mücadelesi neticesinde 1956 yılında Mısır yönetiminin Süveyş kanalını millileştirme kararı alması üzerine İsrail, İngiltere ve Fransa birleşerek Mısır'a karşı savaş açmışlardır.

Bu savaş olurken, "Yeni Sabah Gazetesi"¹ dizi halinde bu savaşı detaylı olarak nakletmiştir. O dönemin daha iyi anlaşılabilmesi için bu gazetede geçen bazı alıntılara göz atalım.

"Abdünnasır, Mısır Kralı Faruk'u tahttan indirip yerine geçince şu konuşmayı yapar:

- Yahudilerle harbederken kraldan yardım istedik, göndermedi, Yahudilerle birleşti. Harbden dönünce, kralı devirmeyi düşündük. İlk teşebbüsle muvaffak olamadık, ikinci defa da muvaffak olduk. İngilizlerin elli beş bin askeri ile Mısır'daki Güllub Paşa'yı hudut harici ettim.

Avrupa devletlerinin yöneticilerinden bazıları İngiltere' de, Avam kamarasında Mısır'la harb yapmak için konuştular. İngilizlerin o zaman ki başbakanı Sir Anthony Eden,² Kur'ânı eline alıp:

- Bu Kitap dünya yüzünde oldukça, bununla amel edildikçe bize rahat yok. Ben bu Kitab'ı yeryüzünden kaldırmaya gideceğim, dedi. Yaşlı İngiliz kumandanları ile genç İngiliz kumandanları ikiye ayrıldı. Yaşlılar:

- Tarih boyunca, bu Kitab'ı ortadan kaldırmaya gidenler ne kadar güçlü de olsalar yenildiler. Siz de muvaffak olamazsınız, dediler. Gençlerse:

- Yirmi dört saat içinde Mısır'ın işini bitiririz, dediler ve harbe karar verdiler.

Bunun üzerine Abdünnasır seferberlik ilan etti. Uçaklarının hepsini başka devletlere kaçırttı. Arabistan'ın her yerinden gönüllü asker geldi. Kadınlardan gönüllü asker topladı. Kadın asker sayısı beş yüzbinden fazla oldu. Kadınlara yaşadığı memlekette silah kullanma eğitimi verildi. Rusya'dan çok silah aldı. İngilizler hazırlanıp gelinceye

¹ **Yeni Sabah**, 1938 ile 1964 yılları arasında yayın yapan günlük gazetedir.

² **Robert Anthony Eden** (d. 12 Haziran 1897 - ö. 14 Ocak 1977), İngiltere'li siyasetçi, II. Dünya Savaşı yıllarında dışişleri bakanı, 1955-1957 arasında başbakan. İktidarı döneminde gerçekleşen Süveyş Krizi ile hatırlanır. Kriz sonrasında istifa etmek zorunda kaldı. Yapılan bazı anketlerde "**20. yüzyılın en başarısız Britanya başbakanı**" seçilmiştir.

**kadar kadınlar yaşadıkları memlekette, erkekler ise cephe-
de harb eğitimini, silah atışını tamamen öğrendi.**

**İngilizler Abdünnasır'ı kötölemek için parayla adam tu-
tup Abdünnasır haksız, İngilizler haklıymış gibi söylediler,
propaganda yaptırıldılar. Kendi kendilerini haklı gösterdi-
ler/' İşte bu ifadeler o günkü gazetelere bu şekilde yansımıştır.**

Abdünnasır'm, kadınlar ve erkeklerle birlikte topyekün ülke bağımsızlığı için İngilizler ve Yahudilere karşı büyük bir mücadele verdiği bu dönemde, İhvan-ı Müslimin cemiyeti ile birlikte hareket ederek; kafirlere karşı bu mücadeleyi veren devlet başkanına darbe yapmaya kalkan Seyyid Kutup, sizce kime hizmet etmiş olabilir? Kadınların dahi, ülke bağımsızlığı için mücadele verdiği bir dönemde, haince yapılan bu darbe girişimi, ancak, İngilizlerin satın aldığı vatan hainlerinin yapabileceği türden bir ihanettir.

Kafirlere karşı yaptığı bu mücadelelerle bütün Müslümanların gönlünde taht kuran bu zat, tüm bu ihanetlere rağmen kocaman bir İngiliz İmparatorluğunun, Yahudilerin ve bir çok Avrupa devletlerinin hücumunu da; bütün Müslümanların da hayır dualarıyla atlattı ve böylece Mısır'daki Müslüman halkı kafirlerin sömürgesinden ve hücumlarından kurtardı.

Mısır'da pek çok din adamı, aldıkları menfaatler karşılığında İngilizlerle anlaşmışlardı. Abdünnasır da, düşmanla anlaşılan bu din adamlarını tespit edip, onları astırdı. Senin devletini, kâfir istilasmdan kurtaran ve hürriyetine kavuşturan kimse; böyle hain din adamlarım astırmaz da ne yapar? İşte bu şekilde astırdıklarından birisi de Seyyid Kutub idi.

Nitekim, Seyyid Kutub'un İngilizlerle işbirliği içinde olduğunun diğer kanıtı da şudur: "**Serge Hutin adlı bir masonun yazdığı ve Fransa'da yayınlanan Fransızca "Les Francs-Maçons" adlı kitabın 27. sahifesinde yazıldığına göre, Seyyid Kurub'un kendisine rehber edindiği Cemaleddin Efgâni ve Muhammed Abduh din maskesi altında çalışan birer mason üstadıdır.**"

Bu husus, o dönemleri anlatan; **"Başlangıcından Bugüne Mezhepsizler"** adlı kitabın 2. cildinin 377. sayfasında da şöyle ifade edilmektedir: **"Les Francs-Maçons"** adlı kitaba göre, **Arap dünyasında birçok siyasî hareketi ve yazarı etkisi altında tutan "İhvanül Müslimin" hareketi, masonların kontrolü altındadır. Seyid Kutub'larm ve benzerlerinin kitaplarını genç nesillerin eline veren kimselerin, bu Seyyid Kutub'un "İhvanül Müslimin" hareketinin öncülerinden olduklarını bilmiyorlar mı?"¹ Mason olan bir insan kimlere hizmet eder?**

Buraya kadar anlaşılan şudur ki; Cemal Abdunnasır, halkı ile birlikte İngiltere, Fransa ve İsrail sömürgesinden kurtulmak için onlarla tek basma savaşarak bir bağımsızlık mücadelesi veriyor. Seyyid Kutub ise, o dönemde masonların kontrolündeki İhvanü müslimin örgütüyle birleşerek, bu mücadeleyi veren Mısır'ın devlet başkanı Cemal Abdunnasır'a karşı, ihtilal yapmak için suikast girişiminde bulunuyor. Sonra da idam ediliyor. Şimdi yapılan bu suikast girişimi kimin işine gelir? Elbette ki İngilizlerin ve İsrailin işine geleceği çok açıktır. İşte Abdunnasır da Seyyid Kutub'un İngilizlerle olan bu ilişkisini görüp, ihanetini ispat ettiği için, önce hapis cezası verilmiş daha sonra da idam edilmiştir. O dönemde kimin kime hizmet ettiğini anlayabilmek için yaşanan olayları ya-kinen bilmek ve geniş bir çerçeveden bakmak gerekir. Tüm parçalar birleştirilince Seyyid Kutub'un İngiliz ajanı olduğu çok daha net bir şekilde görülmektedir. Bu konuda da hiçbir şüphe yoktur.

İngiliz ajanı olduğu anlaşılan Seyyid Kutub'a onbeş yıl ağır işlerde çalıştırılmak üzere ağır hapis cezası verilmiştir. Hapiste iken Kur'an tefsiri **"Fi'zilâl'il-Kur'an"** ve siyasi ve düşünsel görüşlerini içeren kitaplarını kaleme almıştır. İlginç olan; hapiste ağır işlerde çalışma zorunluluğu olan bir adamın, bu zor şartlar altında, bu kitapları nasıl yazdığıdır. Bu

¹ Mehmet Ali Demirbaş, **Başlangıcından Bugüne Mezhepsizler**, Otağ yay. 1980, II, s. 377; Bu hususta daha detaylı bilgi için www.mezhepsizler.com adresine bakabilirsiniz.

durum ise ayrı bir muamma ve tartışma konusudur. Hele hele bu bir Kuran Tefsiri ise... Günümüzde maalesef, Seyyid Ku-tub'un bu Kur'ân Tefsir'i çok iyi bir tefsirmiş gibi memleketimizde bastırılıp, satılıyor.

O'mm batıl görüşlerinden bazıları:

Özet bilgi verdiğimiz S. Kutub'un, Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) Efendimize hakaret ve iftiraları, Ehli sünnet karşıtı görüşleri ile vahhabi olduğuna ve nerelerde küfre girdiğine dair bazı hususlardan çok önemli gördüklerimizi, şimdi Ayet-i Kerime ve Hadis-i Şeriflerle izah edelim inşallah!

Hz. Osman (Radiyahallahu anhu)'ya açıkça iftira etmesi:

Seyyid Kutub savunucuları, bu adamın kitaplarında, Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) efendimize hakaret ve iftira içeren yazılarının olmadığını iddia ederler. Delil olarak ta, kitaplarının günümüz de yayınlanan Türkçe tercümelerini göstermektedirler. Halbu ki yukarda da söylediğimiz gibi kitapları Türkçe'ye tercüme edilirken galiz hatalar bilerek çıkarılmıştır. Buna rağmen hakaret yok dedikleri tercüme de dahi Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) efendimize hakaret ve iftiralar mevcuttur. Bizler de, bu adamın yazdığı kitapların Arapça asıllarından Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) efendimiz hakkındaki iftiralarını inceledik ve gerçeğin onların söylediği gibi değil, aksine, çok daha ağır itham ve iftiralarla dolu olduğunu gördük. Şimdi, Seyyid Kutub'un iftiralarını, Arapça orjinal kitaplarından olduğu gibi yazıyoruz.

S. Kutub, "**İslam'da Sosyal Adalet**" adlı kitabının Arapça aslı olan "**El Adalet-ül ictimaiyyetü Fil islam**" kitabında, Ehl-i Sünnet görüşüne ters olan çok sayıdaki görüşlerinden biri de, Aşere-i mübeşşere'den ve cennetle müjdelenen on kişiden biri olan, ayrıca, bütün ashabın ittifakıyla biat edilerek halife seçilen Hazreti Osman (Radiyahallahu anhu) efendimiz başta olmak üzere Eshab-ı kiramın büyüklerine dil uzatmaktadır.

Bu kitabın 159. sayfasında diyor ki¹:

"Yönetimin hakikati hakkındaki bu tasavvur Osman zamanında değişmiştir/' (Burada Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem), Hz. Ebubekir (Radiyahallahu anhu) ve Hz. Ömer (Radiyahallahu anhu) döneminde yönetim ve mali işlerin islamin ruhuna uygun olarak yürütüldüğünü ama Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) dönemine gelindiğinde kendisinin yukarıda tasavvur ettiği hakikatin değiştiğini yani, Hz. Osman (Radiyahallahu anhu)'ın yönetim ve mali işlerde kendisinden önceki halifeler gibi davranmadığını söylüyor) yazışırım devamında: **"Burada Osman' m zayıf ve yumuşak huyu, akrabalarına olan korumacı ve şefkatli tutumu bu (islamin ruhuna aykırı) tasarruflarının başlamasına sebep olmuştur. Etraflarındaki sahabeler ise bu tasarrufların çoğunu yadırgamış ve karşı çıkmıştır. Bu tasarrufların birçok kötü sonu ve İslama zararlı fitnelere doğuran sonuçları olmuştur,"** demektedir.

Yine devamında: **"Osman kızının kocası Haris bin Ha-kem'e evlilik gününde beytül mal'dan iki yüz bin dirhem verdi. Sabah olunca beytülmalın bekçisi Zeyd bin Erkam geldi. Yüzünde bir hüznün vardı ve gözyaşı akıttığı görülüyordu. Osman'dan kendisini beytülmal'daki bekçilik görevinden almasını istedi. Osman bunun sebebini sordu.**

¹ Seyyid Kutup, el-Adalet'ül-İslamiyye Fil-İslam, Dar'uş-Şuruk -1995, s. 159

Zeyd bin Erkam'm kendisinin beyftilmaldan para aldığı için görevinden ayrılmak istediğini öğrenince şaşırarak sordu: "ben sıla-i rahim yaparak akrabamı gözettiğim için mi ağlıyorsun ????" İslam'ın hassas ruhunu içinde hisseden o adam (Zeyd bin Erkam) şöyle dedi: "Hayır ey mü'minlerin emiri. Onun için ağlamıyorum. Fakat ben senin o parayı Resullullah hayattayken Allah yolunda harcadığın paralara karşılık olarak aldığını düşünüyordum. Eğer sen akrabana o paradan yüz dirhem bile verdiysen vallahi bu bile çok fazladır" Osman, müslümanların malından kendi akrabasına para verip bolca saçıp savurmasını (müsriflik yapmasını) içine sindiremeyen bu adama çok öfkeleni ve ona: "Ey İbn-i Erkam anahtarları bırak senin yerine başkasını görevlendireceğim," dedi.

İftiralarına devam ederek; "Osman'ın hayatında, gösterdiği bu genişliğin bir çok örneği vardır. Bir gün o Zübeyir'e altı yüz bin dirhem verdi. Talha'ya iki yüz bin dirhem verdi Mervan'a ise Afrikiyye haracının beşte birini verdi. Sahabeden bir grup başlarında da Ali bin Ebu Talip, bu davranışından dolayı Osman'a kızdılar. Osman şöyle cevap verdi: Benim yakınlık ve akrabalığım var. (yani ben yakınlarımı gözetir, akrabalarımı korurum). Sahabeler bu sözü kınadılar ve şöyle dediler: Sanki Ebu Bekir ile Ömer'in akrabaları yok muydu! Osman şöyle cevap verdi: Onlar akrabalarını engellemenin mükafatını Allah'tan beklediler ben ise akrabalarımı gözetmenin, akrabalarımın vermenin mükafatını Allah'u Teala'dan bekliyorum. Sahabeler sinirlenerek ve şöyle söyleyerek onun yanından ayrıldılar: Vallahi o ikisinin (Hz. Ebubekir ile Hz. Ömer'in) tavrı bize senin tavrından daha hayırlı geliyor.

Bu yazıda geçen: "Onlar akrabalarımın engellemenin mükafatını Allah'tan beklediler." şeklindeki bu ifade; Hz. Ebubekir (Radiyahallahu anhu) ve Hz. Ömer (Radiyahallahu anhu) efendilerimizin akrabalarının sanki beytülmalda gözü

varmış ta, fırsat bulsalar talan edeceklermiş gibi bir manaya gelmektedir ki, Hz. Ebubekir (Radiyahallahu anhu) ve Hz. Ömer (Radiyahallahu anhu) efendilerimizin akrabaları olan yüzlerce ashabı güzün efendilerimize de bu şekilde hakaret etmektedir.

İftiralara devam ederek; **Maldan başka, vilayetler de Osman'ın akrabalarına ihsan edilmişti. Mesela, onlardan biri Muaviye'dir. Osman yönetimde ona genişlik sağladı. Filistin ve Humus'u da ona kattı. Dört ordunun komutanlığını ona verdi. Ve böylece Ali'nin halifeliğinde Ali'den yönetimi isteme gücünü Osman, Muaviye'ye sağlamış oldu. Çünkü Muaviye, Osman zamanında mal ve orduları kazanmış ve toplamıştı.**

Yine bu kitabın 186. sayfasında aynen şöyle diyor:

"Pek yaşlı olan Osman'ın hilâfete geçmesi kötü bir talihin eseridir."¹

Yine aynı kitabın 187. sayfasında diyor ki:

"Sahabe, Osman'ın islam ruhundan ayrıldığını görüyorlardı. Ve islamı kurtarmak, halifeyi de sıkıntıdan kurtarmak için Medine'ye toplanıyorlardı. Halife ise yaşlanmış, koca-mış haliyle Mervan'a hükmedemiyordu. Osman'da islam ruhu vardır dememiz zordur."

Yukarıda, Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) efendimizle ilgili hiçbir delil ve belgesi olmadan yazılan bu iftiralar, olsa olsa ağır işlerde çalıştırılan bir mahkumun, hapis yıllarında gördüğü halisünasyonların bir neticesi olabilir...İşte, Seyyid Kutub, iyi bir adamdır diyen, kim olursa olsun, bu iftiraların doğru

¹ Seyyid Kutub, *el-Adalet'ül-İslamiyye Fil-İslam*, Dar'uş-Şuruk, 5. Baskı s. 186.

olduğunu kabul etmiş olur. Dolayısıyla bu sebeplerden dolayı da küfre girer. **Bu durumda, Seyyid Kutub'ta islam ruhu vardır diyenlerde, islam ruhu vardır dememiz zordur!**⁷

Görüldüğü üzere attığı iftiralar, hiçbir belge ve ispata dayanmadan -miş ve -muş'lardan oluşmaktadır. Ancak bu kitabı Türkçe'ye tercüme edenler, ithamların çok ağır olduğunu görmüşler, Türkçe'ye tercüme ederken Seyyid Kutub'un gerçek yüzünün ortaya çıkmasından korktukları için, olduğu gibi de yazamamışlardır. Aynı kitabın, Türkçe'ye tercüme edilerek basılan nüshasında Hz. Osman (Radiyallahu anhu) efendimizle ilgili iftiraları sadece, güya yumuşatıp özetleyerek almışlardır. Seyyid Kutub'un ne kadar sapkınlık ve dalalet içinde olduğunu ört bas etmeye çalışmışlarsa da, yine de bu adamın sapıkça hayal ürünü iftiralarını gizleyememişler, bu yüzden, ölmeden önce tövbe etti gibi başka bir hikaye uydurmuşlardır. Bu iddia da aynı Seyyid Kutub'un Hz. Osman (Radyallahu anhu) Efendimiz ve Ashabı Güzin efendilerimiz hakkında söylediği iftiralarla dolu yalanlar gibi büyük bir yalandır. Çünkü, 1966 yılında ölen ve tövbe ettiği iddia edilen bu adamın, hayattayken basılan bu kitabının içerisindeki iftira ve yalanlar 29 yıl sonra, 1995 yılında basılan orijinal Arapça baskısında da hala mevcut olup, yukardaki alıntılarda zaten o kitaptan aynen alınmıştır. Bu kitap günümüzde de, bu haliyle mevcuttur. Bu adam tövbe etmişse, iftiralarla dolu kitapları günümüzde, farklı ülkelerde neden hâlâ orijinal haliyle basılıp, sürekli reklamı da yapılarak gündemde tutulmaktadır.

Aslında, bu adamın tövbe etmesi veya etmemesi çokta önemli olmayıp, ayrıca hiç kimsenin umurunda da değildir. Dolayısıyla, yüzbinlerce kez tövbe etse de bizim açımızdan bir anlamı yoktur. Çünkü, O'nun hükmünü verecek olan Allah' u Teala' dır. Esas Önemli olan ise, hâlâ bu sapık fikirlerin belli çevreler tarafından savunulup, yayılıyor olmasıdır. Zaten bizler de, meselenin bu yönüyle ilgileniyoruz. Üzerinde durulması gereken esas konu da bu olmasa rağmen, kasıtlı olarak; tövbe etti, şehit oldu gibi safsatılarla hedef saptırılmaya çalışılmaktadır.

Kuran-ı Kerim'de ve Hadis-i Şeriflerde: **"Sevdiğinizi Allah için sevin, sevmediğinize de Allah için buğz edin,"** diye emredilmektedir. Biz de bu emir gereği, Hz. Osman (Radyallahu anhu) ve Ashabı Güzin efendilerimize olan sevgimizin alameti olarak, Allah için seviyoruz. Yine, her ikisi de ehli sünnet düşman olan, şii'lik ve vahhabiliği birlikte savunarak; "düşmanımın düşmanı dostumdur" mantığı ile hareket eden Seyyid Kutub ile ehli sünnet karşıtı bütün sapık kimselere de böylesi büyük zatlara hakaret ettiklerinden dolayı, Allah için buğz ediyoruz. Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem)'in: **"Her biri gökteki yıldızlar gibidir,"**¹ dediği Ashab-ı Güzin efendilerimize dil uzatan kudurmuş nasipsizleri teşhir ederken, üslubumuzun sertliği, ashabı güzün efendilerimize karşı olan sevgi ve muhabbetimizin gereğidir!

Seyyid Kutub, yukarıda geçtiği üzere Hz. Osman (Radyallahu anhu) Efendimizin; Müslüman halka ait olan beytül malı, kendi akrabalarına pervazsızca verip yolsuzluk yaptığını söylemektedir. Allah'u Teala hazretlerinin cennetle müjdelediği on kişiden biri olan, bütün malını Allah yolunda sarf-eden ve aynı zamanda Resulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimizin kızı Hz. Rukiye vefat edince ikinci kızı Hz. Üm-mü Gülsüm ile de evlenen, hakkmda onlarca Hadis-i Şerif bulunan ve başta Hz. Ali (Radyallahu anhu) efendimiz olmak üzere bütün ashabm ittifakıyla, biat edilerek halife seçilen, muhterem ve çok saygı değer bir zatı müsriflik ve beytül maldan yolsuzluk yapmakla suçlayıp, yakınlarına da ayrıcalık gösterdiğini, ihtiyar ve akli dengesinin yerinde olmadığını söyleyip, yaptıkları: **"İslam ruhuna aykırıdır", Osman'da islam ruhu vardı dememiz zordur,** diyerek, O'nu küfürle itham etmektedir.

Yukarda: **"Müslümanların malından kendi akrabasına para verip bolca saçıp savurmasını (yani müsriflik yapmasını)..."** diye bir tabir kullanmıştır. Bu melun adam, bu

1 Prof. Dr. İbrahim Canan, **Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şehri**, Akçay yay. Ankara-1993, 1. Baskı. Hadis No: 4368; Ahmed Ziyüddün Gümüştanevi, **Râmûz-ul Ehâdis**, Tercüme: Arif Pamuk ve Naim Erdoğan, Pamuk yay., İstanbul, Hadis No: 5622.

ifadesiyle açıkça, Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) efendimizi aslında müsriflikle de suçlamaktadır. Müsriflik yapanların ise ne olduğunu aşağıdaki Âyet-i Kerimeler şöyle açıklamaktadır. Sure-i En'am, Âyet 141:

"İsraf etmeyin. Muhakkak Allah'u Teala, müsrifleri sevmez."

Sure-i İsra, Âyet 27:

"Müsrifler (malını boşyere harcayanlar) Şeytan'ın kardeşleri oldular. Şeytan ise Rabbine karşı küfürde ileri gitti."

Bu Âyet-i Kerimeler; **"müsriflik yapanlar Şeytan'ın kardeşleridir, müsrifleri Allah'u Teala sevmez"** diye açık bir şekilde söylemektedir. S. Kutub yukarıda yaptığı iftira ile, bu Âyet-i Kerime'lere göre Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) efendimize dolaylı olarak, haşa Şeytan'm kardeşi demiş olmaktadır. Ayrıca, Allah'u Teala'nın da sevmediği bir kişi olarak göstermektedir.

Ebu Davud ve Tirmizi'de Humejd (Radiyahallahu anhu)' dan nakledilen Hadis-i Şerifte, Cennetle müjdelenen on kişi şu şekilde geçmektedir:

"Said bin Zeyd (Radiyahallahu anhu) bir cemaatin içinde Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem)'in on kişinin cennetlik olduğunu söylediğini işittim dedi ve devam etti: "Ebu Bekir cennetliktir, Ömer cennetliktir, Osman cennetliktir, Ali cennetliktir, Talha cennetliktir, Zübeyr cennetliktir, Sa'd bin Ebi Vakkas cennetliktir, Abdur-rahman bin Avf cennetliktir, Ebu Ubeyde bin Cerrah

cennetliktir." (Ravi der ki: Zeyd) **onuncu da sükut etti. Dinleyenler: "Onuncu kim?" diye sordular.** (Bu taleb üzerine): **"Said bin Zeyd!" dedi. Yani bu, kendisi idi.** Ebu Davud'da Zeyd (Radiyahallahu anhu)'nun bu Hadis-i Şerif'i rivayet ettikten sonra şu sözünde ilave ettiğini nakletmektedir: **"Allah'a yemin ederim. Onlardan birinin Resulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) ile birlikte yüzü tozlanacak kadar bulunvermesi, sizden birinin ömür boyu çalışmasından daha hayırlıdır, hatta ömrü, Hz. Nuh (aleyhisselam)'ın ömrü kadar uzun olsa bile/'¹**

Müslim ve Tirmizi' de Ebu Musa Eşari (Radiyahallahu anhu)' dan nakledilen Hadis-i Şerifte:

"Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) Ebu Musa Eşari' ye: **"Kapıdan girenleri cennetle müjdele!"** buyurdu. **Hazret-i Ebu Bekir** (Radiyahallahu anhu) **ile Hazret-i Ömer** (Radiyahallahu anhu) **girdi.** Kapı tekrar çalınınca Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimiz: **"Kapıyı aç! Gelenin cennetlik olduğunu müjdele! Başına belâlar geleceğini de söyle!"** buyurdu. **İçeri giren Hz. Osman** (Radiyahallahu anhu) **idi/'²**

Allah'u Teala'mn, Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)'e bildirerek, binlerce ashabın içinden ayırıp, yukar-daki Hadis-i Şerifle cennetle müjdelediği on kişiden biri olan Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) efendimizi, şeytanın kardeşi gibi gördüğünden dolayı, Allah'u Teala'yı da verdiği **bu** kararından dolayı eleştirmiş olmaktadır. Dolayısıyla Allah'u Teala'nın haşa hatalı karar verdiğini söylemiş olduğundan da Allah'u Teala'ya noksanlık isnad edip, küfre girmektedir.

¹ Ebu Davud, Sünnet 9, (4648,4649,4650) Tirmizî, Menâkıb 28 (3992,3994).

² Müslim, Fedâil'üs-Sahabe 3.

Allah'u Teala'nın, Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem)'e bildirerek cennetle müjdelediği bir insan hiç, haşa "Şeytan'ın kardeşi" olabilir mi? Bütün ashap ittifaken, haşa hata yaparak Allah'u Teala'nın sevmediği ve Şeytan'm kardeşi olan birini mi halife seçtiler? Bu yalan ve iftiralar, sadece Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) efendimize yapılan bir hakaret değil, başta cennetlik olduğunu bildiren Allahu Teala hazretlerine ve bunu müjdeleyerek haber veren Resulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimize, ashabın tamamına, tabiine ve bunlara bu şekilde iman edip, günümüze kadar gelen bütün ehl-i sünnet toplumuna karşı, yapılan aşağılık bir saldırı ve hakarettir.

Hız. Osman (Radiyahallahu anhu) hazretlerinin, nasıl mübarek bir zat olduğunu en iyi, Ayet-i Kerime'ler de Allah'u Teala Hazretleri, Hadis-i Şeriflerde de Resulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimiz methederek bildirmiştir. Bizler, Ayet-i Kerime'ye ve Resulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimizin Hadis-i Şeriflerine mi, yoksa ne olduğu belirsiz bu serserinin sözüne mi bakacağız?

Sure-i Fetih, Âyet 29'da Allah'u Teala Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)'i ve sürekli yanmda olan dört halife ile ashabi kiram'ı vasıfları ile şu şekilde övmektedir

"Muhammed (Sallallahu aleyhi ve sellem) Allah'ın Rasu-lüdür. O'nunla beraber bulunanlar, kafirlere karşı çok şiddetlidirler, kendi aralarında ise çok merhametlidirler. Onları rükû ediciler, secde ediciler olarak görürsün. Allah'u Teâlâ' dan inayet ve rızasını dilerler, yüzlerindeki nişaneleri, secdelerinin eserindedir. Bu vasıflar onların Tevrat⁷ taki vasıflarıdır. Onların İncil'de ki vasıfları ise; filizini çıkarmış, sonra onu kuvvetlendirmiş, sonra da kalınlaşmış, sonra da sapları üzerine yükselmiş, çiftçilerin hoşlarına giden bir ekin gibidir. Allahu Teâlâ, onlar ile kafirleri öfkelen-dirmek ve onlara iman edip salih amellerde buldukları için bir mağfiret ve çok büyük bir mükafat vaad buyurmuştur/'

Dolayısıyla, yukarıdaki Âyet-i Kerime'de onunla birlikte olanlar dediği, Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in en yakınında olanlardır. Bu kişiler de, Hz. Ebu Bekir (Radiyahallahu anhu), Hz. Ömer (Radiyahallahu anhu), Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) ve Hz. Ali (Radiyahallahu anhu) efendileri-mizdir. Genel olarak Hadis-i Şeriflere bakıldığı zaman da, en fazla bu zatların isimlerinin geçtiği görülmektedir. Bu sayılan zatlar aym zamanda, Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem)'in birinci dereceden akrabalarıdır. Bu Ayet-i Kerime'de Allah'u Teala; Seyyid Kutub'un iftira attığı Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) efendimizi, hem Tevrat'ta, hem İncil'de, hem de Kur'an-ı Kerim'de överek meth etmektedir. Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimiz de Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) efendimizi, aşağıdaki Hadis-i Şeriflerinde de ayrıca şu şekilde övmektedir:

Tirmizi'de rivayet edilen bir Hadis-i Şerifte de Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurmuştur:

"Her peygamberin bir arkadaşı var. Benim cennette arkadaşım Osman'dır!"¹

Bu Hadis-i Şerif, Hz. Osman (Radiyahallahu anhu)'nun, Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimizin arkadaşı olduğunu açıkça ilan etmektedir. Bu hain ise, Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) efendimizi şeytanın kardeşi olarak göstermektedir. Bir Müslüman olarak hangi söze itibar etmemiz lazımdır?

İbni Ömer (Radiyahallahu anhumâ)'dan rivayet edilen başka bir Hadis-i Şerifte de, Resûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurmaktadır:

"Bir adam din kardeşine, ey kâfir derse, bu söz ikisinden birine döner. Eğer böyle denilen kişi söylenildiği

¹ Süneni Tirmizi, Menakib 56.

gibi ise, söz doğrudur; söz yerini bulmuş olur. Aksi takdirde bu sözü söyleyen kimse kafir olur/¹

Hız. Osman (Radyallahu anhu) Efendimizin şeytanın kardeşi olmadığı kesindir. Dolayısıyla yukardaki Hadis-i Şerifte geçen "**bu söz ikisinden birine döner**" ifadesi gereği de; Seyyid Kutub'un şeytanın kardeşi olduğu, çok açık bir şekilde ortaya çıkmıştır.

Yine aynı şekilde, S. Kutub yukarda, Hız. Osman (Radyallahu anhu) efendimizin beyt'ülmalı kendi akrabalarına peşkeş çekerek dağıttığını söyleyip çok çirkin başka bir iftira atmaktadır. Bunun yalan olduğuna dair Hadis-i Şerif:

Abdurrahman İbni Semüre(Radyallahu anhu) anlatıyor:

"Hız. Osman (Radyallahu anhu), Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) Tebuk ordusunu teçhiz ettiği sırada bin dinar getirdi ve Resulullah'ın kucağına döktü. Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) parayı kucağında (eliyle karıştırıp) altüst etti ve şöyle dedi: "Bugünden sonra Osman'a, her ne yapsa zarar vermeyecektir! ve bu sözü iki sefer tekrar etti."²

Yine Tirmizi'de nakledilen diğer bir Hadis-i Şerifte Abdurrahman İbnu Habbab (Radyallahu anhu) şöyle anlatıyor:

¹ Buhârî, Edeb 73; Müslim, İman 111.

² Kütüb-i Sitte, Hadis No: 4401; Tirmizi, Menakib 57.

"Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) Tebuk ordusunu teçhiz ederken şahid oldum. Osman İbn-i Affan (Radı-yallahu anhu) kalktı ve:

- **"Ya Rasulallah!, yüz deve çuluyla, semeriyle Allah rızası için bendendir!" dedi. Rasulallah (Sallallahu aleyhi vesellem) ordu için bağış yapmaya tekrar teşvikte bulundu. Osman (Radyallahu anhu) yine kalkıp:**

- **"Ya Rasulallah! Çuluyla semeriyle ikiyüz deve, Allah rızası için bendendir!" dedi. Sonra Rasulallah (Sallallahu aleyhi vesellem) ordu için bağışta bulunmaya yine teşvikte bulundu. Osman (Radyallahu anhu) tekrar kalktı ve:**

- **"Ya Rasulallah! Üçyüz deve çuluyla, semeriyle Allah rızası için bendendir!" dedi. Abdurrahman (Radyallahu anhu) der ki:**

- **"Rasulallah (Sallallahu aleyhi ve sellem)'i minberden inerken gördüm, hem iniyor, hem de: "Bu hayırdan sonra, Osman (Radyallahu anhu)'nun yapacağı hiçbir amel artık onun aleyhine olmaz!" diyordu.¹**

Alın teriyle kazanmış olduğu kendi öz malının tamamını, Allah yoluna sarfeden bu büyük zat, nasıl olurda hilafete geldiğinde devletin malıyla yolsuzluk yapar. Bu da çok çirkin ve aşağılık iftiralardan bir başkasıdır.

Tirmizide Cabir (Radyallahu anhu)'dan nakledildiğine göre: İJ Jii

"Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in yanına bir cenaze getirildi. Namazını kılmadı. Bunun üzerine, Ya Rasulallah! Bundan önce hiç kimsenin cenaze namazını kıldırmadığımı görmedik?" denilince, şöyle buyurdu: "Bu adam Osman'a buğz ederdi. Onun için, Allah'u Teâlâ da, ona buğzetti."²

¹ Kütüb-i Sitte, Hadis No: 4402; Tirmizi, Menakib 57.

² Tirmizi, Menakib 61.

İbn-i Adi'de Enes (Radyallahu anhu)'dan nakledilen Hadis-i Şerifte Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyuruyor ki:

"Ya Osman, benden sonra sana da hilafet verilecektir. Münafıkların sözüne bakıp da hilafeti terk etme! O gün oruçlu ol, benim yanımda iftar edersin!"¹

Bu Hadis-i Şerife göre, bu hain adam **"Pek yaşlı olan Osman'ın hilâfete geçmesi kötü bir talihin eseridir,"²** ifadesiyle Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) efendimizin söylediğinin tam tersini söyleyerek islam dairesinin dışına çıkmaktadır. Dolayısıyla da bu Hadis-i Şerifte geçtiği üzere hakkıyla münafıktır.

Tirmizi, Ahmed b. Hanbel, İbn-i Mace'de Aişe (Radyallahu anhâ)'dan nakledilen Hadis-i Şerifte de Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Ya Osman, Allah'u Teâlâ sana hilafet gömleğini giydirecek, münafıklar çıkartmak isteyeceklerdir. Bana kavuşuncaya kadar onu çıkartma!"³

Tirmizi ve Taberani'de rivayet edilen bir Hadis-i Şerifte Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyuruyor ki:

"Ashabıma kötü söyleyenleri gördüğünüz vakit, Allah'u Teâlâ Hazretlerinin lâ'neti sizin şerrinize olsun, deyiniz."⁴

1 Ali el-Muttaki, **Kenzul-Ummal**, Müesseset'ür-Risale, Beirut-1989 Hadis No: 32868.

2 Seyyid Kutub, el-Adaler'ül-İslamiyye Fil-İslam, Dar'uş-Şuruk, 5. Baskı s. 186.

3 Tirmizi, Menakib 58.

4 Tirmizi, Menakib, Ashaba dil uzatanlar, Hadis No: 4120; Süleyman b. Ahmed et-Taberani, **Mu'cem'ul Kebir**, (Mektebet'üş-Şamile-2), Hadis No: 769; **Râmûzu'l-Ehâdis**, Hadis No: 622; Muhammed Es'ad, **"Kenzü'l-İrfan Fî Ehadis-i Nebeviyy-i Rahman,"** Dersaadet, Mahmud Bek Matbaası, h. 1327; Hadis No: 155. Not: Mektebeftiş-Şamile: Arapça bir program olup klasik islami kaynakları içermektedir. Genellikle matbu olarak basılan kitaplardan alındığı için sağlıklıdır. Bu program hakkında, "<http://shamela.ws/>" adresinden daha geniş bilgi edinebilirsiniz.

Benim şerefimi, hürmetimi, dinimi düşünmeyip benim şerefim olan Ashabıma yanlış itikat edenlere lanet olsun, demektir. Bizde bu Hadis-i Şerifteki emir gereği, Seyyid Kutub melununa ve bu fikri savunan herkese **"Allah'u Teâlâ Hazretlerinin lâ'neti sizin şerrinize olsun/"** diyoruz.

Yine Ebu Naim, Beyhaki, Ramuz'ul-Ehadis ve Kenz'ul-İrfan' da Cabir (Radiyahallahu anhu)'dan nakledilen Hadis-i Şerifte Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurmuştur:

"Ashabıma sövmeyin. Kim ashabıma söverse Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların laneti onların üzerine olur ve kıyamet gününde de onun hiç bir ameli kabul edilmez."¹

İbn-i Naccar Enes (Radiyahallahu anhu)'dan Resûlullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki:

"Ashabım hakkında Allah, Allah derim. Her kim onlara buğz ederse bana buğz etmiştir. Ben de o kimseye buğz ederim. Ve her kim Ashablarımı severse beni sevmiştir. Ben de o kimseleri severim. Allah'ım sen Ashabımı sevenleri sev ve Ashabıma buğz edenlere sen de buğz et."²

"Mirat-ı Kâinat" kitabında deniyor ki:

- Peygamber efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem), Allah'u Teâlâ'nın emri ile kızı Rukiyye'yi Hazreti Osman (Radiyahallahu anhu) ile evlendirdi. Hazreti Rukiyye vefat edince, Hazreti Osman (Radiyahallahu anhu) 'nun gözlerinden yaşlar akmaya, başladı. Bunu gören Peygamber efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki:

"Ya Osman ağlama! Allah'a yemin ederim ki, yüz kızım olsa ve vefat etseler, bir tane kalmayınca kadar sana verir-

1 Râmûzu'l-Ehâdis, Hadis No: 5886; Kenzü'l-İrfan, Hadis No: 155.

2 Râmûzu'l-Ehâdis, Hadis No: 2175; Kütüb-i Sitte, Hadis No: 7.

dim. İşte, Cebrail (Aleyhisselam) geldi. Allah'ın Teâlâ' nın, ölen kızımın yerine kardeşini, (Ümmü Gülsüm'ü) aynı mehr ile sana vermeme emrettiğini bildirdi.'¹ Bu hâdiseden sonra Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) Efendimize **Osman-ı Zin'nu-reyn** (iki nur sahibi) lakabı verilmiştir.

KIZI Ümmü Gülsüm'e de:

- **"Kızım, zevcin (eşin) Osman, ceddin İbrahim Peygambere ve baban Muhammed (Sallallahu aleyhi ve sellem)'e herkesten daha çok benzemektedir,"** buyurdu.

Yine Müslim'de Aişe (Radiyahallahu anhâ)'dan nakledilen Hadis-i Şerifte:

" " " " " s "

"Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) gelince, Peygamber efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem), mübarek ayaklarını örttü." Sebebi sorulduğunda: **"Osman'dan melekler haya eder, ben haya etmez miyim?"** buyurdu.²

Mevzunun ne kadar hassas ve önemli olduğunu ve Sey-yid Kutub denilen bu alçak melunun haddini ne kadar aştığını anlamak için bizce; Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) Efendimiz hakkındaki bir Hadis-i Şerif bile yeter ve artar, fazla söze lüzum yoktur. Aslında Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) efendimizi anlatmaya gerek bile yoktur, zaten bu ümmeti Muhammed onu çok iyi tanımakta ve hayırla yad etmektedir. Ancak anlamamakta ısrar eden akılsızlar için hatırlatmakta da fayda gördüğümüz, Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) efendimiz hakkındaki Hadis-i Şeriflerden bir kısmını yazdık, yoksa tamamını yazmaya kalksak müstakil bir kitap olurdu. Bizlerin amacı sadece, bu Seyyid Kutub denilen hainin nasıl mükemmel bir şahsiyete dil uzattığını hatırlatmaktan ibarettir. Yoksa üç beş satırla Hz. Osman (Radiyahallahu anhu)

¹ İbn-i Asakir'de nakledilmiştir.

² Müslim, Fedail'üs-Sahabe 36.

efendimizi anlatabilmek mümkün değildir. Allah bizleri onların şefaatinde mahrum etmesin. Amin!

Ayet-i Kerimleri nasıl çarpıttığı:

Osmanlılar zamanında ve öncesinde yazılmış olan Kur' an meali ve tefsirlere bakıldığı zaman, tüm Ayet'lere, Hadis-i Şeriflerle birebir uyumlu, ehli sünnet görüşüne göre doğru manaların verildiği görülmektedir. O dönemde yapılmış olan tefsir ve meallerin tamamı birbirleriyle uyumlu olup, kesinlikle aralarında çelişki söz konusu değildi. Ancak S. Kutub'un tefsiri gibi, son zamanlarda yazılan tefsir ve meallerin tamamına yakını ise önceki tefsir ve mealler ile Hadis-i Şeriflere ve ehli sünnet görüşüne göre çok farklı ve zıt manalar içermektedir. Hatta, Osmanlı sonrası yazılan meal ve tefsirler, Osmanlı ve öncesinde yazılan meal ve tefsirlere göre, beyaza-siyah, helale-haram diyecek kadar, çarpıtılmıştır.

Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem), Ku'an-ı Kerim'deki Ayet'leri çarpıtarak tam tersi manalar verecek olan sapkın bir kavmin zuhur edeceğini açık bir şekilde aşağıdaki şu Hadis-i Şerifte şöyle bildirmektedir.

İbn-i Kesir ve İbn-i Cerir'de Hüzeyfe (Radiyahallahu anhu)' dan nakledilen Hadis-i Şerifte RasuluUah (Sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurmuştur:

"Ümmetinden bir kavim olur. Onlar Kur'an'ı okurlar da onu kötü ve kuru hurma gibi dağıtırlar ve (Kur'an'ı) te'vîli mümkün olmayan tam tersi mânâlarla te'vîl ederler (mana verirler)!"¹

Yani verilmesi mümkün olmayacak, tam zıt manalar verirler demektir.

¹ **Kenz'ul-Ummal**, Hadis No: 31581; **Tefsir-i İbn-i Kesir**, (Mektebetü'ş-Şamile-2), 2/10 (Al-i İmran 7.âyetin izahında).

Yine Taberâni, Mu'cem'ul Evsat'ta Hz. Ömer (Radiyah-lahu anhu)'dan rivayet edilen Hadis-i Şerifte RasuluUah (Sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurmuştur:

"Benden sonra ümmetimin üzerine en çok korkuğum şudur ki, bir adam çıkar, Kur'an-ı Kerim'in esas manasını çarpıtır ve başka manalara çekerek tefsir eder!"¹

Yine İbn-i Cerir'de Hüzeyfe (Radiyahallahu anhu)'dan nakledilen diğer bir rivayette de RasuluUah (Sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurmuştur:

"Bu ümmet içinde bir kavim olacak ki, onlar Kur'an'ı okurlar. Ama onu kötü ve kuru hurma gibi dağıtırlar, Kur'an onların boğazlarından öteye geçmez ve Onların okuyuşları, imanlarının önüne geçer (imandan çıkarlar)."²

İşte bu Hadis-i Şerifleri görünce bir an düşünüp şu soruları sorma gereği hissettik. Bu tefsir ve meallerdeki farklar nerden gelmektedir ve niçin bu değişikliklere gerek duyulmuştur? Bu yoksa, Muhammed b. Abdulvahab'ın, sapık vaha-bi inancını kurarken, kendisine bizzat yardımcı ve destek olan İngiliz'lerle, yaptığı o, altı maddelik anlaşmanın 6. maddesinin gereği olan; **"Tahrif edilmiş bir Kur'an neşredilecek,"³**

1 **Kenz'ul-Ummal**, Hadis No: 28978; Eyüp Sabri Paşa, **Mir'atül-Harameyn**, (Mi/at-ül-Cezire), İstanbul-h. 1304; 1,106.

2 **Kenz'ul-Ummal**, Hadis No: 31581;

3. İngiliz Casusunun itirafları ve İngilizlerin İslam düşmanlığı, Tercüme: M. Sıddık Gümüş, Hakikat Kitabevi yay. 63. Baskı, İstanbul-2009. **Bu kitapta geçen anlaşma maddelerinin tamamı şöyledir:** 1. Bütün Müslümanları, tekfir edip, onları öldürmenin ve mallarını ellerinden almanın; namuslarına tecavüzün, erkeklerini köle ve haramlarını cariye yapıp, köle pazarlarında satmanın helal olduğunu söyleyecek. 2. Hac ibadetini ortadan kaldırmak için, kabileleri hacılara saldırtıp, malların ellerinden almaya ve onları öldürmeye teşvik edecek. 3. Müslümanları, Halifeye itaat etmekten men etmeye çalışacak. Onları Halifeye karşı isyan etmeye teşvik edecek ve bu iş için, ordular hazırlayacak. 4. Mekke, Medine ve diğer İslam ülkelerinde bulunan türbe, kubbe ve mukaddes yerlerin put ve şirk olduklarını söyleyerek, yıkılmalarının lazım olduğunu ilan edecek. 5. İslam ülkelerinde mümkün mertebe ihtilal, zulüm ve anarşiyi temin edecek. 6. **Tahrif edilmiş bir Kur'an neşretmeye çalışacak.**

emrinin bir sonucu mudur? Kesinlikle bu emrin bir sonucudur. Çünkü, 1955-1957 yılları arasında, İngilizlerin o zaman ki başbakanı olan Sir **Anthony Eden**, Kur'ân-ı eline alıp:

- **"Bu Kitap dünya yüzünde oldukça, bununla amel edildikçe bize rahat yok. Ben bu Kitap'ı yeryüzünden kaldırmaya gideceğim"**¹ diye bir ifade kullanmaktadır. Görüldüğü üzere aradan geçen yüzlerce yıla rağmen İngilizler, Avbdulvahhabla yaptıkları bu gizli anlaşmayı unutmamışlar, aksine ısrarla da arkasında durmaktadırlar. Bu 1956 yılında da aynıydı, hala da aynıdır. **"Tahrif edilmiş Kuran neşredilecek"** planında, figüranlar haricinde değişen bir durum, söz konusu bile olmamıştır.

Bu nedenle, durum çok daha da vahimdir. Çünkü, bu yapılanların, sadece vahhabilerle sınırlı olmayıp, İngilizlerin bir projesi olan **"Tahrif edilmiş Kur'an"** çalışmasının gereği olduğu anlaşılmaktadır. O zaman, İngilizlerin bu projesi, vahhabilerle birlikte, günümüzde alim zannettiğimiz Seyyid Kutub da dahil bir çok akademik kariyer yapmış proje ürünü kimseleri de kapsamaktadır. Dolayısıyla, bu yapılanlar planlı ve bilinçli büyük bir çalışmanın neticesidir ki dehşete kapılmamak elde değildir. Çünkü, Peygamberimiz (Sallallâhu aleyhi vesellem)'in veda hutbesinde bizlere bıraktığı:

- **"İki emanet, Kuran-ı Kerim ve Hadis-i Şerif ile sünnetleri"**² tahrif etmek istemişler ve büyük bir ölçüde de malesef gerçekleştirmişlerdir. Bugün, bir mevzuda işin doğrusunu öğrenmek için hangi meal ve tefsire bakarsanız bakın, bu adamların izini görürsünüz. Yanlışların yanlışlığını ispat layabileceğiniz doğru eserler ise Türkçe'ye tercüme edilirken tamamen tahrif edilmiştir. Tehlike bu boyuttadır.

1 1956'da Mısır, İngiltere savaşı hakkında **"Yeni Sabah Gazetesi"** tarafından bu savaşı anlatan yazı dizisinden alınmıştır.

2 İmam Mâlik, **Muvatta**, Tercüme: Ahmet M. Büyük Çınar, Yaşar Erol, Ahmet Arpa, Durak Pusmaz ve Abdullah Yücel, Al-Tuğ yay. İstanbul-1982, Kitab'ul-Kader 3; Ayrıca bu Hadis-i Şerif: İbn-i İshak, Sîre; İbn Hişam, Sîretün Nebeviyye; Beyhaki, Sünenül Kübra, Delâilün Nübüvve; Hakim, Müstedrek; Taberi, Mu'cemul Kebir, adlı kitaplarda da geçmektedir.

Bu projenin uygulayıcısı sahte alimler, birbirlerinden ayrı ayrı düşüncedeymiş gibi gözüküp, konuşmalarında da farklı ifadeler kullansalar da, aslında aym amaca hizmet eden bu planın birer parçasıdır. Çünkü, bugün farklı kişiler ve kurumlar tarafından hazırlanan meal veya tefsirlerin tamamına yakını farklı cümleler kullanılmasına rağmen, aslında, Osmanlı ve öncesinde yazılanların tam zıttı manalar verilmek suretiyle, özellikle de aynı konularla ilgili Âyet'ler çarpıtılarak tahrif edilmiştir. Şöyle ki; şefa, keramet, zikrullah, evliya ve maneviyat ile ilgili yüzlerce Âyet-i Kerime'yi, meal ve tefsir yapıyoruz bahanesiyle bilinçli ve planlı bir şekilde çarpıtmışlardır.

İngilizler'in, bu Kuran-ı Kerim'i tahrif etme projesine, Osmanlılar zamanında, korktukları için başlayamamışlar ancak, Osmanlı Devletinin çöküşünden hemen sonra, aşama aşama uygulamaya koymuşlar, günümüzde ise bu emellerini, yukarıda saydığımız özel yetiştirilmiş kişilerin yazdıkları yeni meal ve tefsirler ile maalesef büyük bir oranda gerçekleştirmişlerdir. Osmanlıdan sonra ne değişti de bir anda mantar gibi önceki ehli sünnet alimlerinin söylediklerinin tam zıttını söyleyen sahte alimler türetildi? Mantar gibi türeyen bu sahtekarlar, Osmanlı ve öncesinde basılmış bir çok muteber tefsir ve mealleri de sadeleştirerek Türkçe'ye tercüme ediyoruz bahanesiyle tahrif edip, kendi sapık görüşleri ile doldurmuşlardır. Bu eserlerin de, aym şekilde, Osmanlıca asılları ile bugün piyasada bulunan Türkçe baskıları arasında, beyaz ile siyahın farkı kadar bariz farklar ve kasıtlı yapıldığını düşündüğümüz çok önemli çarpıtmalar bulunmaktadır. Kesin ve sağlam delillerle yazılmış olan Ehli sünnet alimlerinin, bu Kur'an meal ve tefsirleri, neden yok sayılıp, kullanılmıyor da, bir de farklı ve zıt manalar verilme gayreti içine giriliyor? Burası çok düşündürücüdür. Ayrıca, bu batıl görüştekiler, bu muteber eserleri yok sayıp istifade etmedikleri gibi daha da ileri giderek bu tefsir ve meallerin hatalı olduğunu iddia edip, o zamanda yaşayan ehli sünnet vel cemaat mezhebinde ve itikadında olan büyük zatların da hatalı olduklarını söyle-

mek suretiyle onları reddetmektedirler. "**Lanet**" kelimesi Arapçada, "**reddetmek**" anlamına gelmektedir.¹ O yüzden de bu zatları reddederek, direk lanet okumaktadırlar.

Bu hususta İbn-i Asakir'in Muaz (Radiyahallahu anhu)'dan naklettiği Hadis-i Şerifte Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"Bid'atler yayıldığı ve bu ümmetin sonra gelenleri öncekilere lanet ettiği (reddettiği) zaman, kendinde ilim olanlar onu yaysın. Zira böyle zamanda ilmimi gizleyen kimse, Allah'u Teala'nın Muhammed (Sallallahu aleyhi vesellem)'e indirdiğini gizleyen kimse gibidir."²

İşte, bu Hadis-i Şerif, bildiğimiz gerçekleri kardeşlerimizle paylaşma zorunluluğumuzu, azmimizi ve kararlılığımızı arttıran önemli bir emir olmuştur ve bu emir aynı şekilde, tüm Müslümanlar içinde böyledir.

Yine bu hususta İbn-i Mace'de, Câbir (Radiyahallahu anhu)'dan Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

"Bu ümmetin sonra gelenleri, öncekilere lanet ettiği zaman, her kim Hadis-i Şerifleri gizlerse Allah'u Teala' nın indirdiğini gizlemiş olur."³

Yaptıkları bu organize çalışma ile, 1400 seneden beri süre gelen, ehli sünnet görüşüne karşı, yeni bir din icad etmeye çalışan bu zihniyet; olsa olsa, islam dinine zarar vermek isteyen, ve yukarda bahsettiğimiz, Kur'an-ı Kerim'i tahrif etmeye çalışan bu projenin bir figüranı olabilirler. Bu fitne mahsulü insanlar, Kur'an-ı Kerim'in Arapça'sını değiştireme-

1 Bkz: Serdar Mutçalı'nın hazırladığı **Arapça-Türkçe** sözlük.

2 **Râmûz-ul Ehâdis**, Hadis No: 731.

3 **İbn-i Mace**, Mukaddime 24.

dikleri için ancak manalarını çarpıtarak tahrif etme yoluna gitmişlerdir.

Yine, vahhabiler ve bu zihniyette olan batıl görüşteki insanların, müşrikler hakkında inen Âyetleri, çarpıtıp Müslümanlara atfedeceklerini, Buhari'de nakledilen şu Hadis-i Şerifte, Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimiz şöyle haber vermiştir:

"Onlar, kafirler hakkında inen Âyet'leri, Müslümanlar üzerine atfederler/"¹

Yine Müslim ve Ahmed b. Hanbel'de Ebu Hüreyre (Radi-yallahu anhu)'dan rivayet edildiğine göre, Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"Ümmetimin son zamanlarında sizlere ne sizin, ne babalarınızın duymadıkları şeyleri söyleyecek kimseler gelecektir. Onlardan sakınabildiğiniz kadar sakınınız."²

Bu dalalet ehli olan insanların Kur'an Âyet'lerini çarpıtmaları; bir hata ve yanlışlık eseri değil, tamamen organize bir çalışma ile, birilerinin bilerek ve büyük gayretler göstererek yaptıkları bir eylemdir. S. Kutub da bu organizasyonun bir parçasıdır.

Burada oynanan oyunun, net olarak görülmesi açısından çarpıtılan yüzlerce Âyefi Kerime içerisinden önemli gördüğümüz, Sure-i Bakara, Âyet 62'yi örnek olarak açıklayacağız.

Osmanlılar zamanında ve öncesinde basılmış olan muteber tefsir ve meallerde bu Âyet-i Kerime'nin esas manası, aslında şöyledir:

¹ Buhari, Kitâbu istitâbeti'l-mürteddîn ve'l-muânidin vekitâ-lihim 6; Eyüp Sabri Paşa, **Mir'attil-Harameyn**, (Mir'at-ül-Cezire), 1,106.

² Müslim, Mukaddime 4; Ahmed İbni Hanbel, **Müsned**, Hadis No: 8276.

"İnananlar¹ (dilleriyle inandığını söyleyen münafıklar), Yahudiler, Hıristiyanlar ve Sabiiler (yıldıza tapanlar)'dan her kim Allah'a ve ahiret gününe iman eder ve (mü'min olarak) ameli salih işlerse, onlar için Rableri katında mükafat vardır ve onlar için hiçbir korku yoktur ve onlar mahzun da olmayacaklardır."

Bu Ayet-i Kerime de; Yahudiler, Hıristiyanlar, yıldızlara tapanlar ve münafıklardan her kim Müslüman olup ameli salih işlerse, ancak bu şekilde kurtuluşa erişebilecekleri açık bir şekilde ifade edilmektedir.

Buna rağmen, Seyyid Kutub ise, Fi Zilalil Kur'an adlı tefsirinde, bu Âyet'e: **"Müminler ile Yahudi, Hıristiyan ve Sabiiler'den Allah'a ve Ahiret gününe inanıp iyi ameller işleyenler, hiç şüphesiz, Rableri katında mükâfatlarını alacaklardır; onlar için korku yoktur; onlar artık hiç üzülmeceklerdir."** diyerek burada sayılan zümrelerin hepsini hak ve eşit dinler olarak gösterip, Ayet-i Kerime'nin esas manasına tam zıd bir mana vererek bu Âyet'i, kendi yanlış görüşüne göre şöyle tefsir etmektedir:

"Burada "mü'minler"den maksat Müslümanlarda*. Arapça'da ki "ellezine hâdû"dan maksat, "Allah'a dönenler" yada "Yehuda'nın evlatları" olduklarına inanan Yahudilerdir. "Nasara"dan maksat, Hz. İsa'nın yolundan giden Hıristiyan'lardır. "Sabiiler"den maksat ise en geçerli görüşe göre; müşrik Araplardan kopmuş bir zümredir. Bunlar milletlerinin izlediği puta tapıcılık geleneğinin doğruluğundan kuşku duyarak ruhlarını tatmin edecek başka bir inanç sistemi aramış ve bu arayışları sonucunda Tevhid inancını benimsemiş Araplardır. Bazı açıklamalara göre bu Araplar

1 Tefsirlerde, inananlar ifadesine: **"Dilleri ile inandıklarını söyledikleri halde kalpleri ile inanmayan münafıklar,"** diye mana verilmiştir. Çünkü âyetin devamında kafir olan zümreler sayılıp bunlardan her kim iman ederse dediğinden münafıklar olduğu anlaşılmaktadır.

hiçbir ilâhî rehberin çağrısına muhatap olmaksızın ırkdaş-larının tapınma geleneklerini bir yana bırakarak ilk Hanif dinine, yani Hz. İbrahim'in şeriatine göre ibadet etmeye yönelmişlerdi. Bundan dolayı müşrikler onlara "sapıklar" yani atalarının dininden ayrılanlar demişlerdi. Daha sonra Müslümanlar da onlar tarafından bu unvanla anılacaktır. İşte bu yüzden Arapların bu zümresine "Sabiiler" adı verilmiştir. Bu görüş, bazı tefsir bilginleri tarafından, bunların yıldızlara tapan kişiler olduğu savunulan görüşten daha geçerlidir."

Vahhabilerin kendilerine önder kabul ettiği İbn-i Teymiyye'de daha önceden yazdığı, "Müşkül ÂyetTerin Tefsiri" adlı kitabında bu Âyet'e aynı Seyyid Kutub'un verdiği manayı vermekte ve izah ederken: "**Cenabı Hakk bu Âyeti Kerime 'de önce ve sonraki ümmetlerden saadet ve kurtuluşa erişenlerin vasıflarını açıklamıştır,**" demek suretiyle, burada sayılan zümrelerin kendi inançlarıyla yaşayarak amel-i salih yaptıklarında cennete gireceklerini iddia ederek, bütün ehl-i sünnet ulemalarının verdiği mananın tam zıttı mana vermiş, dolayısıyla bu Âyet'i Kerime'yi kendi rey'ine (görüşüne) göre tefsir etmiştir.

Bu gibi sapkın tefsirlerden yola çıkılarak, günümüzde de bazı kimseler tarafından yazılan Kur'an Meali ve Tefsirler de, daha da ileri gidilerek bir çok Âyet-i Kerime'ler bilerek çarpıtılmıştır. Hatta, Diyanet İşleri Başkanlığı yayımları tarafından 2006 yılında basılan "**Kur'anı Kerim Meali**" ve Türkiye Diyanet Vakfı yayımları tarafından 2005 yılında basılan "**Kur'an Yolu Türkçe Meal ve Tefsir**"de dahi: "**Şüphesiz, inananlar (Müslümanlar) ile, Yahudiler, Hıristiyanlar ve Sâbiilerden (her bir grubun kendi şeriatında) Allah'a ve ahi-ret gününe inanan ve salih ameller işleyenler için Rableri katında mükafat vardır; onlar korkuya uğramayacaklar, mahzun da olmayacaklardır, (diye hükmedilmiştir)"** demek suretiyle, Âyet'in asıl anlamının tam zıttı olan bir mana verilmiştir.

Seyyid Kutub ve aynı batıl görüşte olan zihniyet, vermiş oldukları bu manalarda Hıristiyanları ve Yahudileri hak din-lermiş gibi göstermekte ve eğer bu dinlere tabi olanlar, kendi şeriatları içinde, ameli salih işlerlerse kurtuluşa ereceklerini söylemektedirler. Bu da yukarıda yazdığımız Âyet-i Kerime' nin gerçek manasıyla tamamen zıt olan bir manadır. Aynı siyaha beyaz, gündüze gece demek gibi bir manadır ki, eğer bilerek çarpıtmışlarsa açıktan küfre girmektedirler, yok eğer kendi reyleriyle tefsir etmişlerse, bu da büyük bir hatadır. Buna dair Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurmuştur:

"Her kim, Kur'ân-ı kendi rey'ine (görüşüne) göre tefsir ederse cehennemdeki yerine hazırlansın!"¹

Halbuki Kur'an-ı Kerim'in bir çok Âyefinde, Hıristiyan ve Yahudiliğin kesinlikle islam diniyle eş olmadığı ve Allah'a şirk koşarak kafir oldukları, açık bir şekilde izah edilmiştir. Şöyle ki; Sure-i Tevbe Ayet 30:

"Yahudiler dediler ki: Üzeyir, Allah'ın oğludur. Hıristiyanlar da dedi ki: Mesih (İsa Aleyhisselam), Allah'ın oğludur. Bu, onların ağızlarıyla söyledikleri batıl sözlerdir. Evvelce kâfir olanların batıl sözlerine benzetiyorlar. Allah Teâlâ kendilerini kahretsin! Nasıl (Hakk'tan) çevriliyorlar."

Allah'u Teala hazretleri: **"Allah onları kahretsin"** diyerek bu zümrelerin ne kadar saplan ve dalalet içinde olan bir inanışa sahip olduklarını bildirmektedir. Gerçek bu olduğu halde, Hıristiyan ve Yahudileri hak din olarak gösterebilmek için **"Sabiin"** diye bilinen yıldızlara tapan müşrik topluluğu dahi, sanki hak bir din ve şeriat üzereymiş gibi gösterilmeye çalışılmıştır. Halbuki bu Âyet'i Kerime de sayılan zümrelerin hiç biri, hak olmayıp tamamının dalalet üzere oldukları **ve** ancak Müslüman olup, iman ederek, ameli salih işledikleri

¹ Tirmizi, Tesir'ul-Kur'an 1; İmam Gazali, **İhya-u Ulumid-Din**, Tercüme: Ahmed Serdaroğlu, Bedir yay. İstanbul-1987,I, 98.

zaman kurtuluşa erebilecekleri net bir şekilde ifade edilmektedir.

Aslında bu Âyet-i Kerime'nin çarpıtılmasındaki esas maksat, Hıristiyan ve Yahudileri hak din olarak gösterme çabalarından kaynaklanmaktadır. Bu uğurda, çarpıttıkları noktalar ise, özellikle; "**Sabiiler**" ve Âyet'in başındaki "**inananlar**" ifadesidir.

Sabiî kelimesi, Kanuni Sultan Süleyman hazretlerinin zamanında yaşamış olan Şemseddin Âhtari (Rahmetullah)'ın yazdığı "**Ahtâr-i Kebir**" adlı Arapça-Osmanlıca sözlüğün 413. sayfasında: İmam-ı Azam Ebu Hanife hazretlerinden nakilde bulunularak: "**Sabiilerin yıldızlara tapan bir kavim olduğu,**" şeklinde yazılmaktadır. Serdar Mutçah'nın hazırladığı **Arapça-Türkçe sözlük**'te de bu kelime: "**Harran'da yerleşik, yıldızlara tapan bir topluluk**/" diye geçmektedir. Ferid Develi-oğlu'nun yazdığı **Osmanlıca-Türkçe Sözlük**'te de: "**Yıldızlara tapan seba'lı**"¹ diye mana verilmiştir.

Fahrettin Razi Hazretlerinin, **Tefsir-i Kebir** adlı kitabı başta olmak üzere, İsmail Hakkı Bursevi'nin, **Ruhu'l-Beyan**, Osmanlı zamanında bir heyet tarafından muteber tefsirlerden istifade edilerek hazırlanan **Nur'ul Beyan**'da, Kadı el-Bağdadi'nin **Tefsiri**, Ayntabi Mehmet Efendi (ö/1702)'nin **Tercüme-i Tıbyan Tefsiri**'nde, **Tefsir-i Mevakib**'de, Hanefi alimlerinden Gaziantepli Muhammed Bilal Nadir'in yazdığı **Tefsir-i Nâdiri**'de, Ahmed Davudoğlu'nun **Kur'an-ı Kerim ve İzahlı Meâl**'in de² vs. Osmanlı ve öncesinde Ehl-i sünnet itikadı üzere yazılmış çok sayıda tefsirde: "**Sabiilerin, hak**

1 Ferit Develliöğlu, **Osmanlıca-Türkçe Ansiklopedik lügat**, Aydın Kitapevi, Ankara-1988, s. 1085'de: **Sâbiî**: Yıldız tapanlardan Seba'lı, diye geçmektedir.

2 Bkz: Ayntabi Muhammed Efendi, **Tercüme-i Tefsiri Tıbyan**, Dersaadet, Arif Efendi Matbaası, (1324); Hüseyin el-Vaiz el-Kaşifi (v. 910/1504), **Tefsir-i Mevâkıb**, Osmanlıcaya tercüme eden: İsmail Ferruh Efendi, Bahriyye matbaası-h. 1323; İbrahim Halebi, "**Nur'ul Beyan**" (Kur'an-ı Kerim'in Osmanlıca Tercümesi), Matbaay-i Âmire, İstanbul, h 1340; Kadı el-Bağdadi, **Tefsir'ul Mesemma bi Envâr'ut-Tenzil ve esrâr'ut-te'vil**, hayriyye matbaası, t.y; İsmail Hakkı Efendi, **Ruhu'l-Beyan**, İstanbul-h. 1287; Fahreddin Razi, "**Futuhât'ül-Gayb**" (Tefsir-i Kebir), Abdurrahman Muhammed, Misu--1938; Muhammed Bilal Nâdir (ö. 1969), **Tefsir-i Nâdiri**, (el yazması-Osmanlıca), Gaziantep; Ahmed Davudoğlu (ö. 1983), **Kur'an-ı Kerim ve İzahlı Meali** (Türkçe anlamı), Çile yay. İstanbul-1988.

olan dinlerinden dönerek yıldızlara, meleklerle tapan ve Allah'u Teala'ya şirk koşarak küfre giren bir kavim/'

olduğu kesin olarak vurgulanmıştır. Bu sebepten bu kelimeye, Arapça ve Osmanlıca sözlüklerden bakıldığında; yıldızlara tapan bir topluluk diye mana verilmiştir. Tıpkı Budistler denildiği zaman uzak doğuda Buda'ya tapan bir topluluk anlaşıldığı gibi Sabiiler denilince de yıldızlara tapan bir topluluk oldukları kesin ve net olarak anlaşılmaktadır.

Zaten, yıldızla tapan bir topluluk hiçbir zaman hak bir din olmamıştır ve olamaz. Bu Âyet-i Kerime'de, Hıristiyanların ve Yahudilerin de, bu yıldızla tapanlarla birlikte anılması ise, aslında, Hıristiyan ve Yahudilerin de dalalette olduklarını açıkça vurgulamaktadır.

Seyyid Kutup ise, bunca muteber görüşleri hiçe sayarak, ağır işlerde çalıştırılmak üzere yattığı hapis yıllarında kendi aklınca yazdığı bu tefsirinde; "Arapların bu zümresine "Sabiiler" adı verilmiştir. Bu görüş, bazı tefsir bilgileri tarafından, bunların yıldızlara tapan kişiler olduğu, savunulan görüşten daha geçerlidir," demek suretiyle kendini herkesten üstün bir konumda görüp, hiç bir delil sunmadan da, adeta en iyisini ben bilirim demektedir.

Kendi zamanlarında hak olup ancak, islam dini geldikten sonra geçersiz olan Hıristiyan ve Yahudileri, hala hak din-lermiş gibi gösterebilmek için, Sabiileri (yıldızla tapanları) ise ehli kitap gibi göstermeleri gerektiğinden, bu kelimenin esas manasını unutturarak sanki bir peygambere tabi olup, şeriatı da olan bir millet gibi gösterme çabası içine girmişlerdir. Bu zamana kadar gelen bütün ehli sünnet alimleri, Sabiilerin, Hıristiyan ve Yahudi'lerin kafir olduklarını söyledikleri halde, son zamanlarda bir takım sapık düşünceye sahip bu insanların, durup durdukları yerde bu zümreleri aklamaya çalışarak "hak dinler"miş gibi gösterip, cennete koyma çabaları ner-den gelmektedir? Neden böyle bir çaba ve gayret içine girmektedirler? Bu Yahudi ve Hıristiyan aşkı nerden gelmektedir? Örnek olarak açıkladığımız, bu Bakara Suresi 62. Ayet gi-

bi yüzlerce Âyet-i Kerime'yi neden çarpıtırlar? Böyle yapmakla kime ve neye hizmet etmiş olmaktadırlar.

Aslında, Fahrettin Razi hazretleri tefsirinde: "**Bu sayılan fırkaların dalalette olduğunu ve ancak hak din olan İslama girerek amel-i salih işlerlerse, onların bu amelleri kabul edilerek kurtuluşa ereceklerini ve mahzun olmayacaklarını**" söyler.

Sure-i Al-i İmran, Âyet 19-20'de:

"Muhakkak ki Allah katında, tek din İslamdır, Bu hakikati bilen ehl-i kitap ise, Kur'an gelince hasetlerinden ihtilaf ettiler. Allah'u Azim'üş-şan'm Âyefini kim inkar ederse hesapları çabucak gören Hak Teala onun cezasını verir. (Ey Habibim!) Bu kadar delil ve beyyinat (Kur'an ve Mucizelerden) sonra hak dinin İslam olduğu hususunda yine seninle mücadele ederlerse, ehl-i kitap olanlar ile ehl-i kitap olmayanlara: "Ben ve bana tabi olanlar sadece Allah'u Azim'üş-şan'a iman edip İslam olduk. Sizde İslamı kabul edip bana tabi oldunuz mu?" de. Kabul edip sana tabi olurlarsa hidayete nail olurlar. Eğer yüz çevirirlerse sen mükellef olduğun tebliğ vazifeni yerine getirmiş olursun. Allah'u Azim'üş-şan kullarının amellerini görür ve amellerine göre mükafat veya ceza verir."

Bu Âyet'i Kerime'de: "**Ben ve bana tabi olanlar sadece Allah'u Azim'üş-şan'a iman edip İslam olduk. Siz de İslamı kabul edip bana tabi oldunuz mu?" de. Kabul edip sana tabi olurlarsa hidayete nail olurlar/**" denilmektedir. Buradan da anlaşıldığı üzere; İslam dini haricindeki Yahudiler, Hıristiyanlar vs. bütün bül dinlerin, Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)'e itaat edip tabi olmadıkları sürece kurtuluşa eremeyecekleri, dolayısıyla küfür ehli olarak kalacakları açıkça ifade edilmektedir.

Ayrıca, bir insan sadece "**la ilahe illallah**" diyerek Müslüman olamaz. Müslüman olabilmesi için "**Muhammed'un Rasulullah**" da demesi ve ona tabi olup, itaat etmesi şarttır. Bu da Allah'u Teala'nın birçok Âyet-i Kerime'lerin de tekrar tekrar söylediği gibi, Sure-i Al-i İmran, Âyet 32'de de; (Ey

Habibim) de ki: "**Allah'a ve Rasulü'ne itaat edin; eğer** (bu itaatten) **yüz çevirirlerse, şüphesiz Allah kafirleri sevmez'** diyerek emrettiği kesin bir hükümdür. "**Allah'a itaat edin**" dediği; Allah'tı Teala'nın emir ve yasaklarına uymaktır. "**Resulüne itaat edin**" dediği ise; Allah'u Teala'nın Sure-i Haşr, Âyet 7'de: "**Rasulullah size neyi emrederse onu alın neyden de sizi yasaklarsa ondan sakının,**" diyerek yine emrettiği gibi Resulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimizin Hadis-i Şerifler'de belirttiği tüm hükümleri, yani emir ve yasakları kabul etmektir. Aksi halde bu şekilde itaat etmeyenler Allah'u Teala'nın kesin ve açık emirlerine karşı geldiklerinden dolayı, islam çizgisinin dışında kalırlar.

Yine Sure-i Al-i İmran, Âyet 85'de:

"Her kim islam dininden başka bir dini seçerse bu dini ondan ebedi olarak kabul edilmeyecek ve o kimse ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır," diye geçtiği üzere kişi islamdan başka, hangi dinden olursa olsun onun inancı ve hiçbir ameli kendisinden kabul edilmeyecektir. Bu Âyet-i Kerime'ye göre, Allah katında geçerli olan tek dinin islam olduğu bu kadar açık ve net iken, sapkın zihniyetteki bu insanlar, Sure-i Bakara, Âyet- 62'ye nasıl olurda Hristiyan ve Yahudileri hala hak dinler şeklinde gösterip, Müslümanlarla eşitmiş gibi mana verirler? Bu şekilde mana vermeleri ise, yukarıda geçen diğer Âyet-i Kerime'leri açıktan inkar etmektir ki, bu da insanı küfre götürür.

Ahmed bin Hanbel'in Müsnedin'de Amr ibn-i Şuayb (Radiyahallahu anhu)'dan nakledilen Hadis-i Şerif:

"Rasulullah münâkaşa eden bir grup gördü ve: Sizden öncekiler bu yüzden helak oldu. Allah kitabının bir kısmını diğer bir kısmıyla çatıştır gördüler. Halbuki Allah kitabının bir bölümü diğer bir bölümünü doğrular mâhiyette indiril-

mistir. Bir kısmını diğer bir kısmına dayanarak yalanlamayınız. Ondan bildiğinizi söyleyin, bilmediğinizi de onu bilenlere bırakın/¹

Kur'an-ı Kerim'in bir mucizesi de Âyet'lerin çift olmasıdır. Yukardaki Hadis-i Şerifte de belirttiği üzere " **Halbuki Allah kitabının bir bölümü diğer bir bölümünü doğrular mâhiyette indirilmiştir.**" Yani, Allah'u Teala bir Âyet'te bahsettiği bir konuyu başka Âyet'te aynı veya başka lafızlarla açıklar. Eğer, Âyet-i Kerime'lerden birinde verilen anlam kasıtlı olarak bozulmaya çalışılırsa, diğer Âyet ona yanlış mana verildiğini ortaya çıkarır. Bu hususta, Allah'u Teala yukarıda Sure-i Bakara, Âyet 62'de sayılan zümrelerin, son ve hak olan islam dinine tabi olan Müslümanların iman ettikleri gibi iman etmedikçe hidayete eremeyeceklerini, Sure-i Bakara, Âyet 137'de şöyle ifade etmektedir:

"Eğer onlar sizin iman ettiğiniz gibi (Kur'an'a ve Muhammed -Sallallahu aleyhi vesellem'e-) iman ederlerse hidayete ererler. Eğer yüz çevirirlerse sizden ayrı düşmüş olurlar. Allah'u Tealâ sana kifayet eder ve seni onlara karşı korur, muhafaza eder. Allah'u Teala her şeyi işiten ve bilendir."

Müslim ve İmam Ahmed b. Hanbel'in, Müsned'in de ri-vayet edilen Hadis-i Şerifte Ebu Hureyre (Radiyahallahu anhu)' dan Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Muhammed'in nefsinin kudret eliyle tutan Allah'a yemin ederim ki her kim Yahudi olsun, Hristiyan olsun beni işitir, sonra da bana gönderilenlere inanmadan ölecek olursa mutlaka cehennem ehlinde olacaktır."²

1 Ahmed b. Hanbel, **Müsned**, Hadis No: 6453; **Tefsir-i İbn-i Kesir**, 2/12 (Al-i İmran 7.âyetin izahında).

2 **Müslim**, İman, 240 (153); **Kütüb-i Sitte**, Hadis No: 11.

Sure-i Beyyine, Âyet 6-7:

"Ehl-i Kitap'tan kafir olanlar ile müşrikler, içinde ebedî kalacakları üzere cehennem ateşindedirler. İşte onlar mah-lukatın en şerlisidirler. İman edip (müslüman olarak) amel-i salih işleyenler ise; işte onlar da, mahlukatın en hayırlısıdır-lar/'

Sonuç olarak; Kur'an-ı Kerim'in Arapça'sını değiştiremediklerinden dolayı, niyeti bozuk olan bu kesimler, Bakara suresi Âyet, 62 de olduğu gibi birçok Âyet-i Kerime'ye de ilgisiz veya çok zıt manalar vererek çarpıtmışlardır. **"Sabiin"** kelimesinin ifade ettiği manaya da, hiçbir delil getirmeden, bir rivayete göre şu manadadır veya yeni yapılan bir araştırmaya göre böyle manaya gelir diyerek türlü türlü uydurma rivayetler öne sürmüşler ve sonun'da, İbrahim (Aleyhisselam) veya Yahya (Aleyhisselam)'ın dinine mensup kimselerdir diye alakasız bir mana vermişlerdir. Eğer Sabiîn'e hakiki anlamı olan yıldızlara tapan zümrelerdir demiş olsa, Âyet'i Kerime'yi çarpıtamayacaklar. Çünkü bu inanışa sahip şeriatı olan ilahi bir din yoktur. Bu nedenle sabii'leri hak bir dinmiş gibi göstermek zorunda kalmışlardır. Niyeti bozuk bu kimselerin, verdiği bu çarpık manaya bakıldığı zaman, **"İster Yahudi olsun, ister Hristiyan olsun, ister Sabiîn (Yıldıza tapanlar) kendi şeriatlarıyla amel ederlerse, onlar için hiçbir korku yoktur, yani cennetliklerdir,"** anlamı çıkmaktadır ki bu anlam yukarıda da değindiğimiz gibi bir çok Âyet-i Kerime ile açık bir şekilde çelişmektedir. Dolayısıyla yukarıda yazdığımız Âyet'i Kerime'ler, burada yapılan kasıtlı çarpıtmayı açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Yine Âyet'in başında **"innellezine amenu"** diye geçen **"inananlar"** ifadesine ise "Müslümanlar" diye mana verilmesi de çok yanlıştır ki, yukarıda isimlerini verdiğimiz muteber meal ve tefsirlerde buradaki ifadeye: **"Dilleri ile iman ettiklerini söyledikleri halde, kalpleriyle iman etmeyen münafıklar veya islam'dan önceki dinlere inananlardır,"** diye mana verilmiştir.

Eğer Âyet'in başında geçen "inananlar" ifadesi; ile hak olan Müslümanlar kastedilseydi ve aynı şekilde, Âyet'te geçen diğer Yahudi, Hıristiyan ve Sabiiler de hak din olmuş olsaydı, Âyet'in devamında Allah'u Teala: "**Her kim Allah'a ve ahiret gününe iman eder ve (mü'min olarak) salih amel işlerse.../**" diye şart koşar mıydı? Bu şart koşulduğundan da anlaşılıyor ki; "inananlar" ifadesi Müslümanları kastetmeyip ayrıca bu sayılan zümrelerin tamamının da dalalette olduğunu göstermektedir. Başka bir ifadeyle, eğer bu batıl görüşte olanların dediği gibi burada sayılan zümrelerin hepsi hak olsaydı; "**Ey Müslümanlar, Müslüman olun ki kurtulaşa eresiniz**" gibi bir mana çıkardı ki, bu da anlamsız bir ifade olurdu. Haşa, Allah'u Teala bu şekilde bir ifade kesinlikle kullanmaz.

Allah'u Teala'nın, Sure-i Bakara, Âyet 62'de, "**inananlar**" diye hitap ettiği gibi aynı şekilde Sure-i Bakara, Âyet 208'de: "**Ey inananlar,**" diye Âyet'e başlamakta ve kastedilen mananın, batıl olan önceki kitap ehli olduğu açık bir şekilde burada da görülmektedir. Bu Âyet-i Kerime'nin manası şöyledir:

"Ey (önceki kitaplara) inananlar! Cümleniz islam dinine giriniz. Şeytan'ın heva ve iğvasma uyup helak olmayınız. Çünkü Şeytan, büyük düşmanımızdır."

Burada da açıkça görülüyor ki inananlar ifadesinde kastedilenin "**Müslümanlar**" olması imkansızdır. Çünkü devamında islam dinine girin dediğine göre burada bahsedilen önceki kitaplara inananlardır. Yine başka bir ifadeyle, bu Âyet'i Kerime'de ve Sure-i Bakara, Âyet 62'de de geçen "**inananlar**" ifadesi, Müslümanları kast etmiş olsaydı, aynı şekilde, bu Âyet-i Kerime'de de "**Ey Müslümanlar! Cümleniz islam dinine giriniz,**" diye bir mana çıkardı ki, bu da anlamsız bir ifade olurdu.

Diğer dinlerle islamiyeti eşit görmesi:

Seyyid Kutub, Bekir Sadak tarafından tercüme edilen "**Cihan Sulhu ve İslam**" adlı kitabının 22. sayfasında diyor ki: "**İslamiyet, diğer dinlere nefret manasını taşıyan dinî taassubu asla kabul etmez**"¹

S. Kutub, bu sözüyle, diğer dinlere nefret manası taşıyan dini taassubu asla kabul etmediğini söylemektedir. "**İslami Ettidler**" adlı kitabının 30. sayfasında da: "**İslam, durmayan bir mücadele, kesiksiz sürekli bir cihad; hak, adalet ve eşitlik yolunda şehid düşmektir**,"² diyerek Müslümanların sürekli cihad (savaş) halinde olması gerektiğini söylüyor. Peki, islam diğer dinlere nefreti kabul etmeyecekse, Seyyid Kutub, kiminle savaşmayı söylemektedir. Yani, siz şimdi, kiminle mücadele edeceksiniz? Kafirleri sevecekseniz, o zaman geriye, mücadele edilecek bir tek Müslümanlar kalıyor. Öyleyse, Müslümanlar birbirleriyle mi savaşacaklar? Görüldüğü üzere, çelişkili her iki ifade de, S. Kutub'a aittir. İşte, bu adamın görevi aslında, bu şekilde, Müslümanlar arasında tefrika çıkarmaktır. Bunu da, bazı islam ülkelerinde maalesef başarmışlardır. Günümüzde, farklı ülkelerde, Müslümanlar arasında yaşanan tüm hadiseler de yoksa, Muhammed b. Abdulvahab'm, sapık vahhabi inancım kurarken, kendisine bizzat yardımcı ve destek olan İngiliz'lerle yaptığı altı maddelik o anlaşmanın 5. Maddesinin gereği olan: "**İslam ülkelerinde mümkün merteye ihtilal, zulüm ve anarşiyi temin edecek**," emrinin bir sonucudur? İngiliz casusu Hempher'in, itiraflarında da bahsettiği ve yaklaşık ikiyüz seksen yıl önce yapılan bu gizli anlaşmada geçen bu altı maddenin de, tamamının günümüze kadar geçen sürede gerçekleşmiş olması bir tesadüf müdür? Elbetteki değildir. Aksine, bunlar sürekli yenilenen figüranların sistematik bir şekilde gerçekleştirdikleri eylemlerdir. Günümüzde yapılanların ta-

¹ Taassub: "**Kendi dinini çok üstün tutarak başka dinden olanlara düşman olma**," anlamına gelir. (Ferid Devellioğlu, Osmanhca-Türkçe Ansiklopedik lügat, s. 1206)

² Seyyid Kutub, **İslami Ettidler**, Tercüme: Hasan Fehmi Ulus, Hikmet neşriyat, İstanbul-2007, s. 30

mamı da, baştan beri ifade etmeye çalıştığımız bu sinsî projenin yansımından başka bir şey değildir .

İsrarla ve büyük bir kararlılıkla, aynı kargaşa ortamını, ülkemizde de oluşturmaya çalışmaktadırlar. Ancak bilinçli ve vatansever ehli sünnet görüşünün ülkemizde çok yaygın olması, amaçlarına ulaşmalarını zorlaştırmaktadır. İnşallah da başaramayacaklardır. Allah'u Teala, cennet vatanımızı ve insanlarımızı, tefrika çıkarmak isteyen bu zihniyetin şerrinden emin eylesin. Amin.

Ahmed b. Hanbel Müsned'de İbn-i Ömer (Radiyahallahu anhumâ)'dan naklettiği Hadis-i Şerifte Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"Ümmetinden bir kavim çıkar. Kuran'ı okurlar ama kuran boğazlarından öteye geçmez. Onlar ehl-i islami öldürürler. Onlar ne zaman çıkarlarsa öldürün. Sonra çıktıklarında yine öldürün. Onların öldürdüğü kimseye ne mutlu! Onları öldüren kimseye de ne mutlu! Onlardan ne zaman çıkan olursa, Allah onu keser!"¹

İşte, Seyyid Kutub yukardaki düşüncesiyle de, bu Hadis-i Şerif'te işaret edilen kavme, yani aynı vahhabilere benzeyip, diğer dinleri hoş görmekte ve bütün kin ve nefretlerini de **"ehli İslama"** karşı kullanmaktadırlar. Aslında, vahhabilerin tek bir düşmanı vardır, o da, ehli sünnet görüşünde olan Müslümanlardır. Çünkü, kuruldukları yıldan günümüze kadar, yaklaşık ikiyüz seksen yılı aşkın süredir, bir kafirin burnunu dahi kanatmamışlar, ancak milyonlarca **"ehli islami"** katletmişlerdir.² O zaman, S. Kutub'un, sürekli savaş halinde

1 Ahmed b. Hanbel, **Müsneb**, Hadis No: 5306; **Kenz'ul Ummal**, Hadis No: 31248.

2 Vahhabilerin yaptıkları katliamlar için Bkz: Eyüp Sabri Paşa, **Tarih-i Vahhabiyan**, Sadeleştiren: Süleyman Çelik, Bedir yay. İstanbul-1992. s 26-50. Bu esrin orijinali: İstanbul, Kırk Anbar Matbaasında h. 1296 yılında basılmıştır; Ahmed Cevdet Paşa, **Tarih-i Cevdet**, Dersaadet, Matbaa-i Osmaniyye, h. 1309, II. Baskı. (I-X). Dr. Sayın Dalkıran'ın **"Tarih-i Cevdet te islam mezhepleri,"** A. Ü. Türkiyat Araştırmaları, Enstitüsü Dergisi, Sayı 20, Erzurum, 2002.

olunması gereken topluluktan kastı, ehli sünnet görüşünde olan, **"ehl-i islam"** mıdır?

Seyyid Kutub, Hıristiyan ve Yahudi gibi kafirleri sevmeyi, taassub olarak göstermektedir. Halbuki, Allah dostlarını dost, Allah düşmanlarını ise düşman bilmeyenin imanı geçersizdir. Bu hususta; Sure-i Mümtehine, Ayet 1:

"Ey iman edenler, benim ve sizin düşmanınız olanları dost edinmeyin."

Sure-i Fetih, Âyet 29:

"Muhammed (Sallallahu aleyhi vesellem) Allah'ın Resulüdür. Onunla beraber bulunanlar kafirlere karşı çok şiddetlidirler. Kendi aralarında ise (mü'minlere karşı) çok merhametlidirler."

Sure-i Al-i İmran, Âyet 28:

"Müminler, müminleri bırakıp da, kâfirleri dost edinmesinler! Onları dost edinenler, Allah'u Teâlâ'nın dostluğunu bırakmış olurlar."

Sure-i Maide, Âyet 51:

"Ey İman edenler Yahudileri ve Hıristiyanları dost edinmeyin. Zira onlar birbirlerinin dostudurlar. İçinizden onları dost tutanlar onlardandır. Şüphesiz Allah zalimler topluluğuna yol göstermez."

Sure-i Tevbe, Âyet 29:

"Kendilerine kitap verildiği halde Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen, Allah'u Teala ve Resulü Muhammed (Sallallahu aleyhi vesellem)'in haram kıldığı şeyleri haram tanımayan ve hak din islami din edinmeyen kimselerle zeliller olarak kendi elleriyle cizye verecekleri zamana kadar harb edin."

Sure-i Tevbe, Âyet 30:

"Yahudiler dediler ki: Üzeyr, Allah'ın oğludur. Hıristiyanlar da dedi ki: Mesih (İsa -aleyhis-selam-), Allah'ın oğludur. Bu, onların ağızlarıyla söyledikleri batıl sözlerdir. Evvelce kâfir olanların batıl sözlerine benzetiyorlar. Allah Teâlâ kendilerini kahretsin! Nasıl (Hakk'tan) çevriliyorlar."

Sahih-i Müslim ve diğer birçok Hadis-i Şerif kitabında Ebu Hureyre (Radiyahallahu anhu)'dan Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki:

"Muhammed'in nefsinin kudret eliyle tutan Allah'a yemin ederim ki, her kim Yahudi olsun, Hıristiyan olsun beni işitir, sonra da bana gönderilenlere inanmadan ölecek olursa, mutlaka cehennem ehlinde olacaktır!"¹

Sahih-i Buhari'de Ebû Hureyre (Radiyahallahu Anhu)'dan, Resûlullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

"İstemeyenler dışında, ümmetimin tamamı cennete girer. Ey Allah'ın elçisi, cennete girmeyi kim istemez ki? denildi. Bana itaat edenler cennete girer, bana karşı gelenler cenneti istememiş demektir."²

İmam Ahmed b. Hanbel, Müsnedin'de Ebu Hureyre (Radiyahallahu anhu)'dan Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki:

"Kişi dostunun dini üzeredir. Bu nedenle kişi kiminle dost olacağına dikkat etsin."³

Seyyid Kutub ise ; **"İslamiyet, diğer dinlere nefret manasını taşıyan dinî taassubu asla kabul etmez,"** sözüyle yukarda, bazılarına yer verdiğimiz, kafirleri dost edinmeyip onlara muhalefet ederek buğz edilmesi gerektiğine dair, Kur'an-ı Kerim'de geçen onlarca Âyet-i Kerime ve ayrıca Hadis-i Şeriflere muhalefet ettiğinden dolayı da küfre girmektedir.

¹ **Kütüb-i Sitte**, Hadis No: 11, Müslim, İman, 240 (153).

² **Buhârî**, l'tisâm 2. İmam Muhiddin-1 Nevevi, **Riyaz'üs-Sâlihîn ve Tercümesi**, Tercüme: Kıvamüddin Bursları ve Hasan Hüsnü Erdem, DİB yay. Ankara, 7. Baskı, Hadis No: 158.

³ Hanbel, **Müsned**, Hadis No: 8065; Muhammed b. Süleyman er-Rudani, Cem'ul-Fevâid min Câmi'il-usûl ve Mecmâiz-Zevâid, Ocak yay. 2. Baskı, İstanbul-2008; Hadis No: 7870.

Ben bunu böyle anlamıyorum deme şansı yoktur. Âyet'ler çok açık ve kesindir. Kafirler dost edinilmez. Ben Müslümanım diyen bir kişi bu kadar açık deliller varken, başka amaç ve niyeti yoksa, bu delilleri inkar edemez.

Buraya kadar açıkladığımız hususlar; S. Kutub'un, Yahudi ve Hıristiyanlara laf söyletmemesi ve bundan rahatsızlık duymasının asıl nedenini; yani, Necip Fazıl'ın ifadesiyle, yularının kimlerin elinde olduğunu açıkça göstermektedir. Sonuçta, bu sinsî projenin bir figüranı olduğu çok açıktır.

Dua etmeyi ve tesbih'i inkar etmesi:

Seyyid Kutub'un, Hasan Fehmi Ulus tarafından tercüme edilen "**İslami Etüdler**" adlı kitabının 30. sayfasında şöyle bir ifade yer almaktadır¹: "**İslam, durmayan bir mücadele, kesiksiz sürekli bir cihad; hak, adalet ve eşitlik yolunda şehid düşmektir. Aksi halde islam diye bir şey olmaz. O takdirde bu, bazı duaları mırıldanmak, teşbih tanelerini şıkırdatmak, aman Allah'ım bizi koru, gibilerden tantanalar koparmak ve gökten yeryüzüne barışın, hayrın, hürriyet ve adaletin yağmasını beklemek (yani, Hz. İsa Aleyhisselam'ın yer yüzüne inerek adaleti yayacağına inanmak) ve böylesi hayallere kapılmak olur. Oysa, ne gökten böyle bir şey yağar, ne de bizzat kendilerine yardım etmeyen ve toplumlarına güvenmeyen ve cihadda ve mücadelede şeriatı uygulamayan kişilere Allah yardım eder.**"

Seyyid Kutub, bu ifadesinde, bir Müslümanın sürekli savaş halinde olması gerektiğini söylemekte ve eğer savaş yapılmazsa, islam diye bir şey olmaz diyerek, bütün Müslümanları savaşa teşvik edip, savaşmayıp barış içinde olanları da islam dairesinin dışında görmektedir. Halbuki, aşağıdaki Âyet'i Kerime ve Hadis-i Şerifte, savaşın hangi şartlarda yapılacağı açıklanmıştır.

¹ Seyyid Kutub, **İslami Etüdler**, Tercüme: Hasan Fehmi Ulus, Hikmet neşriyat, İstanbul-2007, s. 30

Sure-i Bakara, Âyet 190:

"Sizinle savaşanlarla, Allah yolunda savaşınız. Fakat haddi aşmayınız. Muhakkak ki Allah haddi aşanları sevmez!"

İbn-i Abbas (Radiyahallahu anhu)'dan: " Savaş halinde dahi; kadınları, çocukları, ihtiyarları ve savaştan el çekenleri öldürmeyin. Eğer böyle yaparsanız, haddi aşmış olursunuz. Haddi aşanları da Allah'u Teala sevmez," diye rivayet edilmiştir.

Buhari ve Müslim'de Abdullah ibn-i Ebî Evfâ (Radiyahallahu anhu)'dan rivayet edilen Hadis-i Şerifte Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki:

"Ey insanlar! Düşmanla karşılaşmayı istemeyin! Allah tan afiyet (rahatlık, huzur, saadet) isteyin. Fakat düşman da karşınıza çıkarsa, o zaman da sebat-ı kadem edin (sağlam durup düşmandan kaçmaym) ve bilin ki cennet kılıçların gölgesi altındadır. Kur'an-ı indiren, Tavrafi, İncil'i eski peygamberlere indiren, Allah'ım! Bulutları rüzgârın önüne katıp da ordan oraya götürüp yağmur yağdıran Allah'ım! Müslümanlara yardım edip, islâm düşmanlarını hezimete uğratan Allah'ım! Bu karşımızdaki kâfirleri hezimete uğrat! Onlara karşı bize yardım eyle, güç kuvvet ver de, onlara karşı galip gelelim!"¹ Amin...

Tirmizi'de nakledilen Hadis-i Şerifte Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem)'in amcası Ebü'l-Fazl Abbas (Radiyahallahu anhu)'dan o şöyle dedi:

¹ Buhari, Cihad 114; Müslim, Cihad 6.

"Yâ Resûlallah! Bana Allah Teâlâ'dan isteyeceğim bir şey öğret, dedim. Buyurdu ki: "Allah'dan afiyet (selamet ve huzur) dileyin!" Aradan birkaç gün geçtikten sonra tekrar yanına geldim ve tekrar: Yâ Rasûlallah! Bana Allah Teâlâ dan isteyeceğim bir şey öğret, dedim. Şöyle buyurdu: "Ey Abbas! Ey Resûlullah'ın amcası! Allah'tan dünya ve âhirette afiyet dileyin!"¹

S. Kutub ise: **"Bazı duaları mırıldanmak, teşbih tanelerini şıkırdatmak, aman Allah'ım bizi koru, gibilerden taneler koparmak ancak bir hayale kapılmak olur,"²** diyerek yukarıdaki Hadis-i Şeriflerde Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimizin kafirlere karşı zafer kazanmak için yaptığı dua ile Hz. Abbas (Radiyahallahu anhu)'ya öğretmek için söylediği duaları ise **"hayale kapılmak"** olarak görmektedir. Bu fikirde olanları Allah ıslah etsin.

Yukarıdaki, Âyet-i Kerime'lere ve Hadis-i Şerife bakıldığı zaman, savaşın arzu edilmemesi ancak savaş durumunda da kesinlikle savaştan geri durulmaması gerektiği, açık bir şekilde izah edilmektedir. S. Kutub ise: **"İslam, durmayan bir mücadele, kesiksiz sürekli bir cihad; hak, adalet ve eşitlik yolunda şehid düşmektir. Aksi halde islam diye bir şey olmaz,"³** demek suretiyle, yukarıda saydığımız Ayet-i Kerime'ler ve Hadis-i Şerifin tam zıttı sözler sarf ederek, yeryüzünde fitne çıkmasına sebep olup, İslama en büyük zararı vermektedir. Bu durum ise, bütün Dünya'da islamın, bir terör örgütü, tüm Müslümanların da terörist gibi algılanmasına neden olmaktadır.

Halbuki, Rafii'de Enes (Radiyahallahu anhu)' dan rivayet edilen Hadis-i Şerifte Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) efendimiz:

¹ Tirmizî, Daavât 85.

² Seyyid Kutub, İslami Etütler, s. 30

³ Seyyid Kutub, İslami Etütler, s. 30

"Fitne uykudadır. Fitneyi uyandırana Allah lanet etsin!"¹ diye buyuruyor.

İslam dini barış dinidir. Hiçbir zaman savaşı isteyen ve fitneyi çıkaran bir din olmamıştır. İslam, ancak dine ve Müslümanlara karşı, kafirler tarafından bir saldırı ve tehdit unsuru söz konusu olursa, savaşı emretmektedir. Bunun dışında Seyyid Kutub'un dediği gibi sürekli savaşı ve savaşmayı istemek dinimizin emirlerinden olmayıp, bu türden düşünceler, fitne mahsulü ifadelerdir.

Müslümanlar, kendi aralarında birlik ve beraberlik için de olması gerekirken, maalesef günümüzde, sırf iktidara gelip yönetimi ele geçirmek için ihtilafa düşerek, hasımane tutumlarla, birbirleriyle savaşmaktadırlar. Bu türden fitneler ise islahiyetin ve Müslümanların bölünmesine sebep olup, dolayısıyla da zayıf düşmesine neden olmaktadır. Bu durum da, en karlı çıkanlar ise sadece kafirlerdir. Netice de, fitne çıkmasma neden olanlar, sadece islam düşmanlarına hizmet etmiş olmaktadır. Halbuki, Müslümanlar arasında bir ihtilaf çıkarsa, birbirlerini sadece, Âyet-i Kerime ve Hadis-i Şeriflerle iknaya çalışmalıdırlar. Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) efendimiz hazretleri veda hutbesinde de bu konuya değinerek şöyle buyurmuştur:

"Ben size iki emanet bırakıyorum. Birisi Allah'u Tealânın kitabı Kur'an-ı Kerim, diğeri de benim sünnetlerimdir. Bunlara sıkıca sarıldığınız sürece asla dalalete düşmezsiniz!"²

Şimdi ki veda hutbesinin, bazı yeni baskılarında "**diğeri de benim sünnetlerimdir,**" ifadesi, baştan beri deşifre etmeye çalıştığımız bu fitne mahsulü zihniyet tarafından bilerek çıkarılmıştır.

¹ **Kenz'ul Ummal**, Hadis No: 30891.

² İmam Mâlik, **Muvatta**, Kitab'ul-Kader 3.

Sure-i Al-i İmran, Âyet 103:

"Allah'u Teala'nın ipine (yani dinine) hepiniz birden sarılınz ve fırka fırkaya ayrılıp ihtilafa düşmeyiniz/'

Sure-i Hucurat, Âyet 10:

"Mü'minler kardeşirler. O halde her ne zaman araları açılırsa kardeşlerinizin arasını düzeltiniz. Allah'u Teala'dan korkun ki size merhamet edilsin."

Yine bu hususta Müslim ve Tirmizi'de Ebu Hüreyre (Ra-diyallahu anhu)'dan rivayet edilen Hadis-i Şerifte Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"Canım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki sizler iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olamazsınız."¹

İşte, Seyyid Kutub, yine yukarıdaki sözlerinin devamında açık bir şekilde ehli sünnetin dışına çıkarak, aslında, vahha-biliğe dair fikirleri savunmaktadır. Çünkü gerek Âyet-i Kerime, gerekse bir çok Hadis-i Şerifte geçen dua etmeyi, teşbih çekmeyi, Allah'u Teala'ya sığınmayı ve zikri açıktan inkar etmektedir. **"Aman Allah'ım sen kuru, sen esirge,"** diyerek dua etmenin ne gibi bir sakıncası olabilir? Bunu anlamak mümkün değildir. Bu adamı ve fildrlerini savunanlara soruyoruz; Allah'u Teala'ya nasıl yalvanılır? Sorulduğunda da ben vahhabi değilim diyen bu zihniyetteki insanların söyledikleri sözler, aslında vahhabilerin yaptıklarıyla birebir aynıdır. Çünkü vahhabiler de namazdan sonra ne teşbih çekerler ne de dua ederler. Yani, biz vahhabi değiliz deseler de kesinlikle vahhabilerle aynı şeyleri yapmaktadırlar.

Hz. Ali (Radiyallâhu anhu)'darı Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve selem) buyurdu ki:

¹ Müslim, İman 93-94; Tirmizi, Sıfâtü'l-Kıyâme, 56.

"Dua mü'minin silahı, dinin direği, semâvat ve arzın nurudur!"¹

Ebu Davud ve Tirmizi'de Nu'man İbn-i Beşîr (Radyallâhu anhu)'dan Resûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Dua ibadettir, buyurdular ve sonra şu Âyeti okudular. (Sure-i Mü'min, Âyet 60): "Rabbimiz: Bana dua ediniz ki size icabet edeyim. Bana ibadet etmeyi kibirlerine yediremeyenler alçalmış olarak cehenneme gireceklerdir,"²

Bu Hadis-i Şerifte ve Âyet-i Kerime de açık bir şekilde duanın ibadet olduğu söylenmekte ve Allah'u Teala bana dua edin ki size icabet edeyim diye emretmektedir. Vahhabiler ve o görüşte olan kimseler, namazlardan sonra teşbih çekmeyi ve dua etmeyi terk edip, yapanlara da bu bidattir diyerek mani olarak, hem Âyet-i Kerime'ye hem de Hadis-i Şeriflere açıktan karşı gelmektedirler.

S. Kutup, yukardaki yazısında: **"Bazı duaları mırıldanmak, teşbih tanelerini şıkırdatmak,"** diye alaylı bir ifade ile teşbih çekmeyi de, dua etmeyi de aşağılayarak inkar etmektedir. Halbuki bazı sahabilerin çakıl taşları, hurma çekirdekleri ve düğümlü ipliklerle zikir yaptıkları sabit olmuştur.

Deylemi, Müsned'ül Firdevs'te Hz. Ali (Radyallahu anhu)'dan merfu olarak şu Hadis-i Şerifi zikreder:

"Teşbih en güzel hatırlatıcıdır."³

Tirmizi'de Mesleme bin Amr (Radyallahu anhu)'dan nakledilen Hadis-i Şerifte o şöyle dedi:

1 Ebu Ya'la, İbn-i Hacer el-Askalani, **Metalibu Aliye**, Tevhid Yayınları: 3/150; **Kenz'ul-Ummal**, Hadis No: **3117**.

2 **Kütüb-i Sitte**, Hadis No: 1750; **Tirmizi**, Tefsir-i Gâfir, (2973); Ebû Dâvud, Salât 358, (1479).

3 **Kenz'ul-Ummal**, Hadis No: 20109; Halil Güneç, Büyük Şâfi **İlmihali**, Yasin yay. s. 151.

"Ümeyr bin Hâni (Radyallahu arthu), her gün bin secde yapar ve yüz bin teşbih çekerdi/'¹

Ebu Nuaym'in naklettiğine göre, Ebu Hureyre (Radyallahu anhu)'nun torunu dedesi hakkında dedi ki:

"(Dedem) Ebu Hureyre (Radyallahu anhu)'nun üzerinde, iki bin tane düğüm bulunan bir ipi vardı. O, on ikibin teşbih çekmeden uyumazdı/'²

Osmanlı'nın dini yaşantısı olan Tasavvufa saldırarak, belli dualar okumayı ve evratları tembellik çağının ürünü olarak görmesi:

Yaşar Nuri Öztürk'ün tercüme ettiği, Seyyid Kutub'a ait "İslam-Kapitalizm Çatışması" adlı kitabın 108. sayfasında ki şu ifadeler çok dikkat çekicidir: **"İslam idaresi sofuluk satan dervişleri, şeyhleri, şunun bunun adaklarıyla yaşasınlar diye kendi alemlerine başı boş bırakmaz. İslam, her ferdin bizzat karşılığını alacağı bir işle meşgul olmasını esas tutar. Emeksiz ücret, işsiz gelir yoktur. Namazlar, dualar kişisel olup toplumsal karektere sahip değillerdir. Belli dualar okumak, zikir meclisleri ve evrat okumalar vs. tembellik çağının ürünleridir."**³

S. Kutub: "İslam idaresi sofuluk satan dervişleri, şeyhleri, şunun bunun adaklarıyla yaşasınlar diye kendi alemlerine başı boş bırakmaz." ifadesi ile, bütün Allah dostu velileri, şeyh ve dervişleri, dilenci, tembel, ayrıca başkalarının eline bakan miskinler gibi göstermeye çalışmaktadır.

¹ Tirmizi, Deavet 25.

² Ebu Nuaym İsfehani, (ö. h/430), **Hilye ul Evliya ve Tabakaf ul Esf iya**, Beyrut-1996, I,383.

³ Seyyit Kutup **"İslam Kapitalizm Çatışması"** Tercüme Yaşar Nuri Öztürk, düşünce yayımları, İstanbul, 19801. Baskı sayfa 91, aynı kitabın 2. Baskısı bir yayıncılık 1985 İstanbul sayfa 108.den aynen alınmıştır.

Şimdi, aslında durumun Seyyid Kutub ve bu şekilde düşünenlerin söylediği gibi olmayıp, tam aksi olduğunu, herkesin de çok iyi bildiği örnekleriyle, ispat edeceğiz inşallah.

Resulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimiz zamanında Ashab-ı Suffa vardı. Allah'u Teâlâ Sûre-i Tevbe, Ayet 122'de:

- **"Her kabileden bir zümre ayır/'** diye emrettiği için, Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) Ashabtan, Ashab-ı Suffa'yı ayırmıştır. Bunların sayıları zaman zaman yediyüz-lere kadar çıkardı. Bütün ihtiyaçları Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimiz tarafından bizzat karşılandığı için, kendi ev ahalisi olarak görülmüştür. Bir evin avlu duvarının içinde kalan kısmına da sofa denir. Bu nedenle de burada kalan ashaba, sofa ashabi ismi verilmiştir.

Bu zatların görevi ise sadece Allah'u Teala'ya gece ve gündüz namazla, teşbihle ve zikrullahla ibadet etmektir. Müslüman askerleri savaşa gitseler dahi, bunlar gitmez, savaşın kazılması için sürekli dua ederlerdi. S. Kutub ise dua etmeyi hayale kapılmak olarak görmektedir.

Sûre-i Müzzemmil, Âyet 20:

"(Rasûrüm!) **Senin gecenin üçte ikisine yakın kısmını** (bazen) **yarısını** (bazen de) **üçte birini yatmadan** (ibadetle) **geçirdiğini ve beraberinde bulunanlardan bir topluluğun da** (böyle yaptığını) **Rabb'in elbette biliyor/'** dediği zümre, işte bu Ashab-ı Suffa'dır.

Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) den sonra gelmiş olan bütün tasavvuf ehli şeyhler ve dervişler de, Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem), ile Ashab-ı Suffa'yı bu şekilde örnek alıp, yaptıklarını aynen uygulamaya çalışmışlardır. Yaşantıları da onlarınkinden milim farklı değildir. O zaman, S. Kutub'un **"tembellik çağı"** diye ifade ettiği çağ ile Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) ve Ashab-ı Suffa'nın yaşadığı bu dönem mi kastediliyor?

Hasan (Radiyallahu anhu)'dan Resûl-i Ekrem (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimiz buyurdu ki:

"Allah'u Teâlâ'nın rahmeti, benim halifelerime olsun.
 (Sahabe-i Kiram): **Ya Resûlullah! Senin halifelerin kimlerdir?** dediklerinde, buyurdu ki: **Sünnetimi ihya eder ve nâsa da öğretirler!**¹

İşte, şeyhler ve dervişler de, Resûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimizin sünnetlerini, birebir örnek alıp, önce kendileri yaşayarak, nâsa da bu şekilde öğretmektedirler. Bu nedenle de tarikatlara **"Tarikat-ı Muhammediyye-i âliye"** denmiştir. Yani Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem)'in yolu demektir. Çünkü, tarikatlar, Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimizin hayatı boyunca Ashab-ı Suffa'ya yaptığı yedirme, içirme de dahil, diğer sünnet-i seniyye'lerini, tüm yönleriyle, yaşantılarında uygulamaya çalıştıkları için bu isim verilmiştir. Özellikle, dergahlar da, halka zengin fakir ayırt etmeksizin yedirme, içirme, Allah rızası için yapılmaktadır. Bu nedenle, Allah dostu veliler, şeyhler hiç bir zaman halkın eline bakmayıp, onlardan da bir beklenti içerisine girmemişlerdir. Hatta tam tersi, en zor şartlarda dahi halk bu zatlara sığınmış ve bunların maddi ve manevi yardımlarını görmüşlerdir. Örnek verecek olursak; Abdulkadir Geylani Hazretlerinin, Bağdat'ta hala açık olan dergahında o zamandan günümüze kadar miskinler ve kimsesizlerin yiyip içip barınması herkes tarafından bilinmektedir. Muhiddin-i Arabi Hazretlerinin Şam'da, türbesinin bulunduğu dergah hala açık olup, fakir fukaraya yemek verilmekte ve zikrullah meclisleri devam etmektedir. Ayrıca herkesçe malum olan diğer bir husus ta şudur; Yunus Emre hazretleri zamanında, yaşanan kıtlık nedeniyle, o bölge halkının tamamının yiyecek temini için Şeyh Hacı Bektaşî Veli hazretlerinin dergahına gitmesi gibi, Yunus Emre hazretlerinin de, o dergaha gidip kendi köylüleri

1 Seyyid Ahmed Haşimi, **Muhtarü'l-Ehâdisin Nebeviyye vel Himem'il-Muhammediyye,**

Muharriri: Abdulkadir Akçiçek, Salah Bilici Kitabevi yay. İstanbul, Hadis No: 250,
Râmûzu'l-Ehâdis, Hadis No: 3633.

için buğday isteyip alması meşhurdur. Tüm bunların yanında, gerçek ismi **Şeyh Hâmid Hâmid'ûd-Dîn-i Veli** olan, fakir fukaraya somun ekmek yapıp bedava dağıttığı için "**Somun-cu Baba**" diye anılan ve Hacı Bayram veli Hazretlerinin de şeyhi olan zatı bilmeyen yoktur.

Aym şekilde, geçimini çiftçilikle sağlayan Hacı Bayram Veli Hazretlerinin de kendi çevre halkına maddi ve manevi destek olduğu, bilinen diğer bir gerçektir. Yüzlerce insan dergahında kalır, yer içer, ilim ve ibadetle meşgul olurdu. Dikkat edilirse uygulamalar bizzat Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) ile Ashabı Suffa'nın yaşantıyla birebir aynıdır. Her Osmanlı padişahı da bu zatlara büyük hürmet eder, alacakları bir çok önemli kararlarda, onların bizzat fikirlerine başvururlardı. Hatta, halkına ve devletine karşı yaptığı büyük hizmetlerinden dolayı, Hacı Bayram Veli Hazretlerini ve müridlerini, vergiden muaf tutmuşlardı. Şeyh ve dervişlerin halktan gelen adak ve yardımlarla geçinmediği, aksine, halka maddi ve manevi gerçek yardımları bu zatlarm yaptığına dair şanlı tarihimizde, bunlar gibi sayılamayacak kadar çok örnek mevcuttur. Fakat bizler ise, özellikle çok bilinen hadiselerden bir kaçını alabildik. Yoksa bu husus, müstakil bir kitap yazmayı gerektirir.

Enes İbn-i Mâlik (Radiyahallahu anhu)'dan rivayetle Resûl-i Ekrem (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimiz buyurdu ki:

"Şeyhlere tazim ve hürmet edin. Çünkü şeyhlere yapılan Allah'u Teâlâya'dır, Her kim şeyhlere tazim ve hürmet etmezse benden değildir!"¹

Bu ve benzeri Hadis-i Şeriflerden dolayı, her Osmanlı padişahının bir şeyhi vardı ve padişah olmalarına rağmen, o zatlarm önüne asla geçmezlerdi. Bu şekildeki tasavvufî yaşantı, Osmanlı'nın altıyüz yıllık sürecini kapsamaktadır. Za-

¹ Râmûzu'l-Ehâdis, Hadis No: 3043; Muhtar'ül Ehâdisîn Nebeviyye, Hadis No: 222.

ten bu hassasiyetlerinden dolayı, tüm Dünya'ya hükmetmişlerdi. Çünkü, örnek aldıkları Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) ve Ashab-ı Suffa'dır.

Başarı ve güzelliklerle dolu, Müslümanların refah ve bolluk yılları olan bu zamanlar ise, Seyyid Kutub ve bu fikri savunan kişiler tarafından, tembellik çağları olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Haşa bu tembel insanlar nasıl olmuş ta, tüm Dünya'ya hükmetmiştir. Bu hususun açıklanması gerekmektedir. Tasavvuf, hangi dönemde, gerilemenin asıl sebebi olup, ilerlemenin de önünde engel teşkil etmiştir? Elbette ki hiçbir zaman...

Aslında tasavvuf ehli bu insanlar, tembel olmadıkları gibi aksine çok çalışkandırlar. Şöyle ki; normalde beş vakit namaz farz kılınmışken, bunlar, Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) ile Ashabı Suffa'nın sürekli kıldığı gece namazı, kuşluk, işrak ve evvabin gibi nafile namazları fazladan yaparlar, ayrıca namaz sonrası çekilen tesbihatlara ilaveten günlük yüzlerce evradı vazife olarak yapıp, Allah'u Tela'yı da çokça zikrederler. Farz olan Ramazan orucu haricinde, Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem)'in yaptığı gibi pazartesi ve perşembe günleri ile muharrem ayında ve diğer günlerde herkesten fazla nafile oruçlar tutarlar. Bunun haricinde toplumsal konularda da en önde bu insanlar mücadele ederler. Bu, şeyhler ve dervişler, insanlar arasındaki kan davası ve benzeri, her türlü husumet ile anlaşmazlıkları, aracılık yapmak suretiyle devreye girip ortadan kaldırırlar. Yani toplumsal barışa en fazla bu insanlar destek vererek öncülük yaparlar. Tembellik bunun neresindedir? Fazla ibadet yapmak ne zamandan beri, tembellik sayılıp, ayrıca, bilim ve teknolojinin gelişmesinin önünde engel olmuştur. Osmanlılar hem ibadeti fazla fazla yapmış hem de her türlü teknolojik gelişmeleri yakından takip ederek, alıp uygulamış ve geliştirmiştir. Fatih Sultan Muhammed Han Hazretlerinin İstanbul'u feth ederken kullandığı toplar ve gemilerden, o dönemde daha gelişmişleri var mıydı? Elbette ki yoktu. İşte, son teknolojiyi kullanan, Fatih Sultan Muhammed Han Hazretleri, bu fetih ile bir çağı

kapatıp yeni bir çağ açmıştır. Merak ediyoruz; Acaba, Seyyid Kutub'un **"tembellik çağı"** dediği, bu yeni çağ mı, yoksa eskisi mi?

Abdullah b. Beşir (Radiyallahu anhu)'dan rivayetle Resûl-i Ekrem (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Konstanrin (İstanbul) şehri muhakkak feth olunacak. Onu feth eden kumandan ne güzel kumandandır. O'nun askeri de ne güzel askerdir,"¹ diyerek, Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) Osmanlı'yı övmektedir. Dine ilk önce Arap'ların, daha sonra da Türk'lerin, büyük hizmet edeceğini işaret eden hem Âyet'i Kerime, hem de birçok Hadis-i Şerif vardır. Bunlardan; Sure-i Maide Ayet 54:

"Ey iman edenler! İcinizden kim dininden dönerse, Allah, Müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı onurlu ve zorlu, kendisinin onları seveceği, onlarında kendisini seveceği bir kavim getirir ki; Onlar Allah yolunda savaşrlar ve hiçbir kınayanın kınamasından çekinmezler. Bu Allah'ın lütfü inayetidir ki, onu kime dilerse ona verir. Allah ihsanı bol olan, en çok bilendir."

Ömer Nasuhi Bilmen'in yazdığı tefsiri² ile muteber bir çok tefsirlerde bu Ayet-i Kerime de övgüyle bahsedilen topluluğun Türk'ler olduğu belirtilmiştir. Nitekim bu görüşü sahih olarak rivayet edilen şu Hadis-i Şerif desteklemektedir:

Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimiz Hz. Ali (Radiyallahu anhu) efendimizi çağırarak ona buyurdu ki:

1 Ahmed Bin Hanbel, **Müsned**, Hadis No: 18189; Taberani, **Mu'cem'ul Kebir**, Hadis No: 1202; Mehmed Emre, **Kırk Mevzuda Kırk Hadis Kitabı**, Osmanlı yayınevi, İstanbul, Hadis No: 28; el-Hakim, **el-Müstedrek**, IV/42-422, Haydarabat 1335.

2 Bkz: Ömer Nasuhi Bilmen, **Kur'an-ı Kerim'in Türkçe Meali Âlisi**, Bilmen Yayınevi, İstanbul-1967.

"Sizler Rumlarla mutlaka çarpışacaksınız! Ne varki sizden sonra -islamın yüz akı- bir ordu gelir ve Rumlarla, asıl onlar çarpışır. Onlar öyle kimselerdir ki; Allah yolunda olmaktan ve bir kınayanın kınaması ve nede dedikodusundan hiç korkmazlar. İşte onlar teşbih ve tekbir sesleri ile İstanbul'u ve Roma'yı fethederler. Oralardan daha önce hiç bir yerden alamadıkları miktarda öyle çok ganimetler elde ederler. Onlar bu ganimetleri aralarında kalkanları ölçek yaparak taksim ederler. Sonra biri nida eder: "Ey ehl-i İslam! Deccal sizin topraklarınızda ve beldenizde ortaya çıktı/" der. İnsanlar ellerindeki malları bırakırlar. Onlardan bir kısmı malları alır, bir kısmı ise terk eder. Malları alan da terk eden de pişmanlık duyar. Bu bağırın kimdir derler. Bağırının kim olduğunu bilemezler. İçinizden öncü birlikler gönderin, araştırınlar, eğer deccal çıkmışsa, onun haberini getirirler derler. Onlar giderler bakarlara ve bir şey göremezler. İnsanları şüphe içinde görürler. Sonra şöyle derler: o bağırın kişi muhakkak ki bir haber için bağırıyor, boşuna bağırıyor. Kararlı davranın, herkese haber verin, hep beraber çıkar bakarız, eğer deccal çıkmış ise onunla savaşırız, ta ki Allah onunla bizim aramızda hükmünü verinceye kadar, zira Allah hüküm verenlerin en hayırlısıdır. Ama eğer deccal çıkmamış da başka bir şey olmuşsa, işte

beldeniz, akrabalarınız ve askerleriniz orada duruyor, onlara dönersiniz derler. **

Ayrıca, Vahhabi olan İbn-i Suud'da, İngilizler'le yaptığı bir toplantıda, Hıristiyanlarla ilgili bazı Kur'an Ayet'lerini okumuş, sonra da Philby'e dönerek: "**Kendisini kuzeni saydığını, zira Hıristiyanların İshak Peygamber, Araplarında İshak'm kardeşi İsmail Peygamber evladından olduklarını, Türk'lerin (yani Osmanlılar'ın) ise Tatar kökenli evlad-ı iblis'ten olduklarını ifade etmişti**"²

Suudi Arabistan'da vahhabi alimlerinden olan Yusuf bin Abdullah el- vabil adındaki hain de, Eşratüs- saah adlı kitabının 216-217. sayfalarında Türk'lere şu ifadelerle kafir demektedir:

"Bugün İstanbul, hala kafirlerin (Türklerin) elindedir. O doğrulan söyleyen ve her söylediği de başkaları tarafından kabul ve tasrik edilen peygamberin haber verdiği gibi, yakında ve son defa olmak üzere yeniden feth edilecektir."³

Bu ırkçı söylemler ile aşağılık itham ise vahhabilerin Türk'lere, dolayısıyla ehl-i sünnet vel cemaat mezhebiyle yönetilen Osmanlı'ya karşı olan kin ve nefretlerinin açık bir göstergesidir. Bu yüzden inkar ettikleri yüzlerce Hadis-i Şerifler gibi ayrıca, Türkler'den övgüyle bahseden onlarca Hadis-i Şerifleri de özellikle gizlemişler ve yok saymışlardır.

Bununla da yetinmeyip, Türk'lere, yukardaki gibi aşağılık iftiralarda bulunmaktadır. Seyyid Kutub, Osmanlı düşmanlığı hususunda da, vahhabilerle aynı çizgidedir. Çünkü, Seyyid Kutub'un fikir babalarından ve aynı o dönemin İhvan-ı Müslimin teşkilatının yöneticilerinden olan, Osmanlı'nın yı-

1 Hakim, **Müstedrek Ale's-Sahihayn**, (Mektebet'üş-Şamile 2), Hadis No: 8625.

2 Doç. Dr. Büyükkara, **İhvan'dan Cüheyman'a Suudi Arabistan ve Vehhabilik**, s. 48.

3 el-Vabil, Yusuf b. Abdullah, Eşratüs-Sâah, el-Ihsa, (el-Memleketü's- Suudıyye),1990 s.216,217;
Prof. Dr. Zekeriyâ Kitapçı, **Hız. Peygamberin Hadislerinde Türkler** (Selçuklular, Moğallar, Osmanlılar), Kuzucular Ofset-Konya, 3. Baskı, 1996, II, s. 158.

kılmasına çanak tutan Reşit Rıza'da, aym Osmanlı ve Türk' ler aleyhinde yazdığı "el-Menar" adlı tefsirinde Araf Suresi 187. Ayet'ini yorumlarken şu ifadeleri kullanmaktadır:

"İstanbul'un gerçek fethi; orasının, Türk eşkiyalarının elinden Arap'lar tarafından kurtarılması ve yeniden fethi ile mümkün olacaktır," diyerek sözlerine şu şekilde devam etmektedir:

"Müslüman Türk'ler İstanbul'un fethini işaret eden hadislerin Sultan Mehmed'in İstanbul'u feth etmesiyle gerçekleştiğini iddia etmektedirler. Ancak hadislerin manası (yukarıda söylediğimiz gibi) çok açıktır (yani şehrin Türk eşkiyaların elinden alınmasıdır) demektir."¹

Aynı Reşit Rıza gibi onun görüşünde olan Türk düşmanlığı yapanlardan biri de Mısırlı Ezher alimlerinden (1892-1958) **Ahmet Muhammed Şakir hainidir.** Bu da İbni Kesir'in **Umdetu't-Tefsir** adındaki kıymetli kitabım kendi görüşüne göre yeniden açıklayıp tahrif ederek yayınladığı o kitapta, aynı şekilde şu ifadeleri kullanmıştır: **"Hadislerde müjdelenen İstanbul'un fethine gelince o çok yakın veya uzak zaman da gerçekleşecektir. Ancak bu içinde bulunduğumuz asırdan çok önce Türk'lerin İstanbul'u feth etmelerine gelince, şüphesiz bu Arap'ların yapacağı büyük fethi ön hazırlık olmalıdır."/**² demektir.

Yeni Ümit Dergisinin 90. sayısında Ahmet Muhammed Şakir'i anlatırken kullanılan şu cümleler çok dikkat çekicidir; **"Ahmet Muhammed Şâkir, fikrî planda yürüttüğü bu direnişinde yalnız değildir. Bu hususta, ona Muhammed Zâhid el-Kevserî (v. 1371/1952), Muhammed Hâmid el-Fikî**

1 Reşit Rıza, **Tefsir-ül Menar**, Mısır, hicri. 1367 IX. Sayfa 447; Prof. Dr. Zekeriya Kitapçı, **Hz. Peygamberin Hadislerinde Türkler** (Selçuklular, Moğallar, Osmanlılar), II, s. 157-158.

2 İbni Kesir, **Umdetu't- Tefsir**, tahkik Ahmet Şakir, Mısır, 1377 II, sayfa 256; Prof. Dr. Zekeriya Kitapçı, **Hz. Peygamberin Hadislerinde Türkler** (Selçuklular, Moğallar, Osmanlılar), II, s. 158.

(v. 1378/1959), **Muhammed el-Emîn eş-Şenkîfî, Seyyid Kutub (1906-1966) gibi âlimler iştirak etmişlerdir/'¹**

Görüldüğü üzere Seyyid Kutub Türklere kafir diyen şahıslarla sıkı fıkı ilişki içindedir. Yazıda geçen "**fikrî planda yürüttüğü bu direnişinde yalnız değildir**" ifadesinden de anlaşıldığı üzere onlarla aynı düşüncede olduğu kesindir.

İstanbul'un fethinden sonra kılman ilk Cuma namazım, ikinci namazının sünnetini, Fatih Sultan Muhammed Han Hazretlerinden başka, hiç terk etmeyen kimse bulunmadığı için kendisinin imam olup kıldırması da ayrıca, Osmanlı Padişahlarının ibadete ne kadar önem verdiklerini göstermesi açısından çok önemlidir. Çok fazla ibadet insanı çağın gerisinde bırakmaz, aksine, az ibadet Allah'u Teala'nın yardımından mahrum bırakır. Osmanlılar, çok fazla ibadet ile sünneti Re-sulullah'a gereği gibi önem vermişler, bu nedenle de Allah'u Teala'nın verdiği nusrat ile Dünya'ya hükmetmişlerdir. Karşılarında ise kimse duramamıştır. Bu hususta Hadis-i Şerif:

"Türkler size ilişmedikçe siz de, onlara ilişmeyiniz. Çünkü ümmetimin mülkünü ve Allah'ın ona olan ihsanını en evvel Kantura oğulları (Türkler) alacaktır."²

Fahrettin paşa, Medine müdafasmda yaptığı çetin müca-delenin sonunda Medine'den ayrılma mecburiyetinde kalınca, ayrılırken Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimizle ilgili şu kasideyi yazmıştır.³

Bir Ulu'l-emr idin emrine girdik
Ezelden bey'atli hakanımızsın
Az idik sayende murada erdik
Dünya ve ahiret sultanımızsın

1 Yeni Ümit dergisinde yayınlanan Tahir Emir Yılmaz'ın Ahmet Muhammed Şakir adlı makalesinden alınmıştır. Sayı 90, (Ekim-Kasım-Aralık 2010) bu hususta ki bilgi için Bkz: <http://www.yeniunit.com.tr/konular/detay/ahmed-muhammed-sakir>

2 Taberani, Mu'cem'ul Kebir, Hadis No: 10236.

3 Başka bir rivayette de Fahreddin Paşanın subaylarından birisinin olduğu söylenmektedir.

Unuttuk İlhan'ı Kara Oğuz'u
 İşledik seni göz bebeğimize
 Bağışla ey şefi' kusurumuzu Bin
 küsur senelik emeğimize

Suçumuz çoksa da sun'umuz yoktur
 Şımarдық müjde-i sahabetinle Gönümüz
 ganidir, gözümüz toktur Doyarız bir
 lokma şefaatinle

Nedense kimseler dinlemez eyvah
 O kadar saf olan dileğimizi
 Bir ümmi isen de ya Rasulallah
 Ancak sen okursun yüreğimizi

Suları tükendi gülaptanların Dinmedi
 gözümüz yaşı merhamet Külleri soğudu
 buhurdanların Aşkınla bağrını yakmada
 millet

Geçmemiş Türkçede Kays-u Hasan'm
 Yok bizde ne Bürde ne de Muallaka
 Yolunda baş veren Âl-i Osman'ın
 Kan ile yazdığı tarihten başka Ne
 kanlar akıttık hep senin için O Ulu
 Kitab'ın hakkıçün aziz Gücümüz erişsin
 ve erişmesin Uğrunda her zaman
 dögüşeceğiz

Yapamaz Ertuğrul Evladı sensiz
 Can verir cananı veremez Türkler
 Ebedi hadimü'l-Harameyniniz
 Ölse de ravzanı ruhumuz bekler.

İslam, düşmanı Avrupa'lılar dahi Osmanlı'ya olan hayranlığını gizleyememekte, hatta Kanuni Sultan Süleyman Hazretlerini ilk ve en iyi kanunları yapıp uyguladığı için, en iyi kanun adamı olarak adlandırmışlardır. Bu nedenle de Avrupa'lılar, kendisine, Muhteşem Süleyman ismini vermiştir. Kanuni Sultan Süleyman Hazretlerinin Fransa kralı Fran-suva'ya yazdığı mektupta ki şu satırlar; Osmanlı'nın Allah'u

Teala'nın Nusranyla Dünya'yi nasıl dize getirdiğini göstermesi açısmdan çok anlamlıdır:

- **"Ben ki sultanlar sultanı, hakanlar hakanı hükümdarlara taç veren Allah'ın veryüzündeki gölgesi Akdeniz'in ve Karadeniz'in ve Rumeli'nin ve Anadolu'nun ve Azerbaycan'ın ve Şam'ın ve Halep'in ve Mısır'ın ve Mekke ve Medine'nin ve Kudüs'ün ve bütün Arap diyarının ve Yemen'in ve nice memleketlerin sultanı ve padişahı Sultan Bayezid Han oğlu Sultan Selim Han oğlu Sultan Süleyman Han'ım. Sen ki Fransa vilayetinin Kralı Fransuva'sın. Hükümdarların sığındığı kapıma elçinizle mektup gönderip, ülkenizi düşman istila edip, şu anda hapiste olduğunuzu bildirip, kurtuluşunuz konusunda bizden yardım talep ediyorsunuz. Söylediğiniz her şey dünyayı idare eden tahtımızın ayaklarına arz olunmuştur."**

Bu mektup sonrasında, Kanuni Sultan Süleyman Hazretleri, devreye girip başka bir mektupla, Fransa kralını esir düştüğü başka bir imparatorluktan kurtarmıştır.

Ayrıca, yine Fransa'da ilk defa dansın icat edilmesi ile birlikte yasaklanmasını emretmesi ve yüz yılı aşkın bir süre dansm, Fransa'da yapılamaması ise, Osmanlı'nın güç ve kudretinin büyüklüğünü, göstermesi açısmdan çok önemli başka bir ayrıntıdır.

İşte, dansı Fransa'da, yüz yıldan fazla bir süre yasaklayan o mektup: **"Sefirimden (elçiliğimden) aldığım haber de, memleketinizde, dans adı altında, kadın erkek birbirine sarılmak suretiyle, ahlaksız bir şekilde fuşiyat yapılmakta olduğu tarafıma bildirilmiştir. Hem hudûd olmaklığımız itibariyle, iş bu rezaletin memleketime de sirayeti ihtimâli muvacehesinde nâme-i hümayûnumun yed'ine vusulünden itibaren iş bu rezalete son verilmediği takdirde, orduyu hümayûnumla bizzat gelüb işbu rezaleti men'e muktedirim,"** demektedir.

Kanuni Sultan Süleyman Han hazretleri Fransa da vals denilen dansm yapıldığını haber almca bu fermam, Fransa kralına gönderiyor. Tarihçi Hammer'in dediğine göre bu

mektup gönderildikten sonra, yüz yılı aşkın bir süre Fransa da dans yasaklanmıştır. Kanuni'nin vefatından sonra bile korkularından dans edememişlerdir. Görüldüğü üzere maneviyat sahibi bu zatlar, Allah'u Teala'nın verdiği nusrat ile kabirlerinde bile dünyaya korku saçmaya devam etmektedirler. Osmanlı ruhu hep dünyayı ürkütmüştür ve ürkütmeye de devam etmektedir. Bu nedenle, ülkemizde tefrika çıkarmak, kardeşi kardeşe kırdırmak için, büyük oyunlar sergilenmeye çalışılmaktadır. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar Şanlı Bayrağımızın gölgesinde yaşayan herkes; hangi dilden, hangi ırktan olursa olsun kardeşçe yaşamaya devam edecektir. Osmanlı ruhu (hıfz) oldukça tefrika çıkarmaları imkansızdır.

Bir mektupla, bir İmparator'dan, bir kral kurtaran ve bir ülkede ki ahlaksızlığı önleyen güç, Selimiye'yi inşa eden teknik. Ve bilhassa, Fas'tan Hindistan'a, Avusturya'dan Yemen'e kadar, ayrı ırktan, aynı kavimden, ayrı dilden, ayrı dinden milyonlarca insanı "**kardeşçe yaşatan bir arada tutup himaye eden ruhtur Osmanlı Devleti!**"

Yine Ramuz'ul Ehadis kitabında Müslim (Radiyallahu anhu)'dan Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu:

"Hıfz (koruma, himaye etme, savunma kabiliyeti), on kısma ayrılmıştır: Dokuzu Türkler'de, biri diğer insanlardadır. Cimrilik on kısma ayrılmıştır: Dokuzu Acemlerde (İranda), biri diğer insanlardadır. Cömertlik on kısma ayrılmıştır: Dokuzu Sudanlılarda, biri diğer insanlardadır. Haya on kısma ayrılmıştır: Dokuzu Araplarda, biri diğer insanlar-

dadır. Kibir on kısma ayrılmıştır: Dokuzu Rumlarda, biri diğer insanlardadır/'¹

İşte bu nedenle, Osmanlı İmparatorluğu, asırlarca farklı din, dil ve ırktaki insanları bir arada tutup, barış ve huzur içerisinde himaye etmiştir.

Geriyeye dönüp islam tarihine şöyle bir bakacak olursak, tasavvufun tam olarak yaşandığı, Osmanlı dönemi haricinde, Müslümanların bu şekilde güçlü olup Dünya'yi dize getirdiği başka bir dönem var mıdır? İşte bu başarı, Seyyit Kutub gibilerinin, tembel dediği insanların yaşadığı bu çağlarda elde edilmiştir. Bu insanları tembellikle itham eden S. Kutub'un çalışkanlıktan kastı: "**İslam, durmayan bir mücadele, kesiksiz sürekli bir cihad; hak, adalet ve eşitlik yolunda şehid düşmektir/'²** ifadesinde de geçen "**islam durmayan bir mücadele, kesiksiz sürekli bir cihad**" ise, o zaman savaşmayan herkes tembel mi olmaktadır? Elbette ki değildir. Bunların çalışkanlık dediği ise, aslında, sadece devlet yönetimine karşı baş kaldırmadır. Zaten S. Kutub'un ülke kalkınması ile kafirlere karşı yaptığı bir mücadele veya çalışkanlık söz konusu bile olmamıştır. Bütün çalışkanlığı ise yönetime karşı isyan ve halkı da bu isyana teşvikten ibarettir. Zaten Müslümanlar arasında fitne çıkartıp, yönetime karşı ihtilal girişiminde bulunduğu için Cemal Abdunnasır tarafından idam edilmiştir. İşte gelmiş geçmiş tüm tasavvuf ehlini tembel ve zararlı insanlar gibi göstermeye çalışan Seyyid Kutub budur.

S. Kutub'un, insanlardan gelen adak ve yardımlarla geçindiklerini iddia ettiği tüm Allah dostu veliler ise; hayatları boyunca topluma örnek olmuş ve bizzat toplum tarafından da örnek alınmış insanlardır. Bu Osmanlı'lar zamanında da öyleydi, şimdi de hâlâ öyledir. Bu insanlar yaşarken örnek alınmış, öldükten sonra da örnek alarak kabirleri milyonlarca insan tarafından ziyaret edilmektedir ve edilmeye de devam edilecektir. Hatta, Mevlana Celalettin Rumi Hazretlerini ziya-

1 Ramuz'ul-Ehadis, Hadis No: 4140.

2 Seyyid Kutub, **İslami Etütler**, s. 30

ret eden milyonlarca kafirden, Müslüman olarak islamı tercih edenler oldukça fazladır. Bu insanları tembellik çağının ürünü ve başkalarının sırtından geçinen insanlar olarak gören S. Kutub ile benzeri zihniyetteki serserilerden, kaç tanesinin kabri ziyaret edilmektedir? Bu sapıklar, yaşarken kaç kafiri Müslüman etmişlerdir? Zaten bunların böyle bir dertleri olmadığı gibi, aksine, bütün meseleleri de ehli sünnet görüşün-deki Müslümanları yoldan çıkarıp tamamen kafir etmektir. Tasavvuf ehli bu zatlar kabirlerinde yatarken bile, kafirlerin Müslüman olmasma vesile olurken, bu aymazlar da yaşarken Müslümanları kafir etmeye çalışmaktadırlar. Aşağılayarak, hakaret ettikleri Allah dostu şeyh ve dervişlerle, bu serserilerin arasındaki fark, bu düzeydedir.

Aslında, S. Kutub ve günümüz uzantılarının, sıkıntı aldıkları husus, tembellik falan değildir, tam tersi bu insanların çalışkanlıkları ve sadakatla manevi güç kaynağımız olan Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem)'e bağlılıklarıdır. Bu durum, onları aşırı derecede rahatsız etmektedir. Yoksa ortada zaten, tembellik falan da yoktur, aksine çok fazla çalışma ve sadakatla bağlılık söz konusudur. Hal böyle olunca, bu manevi gücü ortadan kaldırmak isteyen başta İngilizler olmak üzere, diğer dış güçler, yukarda ifade etmeye çalıştığımız, bu proje oyunu, uygulamaya koymaktan başka çare bulamamışlardır. Bu nedenle de ehli sünnet görüşündeki Allah dostu velilerle, Osmanlı'ya saldırmaktadırlar. Allah'tı Teala, tüm Müslümanları bunların şerrinden emin eylesin. Amin!

Müslim ve diğer bir çok Hadis kitabında geçen Hadis-i Şerifte Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyuruyor ki:

"Ümmetinden bir taife daima hak üzere olur. Onlara, muhalifleri kıyamet gününe kadar asla zarar veremez ve

onları mağlup edemezler!¹ Bu Hadis-i Şerifte de açık bir şekilde geçtiği üzere, her dönemde olduğu gibi günümüzde de, Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) ve Ashab-ı Suffa'nın yaptığı aynen yapıp uygulayan, yedirip içirmeleri ile meşhur hakiki dergahlar, şeyh ve dervişler hâlâ mevcuttur. Buralarda kimsesizler, hastalar ve her türlü misafirler yatarlar, yerler ve içerler. Bu insanların, hastasma, yaşlısına her türlü hizmet Allah rızası için en iyi şekilde yapılır. Kimseden de beş kuruş para almaz da, ima ile istenmez de. Aksine çoğu yolda kalmışlara maddi yardım dahi yapılır. Onlarca genç kız ve erkekler, her türlü ihtiyaçları karşılanarak evlendirilir. Buna karşılık, S. Kutub ve benzeri düşüncedeki aymazlar ise, bu insanları başkalarının sırtından geçinmekle itham ederler. Bu iftiralarının doğru olduğuna dair, bir tane bile gerçek örnek yoktur.

Her mevzuda olduğu gibi bir şeyin aslı ve maalesef sahtekarı da vardır. Bunu suistimal ederek maddi menfaat elde etmeye çalışanlar elbetteki olacaktır. Ancak bunları ayırt etmek çok kolaydır. Bu türden sahtekarların ömürleri fazla uzun olmaz ve foyaları çok kısa sürede ortaya çıkar. Bu nedenle, kurunun yanında yaşı da yakmak, bu zatlara karşı yapılmış büyük bir haksızlıktır. Seyyid Kutub'un yaptığı bu saldırı ve iftiralara benzer saldırılar, günümüzde de hala devam etmektedir. Hatta hakiki dergah ve şeyhleri karalayıp halkın gözünden düşürmek için sahte ve düzmece şeyh ve dervişler türetilmiş ve yakın tarihimizde de buna benzer bir oyun sergilenmiş olup, daha sonra belgeleriyle bu işin bir kumpas olduğu anlaşılmıştır. Ali Kalkancı ve Fadime Şahin hadisesinde olduğu gibi... Ayrıca, şeyhleri, din alimlerini, özellikle de yüzlerce yıl kafirlere kök söktüren bazı Osmanlı padişahlarını, haşa sahtekar, para ve içki ile kadm düşkününü insanlarmış gibi gösteren filimler ve diziler çekilerek, televizyonlarda, yıllarca milletimize izlettirilmiştir. Hâlâ, bu ve buna benzer yeni film

¹ Bkz: **Buhari**, i'tisâmu bil'kitabi ves-sünneti 10; **Müslim**, İman 71; Ahmed b. Hanbel, **Müsned**, Hadis No: 16324,18487. Ayrıca, bunun benzeri olan Hadis-i Şerifler **Tirmizi**, **İbn-i Mace** ve **Ebu Davud** tarafında nakledilmiştir.

ve diziler çekilip, yayınlanarak kara propagandaya devam edilmektedir.

Durum böyle olduğu halde, S. Kutup ve benzerlerinin, bütün dergah, şeyh ve dervişleri aynı kategoriye koyup onları, **"başkalarından gelen adaklarla geçinen"** ayrıca **"tembellik çağının ürünleri"** gibi gösterme çabaları da, yularım elinde tutanlardan aldığı talimatlarla yaptığı, kasıtlı bir saldırıdır. Hatta, farklı kulvardaki kişilerin ise aynı şekilde ortak hareket etmeleri ise çok manidardır.

Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimiz veda hutbesinde:

- **"Arab'ın Acem'e, beyazın-siyaha bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvadadır/'demektedir.**

Her Müslümanın bu Hadis-i Şerifte belirtilen bilinçte olup, bu şekilde de amel etmesi gerekir. Bizler de bu Hadis-i Şerifte emredilen hassasiyetlerin farkındayız ve bu bilinçle de hareket etmekteyiz. Ancak vahhabi zihniyetli bir takım sapık çevreler özellikle, ehli sünnet görüşünde olan Osmanlı'ya hakaret edebilmek için, Türk'lere ve tasavvuf ulemasına alçakça saldırmışlardır. Bu aşağılık saldırıya hala da devam edilmektedir. Bu nedenle Türk'lerden övgüyle bahseden, tüm Hadis-i Şerifleri uydurmaktır demek suretiyle yok saymaktadırlar.

Bu yüzden bizler de özellikle, Türk'ler hakkındaki yok sayılan Hadis-i Şerifleri ve Osmanlı'nın islamiyete yaptığı büyük hizmetleri, ehli sünnet itikadında olan bütün Müslüman kardeşlerimize hatırlatmak gayesiyle, Türk'leri överek anlatan Ayet-i Kerime ve çok sayıda ki Hadis-i Şeriflerden bazılarını yer verdik.¹ Buradaki amacımız kesinlikle, Türk milliyetçisi ile ırkçılık yapmak değildir.

İmtisali Cahidû fillah oluptur niyyetim,
Dini islamın mücerred gayretidir gayretim.

¹ Türkler ile ilgili hadisleri için Bkz: Prof. Dr. Zekeriya Kitapçı, **Hz. Peygamberin Hadislerinde Türkler** (Selçuklular, Moğallar, Osmanlılar) kitabına müracat ediniz.

Fazlı hak ve himmeti cündü ricalullah ile,
Ehl-i küfrü serteser kahreylemektir niyyetim.

Fatih Sultan Muhammed Han hazretlerinin de, bu beyitlerinde belirttiği gibi, bizim de gayemiz dini islamı yüceltip, kafirleri de deşifre etmektir. Başka bir amacımız yoktur.

Aslında Tarikat, islamivette çok çalışmanın adıdır:

Zaten bu hususta Allah'u Teala, Sure-i Zariyat, Âyet 57'de: **"Ben cinleri ve insanları, ancak bana ibadet etsinler diye yarattım/"** diyor.

Yine Allah'u Teala, Sure-i Hac Âyet 35'te:

"Onlar ki, Allah'u Teâlâ'yı zikrettikleri zaman kalpleri cila bulur. Başlarına her ne musibet (belâ) gelse ona sabrederler. Namazlarına kâim olurlar. Rızıklarından da infakta bulunurlar." diye buyuruyor.

İşte bu sebepten dolayı da, Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimiz ve Ashab-ı Kiram başta olmak üzere, onların yolundan giden tüm ehl-i sünnet toplumu ve tasavvuf ehli kişiler ibadetleri ve rızıklarından da infakta bulunmayı, hayatlarında birinci öncelik olarak görmüşler ve Sure-i Vaki'a, Âyet 10-12'de Allah'u Teala:

"İbadet hususunda ileri geçenler. İşte onlar Cennet-i Naim'de benim en yakınımnda olurlar," diye buyurduğu için de, ibadet konusunda, birbirleriyle yarışmışlardır.

S. Kutub ise: **"Belli dualar okumak, zikir meclisleri ve evrat okumalar vs. tembellik çağının ürünleridir,"** sözüyle pervazısca şeyh ve dervişlere saldıracağım derken aslında, bu insanların örnek aldığı Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) ile ashabına saldırmış olmaktadır. Çünkü, ashabın yaptığı zikir ve evratları aşağıdaki Hadis-i Şeriflerle sabittir. Dolayısıyla bu saldırı ile aşağıdaki Hadis-i Şerifleri de inkar etmiş olmaktadır.

Hadis-i Şeriflerde bazı zikir ve teşbihler için, belli sayılar zikredilmiştir. İşte bu sayıların belirli zamanlarda çekilmesine evrad veya vird denir.

Hız. Ali (Radyallahu anhu)'dan Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Ey Fatıma! Allah'tan kork! Rabbi'nım farzını yerine getir. Ehlinin ameli gibi bir amel yap. Yatağına geldiğinde 33 kere teşbih: "Subhânallah." 33 kere tahmid: "Elhamdü-lillah/' 34 kere tekbir: "Allâhu Ekber/' getir. Hepsi yüz yapar. Bu senin için bir hadim (hizmetçi)'den daha iyidir."¹

Tirmizi ve Ebu Davud'da Abdullah (Radyallahu anhu)'dan Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu:

"Sabah akşam -Kul hüvallahü ehad-ile//Muavvizeteyn'i üç kere okursan, her şeye karşı o gün bunlar sana yeter."²

Egarri'l-Müzenî (Radyallahu anhu)'dan Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Muhakkak ki, kalbime perde çekilir ve bu nedenle ben günde 100 kere Allah'u Teala'ya istiğfar ederim."
(estağfirul-lah elazim, derim.)³

Câbir (Radyallahu anhu)'dan Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

1 Râmûz-ul Ehâdis, Hadis No: 140; Bu Hadis-i Şerifin diğer benzerleri için bkz: **Buhârî**, Ezan 155; Daavât 18; **Müslim**, Mesâcid 142. Ayrıca bk. **Ebû Dâvûd**, Vitir 24.

2 Ebû Dâvûd, Edeb 101; **Tirmizî**, Daavât 116. Ayrıca bk. **Nesâî**, İstiâze 1

3 Müslim, Zikir, dua ve istiğfar 12; Beyhaki, **Şu'ab'ul-İman**, (Mektebet'üş-Şâmîle-2), Hadis No: 6764; Taberani, **Mu'cemu'l-Kebir**, Hadis No: 884,879

"Kim günde bana 100 kere Salavât-ı Şerife getirirse Allah'u Teâlâ yetmiş ahiretten otuzu da dünyasına ait olan yüz ihtiyacını giderir."¹

Enes (Radiyahallahu anhu)'dan Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Benim üzerime günde 1000 Salâvat-ı Şerife getiren kimse cennetle müjdelenmeden ölmez."²

Tirmizi'de Mesleme bin Amr (Radiyahallahu anhu)'dan nakledilen Hadis-i Şerifte o şöyle dedi:

"Ümeyr bin Hâni (Radiyahallahu anhu), her gün bin secde yapar ve yüz bin teşbih çekerdi"³

Ebu Nuaym'in naklettiğine göre, Ebu Hureyre (Radiyahallahu anhu)'nun torunu, dedesi hakkında dedi ki:

"(Dedem) Ebu Hureyre (Radiyahallahu anhu)'nun üzerinde, iki bin tane düğüm bulunan bir ipi vardı. O, on ikibin teşbih çekmeden uyumazdı."⁴

Ebu Derdâ (Radiyahallahu anhu)'dan Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Bir kul günde 100 kere -lâ ilahe illallah- derse muhakkak Allah'u Teâlâ, onu kıyamet günü yüzü ayın ondördü

1 Râmûzu'l-Ehâdis, Hadis No: 5328.

2 Kenz'ul-Ummal, Hadis No: 2233.

3 Tirmizi, Deavet 25.

4 Ebu Nuaym İsfehani, Hilyetul Evliya ve Tabakatul Esf iya, I, 383.

gibi olarak diriltir. Kişi için o zaman onun amelinden daha üstün bir amel gösterilemez. Ancak (lâ ilahe illallah zikrini) onun gibi ya da daha fazla söyleyenler başka!"¹

Bu ve buna benzer yapılan tüm teşbih ve zikirler, S. Ku-tub'un "**Tembellik çağının ürünleridir**/" dediği vird ve ev-radlardır. İşte tembellik çağı dediği çağ Ashabın yaşadığı bu dönem ile tasavvufun zirve yaptığı Osmanlı dönemi olup, tembellik diye kast ettiği ise bu tesbihat ve nafil ibadetlerdir.

Zikrullah namazdır demesi ve cehri zikri inkar etmesi:

Seyyid Kutub, "**Fi Zilalil Kur'an**"* adlı tefsirinde de: **Allah'u Teala'yı çok zikredin**, anlamında olan Sure-i Ahzab Ayet: 41-42'ye: "**Ey inananlar Allah'ı çok anın ve O'nu sabah akşam teşbih ediniz**" diye mana verir ve zikrullahtan bahseden üçyüz kadar Âyet-i Kerime'ye de Allah'u Teala'nın isminin zikredilmesinin dışımda başka başka çarpık manalar vererek inkar eder. Bu Âyet-i Kerime'nin kendi kitabındaki çarpık tefsirinde aynen şöyle söylemektedir: "**Allah'ı anmak**" demek, **O'na kalpten bağlanmak, sürekli olarak O'nun gözetimi ve denetimi altında yaşamaktır. Yoksa kuru kuruya yüce Allah'ın adını tekrarlayıp durmak değildir. Namaz kılmak da Allah'ı anmaktır. Hatta elimizdeki Peygamberimize dayanan bazı açıklamalara göre Allah'ı anmak, hemen hemen namaz kılmakla eş anlamlıdır.**"

S. Kutub bu yazısında, kendince, kesin ifadelerle: "**Allah'ı anmak, namaz kılmaktır**," demiştir. Ancak yazışırım devamında ise: "**Allah'ı anmak ta hemen hemen namaz kılmak** gibidir/" diye esnek, başka bir ifade kullanmıştır. Bu ikinci ifadeinde hemen hemen demek suretiyle tam olarak zikir namazdır diyememiş, dolayısıyla üstte kesin hüküm verdiği hususta kendi kendini hemen alta yalanlamıştır. Sonuç olarak

1 Râmûzu'l-Ehâdîs, Hadîs No: 4513.

2 Bu alıntılar, Ahmed Berk tarafından Seyyid Kutub'un **Fi Zilalil Kur'an** adlı tefsirinin program halinde hazırlanmış halinden alınmıştır. Ayrıca bu kitabı Hikmet neşriyat basmış ve (M. Emin Saraç, Bekir Karlığa ve İ. Hakkı Şengüler) tarafından tercüme edilmiştir. Burayada bakabilirsiniz.

zikrin ve namazın ayrı ayrı ibadetler olduğunu doğrudan inkar edememiş, bu nedenle de sözü dolaştırırken kendi içinde çelişkiye düşmüştür.

Zikrullah hakkında üçyüz civarında Âyet-i Kerime ve yüzlerce Hadis-i Şerif varken, Seyyid Kutub yukardaki iddialarıyla bunların tamamını inkar etmiş olduğu için de küfre girmektedir. Bu nedenle, zikrullah hakkındaki Âyet'leri çarpıtıp kendi batıl fikrine uygun yanlış manalar verdiği için dolayısıyla meselenin daha iyi anlaşılması için çarpıtılması mümkün olmayan ve konuyu açıkça ifade eden Âyet-i Kerime ve Hadis-i Şerifleri yazacağız inşallah. Zaten, Kur'am Kerim'in Âyef lerini, herkes tam olarak anlayabilsin diye Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimiz, bu Ayef leri, Hadis-i Şeriflerle açıklamıştır. Âyet-i Kerime'lerin çarpıtılacağı fakat Hadis-i şeriflerin ise çarpıtılmayacağını, aşağıdaki Hadis-i Şerifte Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimiz açıkça bildirmektedir.

"Bu ümmetin sonra gelenleri öncekilere lanet ettiği zaman, her kim Hadis-i Şerifleri gizlerse Allah'u Teala'nın indirdiğini gizlemiş olur!"¹

Bu Hadis-i Şerifte de Kur'am Kerim'e farklı manalar verilerek çarpıtılabileceğini ama Hadis-i Şeriflerin manasının hiçbir şekilde değiştirilemeyeceğine vurgu yapılmaktadır. Batıl görüşte olanlar, bu nedenle de, sayısız hadisleri uydurmaz, sahih değildir, böyle hadis olamaz diyerek inkar etmişlerdir. Bu Hadis-i Şerifte Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimiz; **"Her kim Hadis-i Şerifleri gizlerse Allah'u Teala 'nm indirdiğini gizlemiş olur/"** diyerek te bir çok Hadis-i Şerifin de bu şekilde gizleneceğini açıktan haber vermektedir. Ayrıca, "indirdiğini gizlemiş olur" dediğinden de bir çok Ayet 'in, Hadis-i Şeriflerle açıklandığını belirtmektedir. Dolayısıyla Hadis-i Şeriflerin gizlenmesi bazı Ayef lerin de gizlenmesi

¹ İbn-i Mace, Mukaddime 24.

anlamına gelmektedir. Bu batıl zihniyette olanların yaptığı da tam olarak budur. Ayet'leri nasıl çarpıttıkları anlaşılmasın diye, bu Ayet'leri izah eden ve daha iyi anlaşılmasını sağlayan yüzlerce Hadis-i Şerifleri uydurmaz, sahih değildir bahanesiyle inkar etmişler, dolayısıyla gizlemişlerdir.

Binlerce Hadis-i Şerifi sırf kendi batıl görüşlerine ters geldiği için inkar ederek aslında gizleyen bu sapık zihniyete deriz ki; bu Hadis-i Şerifler bin yılı aşkın süre önce hiçbir yerde yazılı değilken, güvenilirlikleri hususunda hiç kimsenin şüphe duymadığı zatlar tarafından, Sahabe-i Kiram veya onların çocuklarına müracaat edilmek suretiyle, titizlikle kaleme alınmıştır. Eğer, sizin inkar ettiğiniz Hadis-i Şerifler uydurma olsaydı, o zamanın alimleri ve sonrasında, her yüz yılda bir gelen mücedditler ile tüm ehli sünnet toplumu bu duruma duyarsız kalır mıydı? Bu Hadis-i Şerifleri sahih olanların içerisinden ayıklamak suretiyle, bu duruma neden engel olmadılar? Yani bu durumu şimdilerde, ehli sünnet dışı olan sapık alimler mi fark etti? Gerçek ehli sünnet alimleri, engel olmak bir yana, tam aksine, bu Hadis-i Şerifleri çoğaltarak yaygınlaştırmalardır. Bütün ehli sünnet toplumu büyük bir saygı ve hürmetle tazim ederek bu Hadis-i Şeriflerle günümüze kadar amel etmişlerdir ve bu durum kıyamete kadar da hiçbir değişime uğramadan böyle devam edecektir. Bu sapık zihniyetin bütün hırs ve gayretleri boşunadır. Allah'u Teala, Sure-i Saff, Âyet 8'de:

- **"Onlar Allah'u Teala'nın nurunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Allah'u Teala ise kafirler hoşlanmasalar bile nurunu tamamlayacak!"** demek suretiyle bunu vaad etmiştir. Güneş balçıkla sıvanmaz!

Vahhabi zihniyetli bu tür insanlar, zikrullahı kasıtlı ve bilerek inkar etmek amacıyla, Kur'anı Kerim'de geçen bütün zikrullah Âyetlerine zikrullah dememek için büyük bir çaba göstermişler. Bu nedenle de bu Âyet'lere, zikrullah haricinde her türlü akıl almaz manalar vermek suretiyle; namazdır, anmadır, hatırlamadır gibi benzetmeler yaparak çarpıtmışlardır. Halbuki bu Âyet'lerin hükümleri Hadis-i Şeriflerle bir-

likte ele alındığında çok açıktır. Zikrullahın; nasıl ne şekilde yapılacağını ve Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimiz zamanında nasıl yapıldığını izah eden Hadis-i Şerifler bilerek inkar edilmiş, dolayısıyla, kasıtlı olarak bu husus suistimal edilir hale gelmiştir. Aslında konu hakkında yeterli bilgisi olmayan insanların, yanlışları doğru, doğruları ise yanlış gibi algılamasına yönelik sinsice oyunlar oynanmıştır ve oynanmaya da devam edilmektedir. Bu oyunun bir parçası da, baştan beri söylediğimiz gibi, Seyyid Kutub'tur. Birçok kimseler, bilerek veya bilmeyerek bu adamın yalan yanlış fikirlerini savunmaktadırlar.

Halbuki Sûre-i Ahzab, Âyet-21'de Allah'u Teala: **"Yemin ederim ki, Allah'ı ve ahiret gününü uman ve Allah'u Teala'yı çok zikredenler için O Rasûlullah** (Sallallahu aleyhi vesellem)'de güzel bir nûmune-i imtisal vardır," diye buyuruyor.

Bu Âyet-i Kerim'e de bütün Müslümanların, Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimizi örnek almaları gerektiğini Allah'u Teala emretmektedir. Bundan dolayı bütün Müslümanların, tıpkı Ashab-ı Güzin efendilerimiz gibi kendi yaşantılarında, Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimizi örnek almaları gerekir. Bunu da ancak Ayet-i Kerime ve Hadis-i Şeriflerden öğrenebiliriz. Rasulüne itaati onlarca Ayet-i Kerime'de bizzat Allah'u Teala emretmiştir. Bu hususta; Sure-i Al-i İmran, Âyet 31-32:

"Rasûlüm de ki; Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah'u Teala'da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah'u Teala, Gafur ve Rahim'dir." (Yine Ey Habibim) de ki: **"Allah'a ve Rasulüne itaat edin; eğer (bu itaatten) yüz çevirirlerse, şüphesiz Allah kafirleri sevmez."**

Sure-i Necm, Âyet 3:

"Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) **size kendi he-vasıyla söylemiyor,** (söylediklerinin hepsi doğrudur)."

Bu gibi Ayet-i Kerime'lerden anlaşılacağı üzere, Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimizi ve yaptıklarının ta-

marnını örnek almamız, Allah'u Teala tarafından bizzat emredilmiştir. Bu nedenle sahih olan bir Hadis-i Şerifi inkar etmek ile Âyet-i Kerime'yi inkar etmek arasında hiçbir fark yoktur. Ayet-i Kerime'yi inkar eden nasıl küfre giriyorsa Hadis-i Şerifleri de inkar eden aynı şekilde küfre girmektedir. Çünkü yukarıda geçen Ayeti Kerime'de: "**Rasulullah size kendi nevasından bir şey söylemez,** (söylediklerinin hepsi doğrudur)'" demek suretiyle Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve-sellem)'in Allah'u Teala'dan alıp söylediği hususuna vurgu yapılmaktadır.

Sahih-i Buhari'de Ebu Eyyub (Radiyahâhu anhu)'dan Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

"Her kim benim sünnetimi hafife alarak ondan yüz çevirirse, benden değildir!"¹

Ebu Davud ve Tirmizi'nin Mikdâm (Radiyahâhu anhu)' dan rivayet ettiklerine göre Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve-sellem) şöyle buyurmuştur:

"Şunu kat'i olarak biliniz ki: Bana Kur'an ile birlikte, onun bir benzeri (sünnet) de verilmiştir. Dikkat edin! Karnı tok bir şekilde koltuğuna kurulmuş olan bazı kimselerin: "Bize Kur'an yeter! Onda helâl olarak ne görmüşseniz, onu helâl; neyi de haram görmüşseniz, onu da haram kabul ediniz," diyeceği zamanlar yakındır. Bilin ki, Allah Resu-lü'nün haram kıldığı da Allah'ın haram kıldığı gibidir. Haberiniz olsun! (bende size şunları haram kılıyorum): Sizin için evcil olan eşek eti helal değildir. Yırtıcı hayvanların eti

¹ Buhari, Nikah 1; Müslim, Nikah 1.

size helal değildir. Bir muahidin (kendisiyle anlaşma yapılan islam dininin haricinde olan kimselerin) yitiği size helal olmaz. Ancak sahibi ona ihtiyaç duymayıp helal ederse müstesnadır..¹

Bu Hadis-i Şerifte RasuluUah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimiz: **"Bize Kur'an yeter! Onda helâl olarak ne görmüş-seniz, onu helâl; neyi de haram görmüşseniz, onu da haram kabul ediniz, diyeceği zamanlar yakındır/'** diyerek kendinden sonra böyle bir zümrenin geleceğini, önceden haber vermektedir. Vahhabi görüşünde olan kişiler de, aynen bu Hadis-i Şerifteki gibi:

- **"Bize Kuran yeter, biz Kuran da helal edileni helal haram edileni haram kabul ederiz/'** deyip mezhepleri ve sünnetleri uygulamayıp kendi fikirlerine uymayan Hadis-i Şerifleri de inkar ederler. Dolayısıyla bu Hadis-i Şerifte tarifi yapılan zümrenin vahhabiler olduğu açık bir şekilde görülmektedir.

Yukarıda da söylediğimiz gibi Allah'u Teala Müslümanlar için, RasuluUah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimizin örnek alınması gereken güzel bir numune olduğunu ifade ederek, ona tabi olmayı emretmiştir. Ayrıca RasuluUah (Sallallahu aleyhi ve sellem)'inde kendi nevasından bir şey söylemediği vurgulanmaktadır. Dolayısıyla RasuluUah (Sallallahu aleyhi vesellem)'in söylemiş olduğu tüm Hadis-i Şerifler de, Allah'u Teala'nın rızası dahilinde söylenmiştir. Hadis-i Şerif leri inkar etmek Ayet-i Kerime'yi inkar etmektir. Doğru olan bir Hadis-i Şerifi, bu hadis mevzudur, uydurmaktır, ben bu Hadis-i Şerifi kabul etmem diyerek, hafife alıp inkar eden kişiler, ister Seyyid Kutub, isterse başka bir kutub, ne olursa olsun hakkıyla kafir olur. Allah ıslah etsin.

Seyyid Kutub gibi vahhabi zihniyetindeki kişiler, özellikle cehri zikri inkar ettiklerinden dolayı, aşağıda hem cehri zikrullah emrini hem de zikrullahın namazdan ve diğer ibadetlerden ayrı bir ibadet olduğunu delilleri ile

¹ Ebû Davud, Sünnet 6, Tirmizî, İlim 10; İbn-i Mâce, Mukaddime 2.

isbat edip zikrullahın faziletine dair Âyet-i Kerime ve Hadis-i şeriflere ver vereceğiz.

Zikir ile zikrullah kavramları ayrı anlamlara gelir. Ayet ve Hadis'lerde zikir diye geçenler var, zikrullah diye söylenenler var. **Zikir** deyince hem zikrullahı, hem de diğer ibadetleri kapsar. **Zikrullah** ise, doğrudan doğruya Allah'u Teâlâ'nın isimlerinden herhangi birisini, tek veya toplu olarak, sesli yahut gizli olarak -Allah, Lâ ilahe illallah- vs. diye zikretmektir.

Zikrullahın namazdan ayrı bir ibadet olduğuna dair Âyet-i Kerime'ler şöyledir: Sure-i Ankebut, Ayet 45:

"Muhakkak namaz insanı kötülükten geri çeker. Bu hususta zikrullah daha büyüktür/"

Sure-i A'la, Âyet 14-15:

"Nefsini kötülükten çeken iflah oldu. Rabbisi'nin ismini zikreder, namazını da kılar."

Sûre-i Maide, Âyet 91:

"Şeytan; içki, kumar ve buna benzer şeyleri içinize ve aranızda sokarak buğuz ve düşmanlık koyar, sizi aldatır. Oyalır, zikrullahı unutturur. Namazdan ve zikirten men eyler ve geri koymak ister. Artık bunlardan vazgeçemez misiniz?"

Sure-i A'li İmran, Ayet -191:

"Onlar ki; ayakta iken de, otururken de ve yanları üzerine yatarlarken de Allah'u Teâlâ'yı zikrederler."

Cehri zikrullah hakkmda Sure-i Bakara, Âyet 200: **"Sizler menasiki haccı bitirdikten sonra, babalarınızı nasıl zikrederseniz Allah'u Teâlâ'yı da öyle zikrediniz. Veyahut daha şiddetli zikrediniz. İnsanlardan bazıları: Yâ Rabbi! Bizim nasibimizi Dünya'da ver, derler. Onlar için ahirette nasip yoktur."**

Fahredden Râzi hazretleri, **"Tefsir-i Kebir"** adlı eserin de der ki: **"Bu Âyet-i Kerime zikrullahın cehren ve şiddetli yapılmasına emri ilahidir. Zikrullahın aşikâre olamaya-**

çağını söyleyenlerin sözleri boştur, şeriat, dîn aşikârdır. Zikrullah da emri ilahidir. Şer'idir, aşikârdır."¹

Cahiliye dönemindeki insanlar, haccı yapıp bitirdikten sonra, yüksek bir yere çıkıp gücünün yettiği kadar yüksek sesle bağırarak, babalarını atalarım meth ederlerdi. Bu Âyet-i Kerime de Allah'u Teala: **"Ev eşedde zikrâ/'** yani babalarınızı ve atalarınızı yüksek sesle çağırdığınızdan daha şiddetli olarak benim ismimi zikredin, diye buyuruyor. Sure-i Bakara, Âyet 165: **"Mü'minler Allah'ı şiddetle severler"**²

Yine cehri zikirle ilgili Sûre-i Nur, âyet 36-37:

"Evlerde (yapılarda ve mescidlerde) Allah'u Teâlâ'mn isminin zikredilmesine, akşam-sabah teşbih edilmesine ve (zikrullahla seslerin) yükseltilmesine Allah'u Teâlâ izin verdi. O yapılarda (Allah'u Teâlâ'yı akşam-sabah zikrullah eden) o erler ki, onları ne ticaret ne de alış-veriş zikrul-lahtan, namazı kılmaktan ve zekâtı vermekten alıkoymaz. Onlar, kalplerin ve gözlerin allak bullak olacağı bir günden korkarlar."³

Osmanlı zamanında en ücra yerlere kadar ulaşmış ve çok meşhur olan, Hacı Bayram velî hazretlerinin talebelerinden Ahmed Bican hazretlerinin yazmış olduğu **"Envâr'ul-Aşikin"** kitabında derki:

"Eğer sorarlarsa ki, zikri, cehri olarak etmek mi, yoksa hafi olarak etmek mi efdaldır? Cevap: Kur'an-ı aşikare okumak başlı başına bir ibadettir. Ama zikri cehri olarak yapmanın te'siri daha fazladır. Onun için ki, Hakk Celle ve Âla hazretleri bazı günülleri taşâ benzetmiştir. Masiyet işle-

1 Fahreddin Razi'nin, "Futuhât'ül-Gayb" eseri yani "Tefsir-i Kebir" yani enbüyük tefsir diye meşhur olan eseri, birçok defâ İstanbul ve Mısır'da basılmıştır. Bkz: Fahreddin Razi, "Futuhât'ül-Gayb" (Tefsir-i Kebir), Abdurrahman Muhammed, Mısır-1938.

2 Muhammed Bilal Nadir, Cevahir'ül İslam, İklim Etiket Matbacılık, İstanbul-2012, s. 157.

3 Bu Âyet-i Kerime'de olduğu gibi bu kitapta yazılan âyet-i kerimelerin manaları: İbrahim Halebi, **Nur'ul Beyan** (Kur'an-ı Kerim'in Türkçe Tercümesi), Matbaay-i Âmire, İstanbul, h. 1340, (I-II) ve Muhammed Bilal Nâdir (ö. 1969), **Tefsir-i Nâdiri**, Gaziantep (el yazmasından istifade edilerek yazılmıştır).

yerek gönlü taşlaşmış olan kimselerin bu taşı kırıp içinden marifet çeşmelerini ve hikmet pınarlarını akıtmak için darbu zikir (şiddetli zikir) gerektir. Nakledilir ki; Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) hazretleri cehri zikir yaptı/'¹

Nitekim Cehri zikir hakkında Ebu Musa el-Eş'arî (Radi-yallahu anhu)'dan Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki:

Ey İnsanlar! "İrbeû" yani (İrfeû Esvâtekum biz-zikri), Zikrullah'ta sesinizi kaldırınız ki, nefsiniz uyansın. Ama siz şöyle biliniz ki; Siz duyucu, sağır ve kayıp olmayan; yakın olan Allah'u Teâlâ'yı zikrediyorsunuz/'²

Yani, Ey İnsanlar! Sizin zikrullahta sesinizi yükseltmeniz, Allah'u Teâlâ'ya duyurmak için değildir. Bilakis nefsinize duyurmak içindir.

Bu Hadis-i Şerifte geçen $\text{y}^* \text{î} \backslash$ "irbeû" kelimesinin manası tam olarak bilinemediğinden alimler bu kelimenin hangi anlama geldiği hususunda ihtilaf etmişlerdir. Bazıları bu İrbeû kelimesine İjöl "urfugû" diyerek gizli zikirdir, demişler. Diğer bazı alimlerde yukarıdaki Hadis-i Şerifte geçtiği gibi irbeû kelimesine **İj"0!** "irfeû" diye mana vererek cehri zikirdir demişlerdir.

Burada ikinci görüş daha kuvvetlidir. Çünkü Arapça'da bir şeyin aleyhine olarak mana verilmek istenirse *J& "sik"* harf-i cer-i (edatı) kullanılır. O zaman Hadis-i Şerifte geçen *t\$Jhî \ yie tjjj!* **-irbeû ala enfüseküm-'ün** manası **siz nefsinizin aleyhine** olarak sesinizi yükseltiniz demektir.

İşte bu sebeptir **ki Alimler**, yukarıda da geçtiği gibi masiyet içinde olan nefsi ıslah etmenin en etkili yolu darb-ı zikir yani cehri zikirdir, demişlerdir.

1 Ahmed Bican, **Envâr'ul-Aşikin**, s. 299; Bu kitap h. 1288'de Osman Zeki Efendinin taş matbaasında basılmıştır.

2 **Buhari**, Cihad ve Siyer 131 (2992); **Müslim**, Zikir 13; **Kenz'ul Ummal**, Hadis No: 3243.

Özellikle cehri zikrullahı karşı olan kişiler, bu Hadis-i Şerifte geçen "**irbeu**" kelimesinin manasını: "**Siz yüksek sesle bağırarak zikretmeyin, nefsinize acıyın, zulmetmeyin veya külfet etmeyin**/" gibi manalar vererek çarpıtıp, bak burada da gizli zikri söylüyor, demek ki cehri zikir diye bir şey yok demektedirler. Eğer bu söyledikleri gibi olsaydı, yüksek sesle zikretmekten nefse çok daha ağır gelecek ibadetler de vardır. Mesela; oruç tutmak, beş vakit namaz kılmak, hac ve umreye gitmek yüksek sesle zikretmekten çok daha nefse ağır gelen meşakkatli ibadetlerdir. O yüzden zikrullahın meşakkatli olması bahanesiyle yasaklanmasının gerçeklerle bir alakası yoktur. Eğer bu meşakkat mantığı ile hareket edilecek olsaydı, hiçbir ibadeti yapmayıp, tam aksi nefsimize hoş ve kolay gelen şeylerle meşgul olmamız gerekirdi. Bu nedenle de, bu şekilde verilen manalar kesinlikle yanlıştır.

Bu Hadis-i Şerifte söylenilmek istenen ister gizli, isterse de aşık olan zikrullahı kastetmiş olsun. Sonuçta her iki durumda da bunlardan herhangi birinin yasaklanması kesinlikle söz konusu değildir. Zaten, ehli sünnet alimleri de, bu Hadis-i Şerifte bahsedilenin, sesli mi ya da sessiz zikir mi olduğu hususunda ihtilafa düşmüşlerdir. Vahhabi zihniyetli insanların iddia ettiği gibi, sesli zikrin yasak olup olmadığı tartışılmamıştır. Bu hususta hiç şüphe yoktur.

Yukarıda açıkladığımız Hadis-i Şerif ve aşağıda yazdığımız iki Hadis-i Şerifle beraber üçü arka arkaya sıralanarak Buhari' de birlikte yazılmıştır. Bu Hadis-i Şeriflerden ikincisi şöyledir;

Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimizin yüksek sesle zikrettiği İbn-i Ömer (Radiyallahu anhumâ)'dan şöyle nakledilmiştir:

■ "**Rasulullah** (Sallallahu aleyhi vesellem) **Hac veya umre**

veya gaza seferinden dönerken bir dağ başına çıkınca veya yüksek bir sahaya varınca üç defa sena ederek (yüksek sesle) tekbir getirirdi. Sonra: "Lâ ilahe illallahu vahdehu lâ şerike leh, leahul mülkü velehul hamdu ve hüve ala külli şey'in kadir," der ve biz Rabbimize ibadet, tevbe, secde ve hamd ederiz. Allah'u Teala (zafer vaad etmiş) vaadinde doğru çıkmış ve kuluna (Muhammed -Sallallahu aleyhi vesellem-'e) yardım etmiştir. Bütün düşman toplumunu hezimete uğratmıştır, diye dua ederdi."¹

Yine bu konuda Buhari'de nakledilen ve arka arkaya sıralanan üçüncü diğer Hadis-i Şerifte Cabir (Radiyallahu anhu) şöyle demiştir:

"Biz seferde, yüksek bir yere çıkınca tekbir getirirdik, yüksekten bir vadiye inince de teşbih ederdik."²

Görüldüğü üzere Buhari'de nakledilen bu üç Hadis-i Şerif te arka arkaya sırlanarak yazılmıştır. Dolayısıyla vahhabi zihniyetli insanların ilk Hadis-i Şeriften yola çıkarak çarpıtmak suretiyle iddia ettikleri gibi sesli zikir eğer yasaklanmış olsaydı, aym kitapta ve arkasm dan gelen bu diğer Hadis-i Şerif lerle çelişmiş olmazdı. Çünkü diğer iki Hadis-i Şerifte de cehri zikrin olduğu Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) ve ashabının yaptığı **çok** açık şekilde görülmektedir. Ayrıca cehri zikrin hak olduğuna dair diğer aşağıda yazılan Ayet'i Kerime ve Hadis-i Şeriflerle de çelişmiş olur. Manasını çarpıttıkları bir Hadis-i Şeriften yola çıkarak diğer cehri zikirle ilgili Âyet ve hadislerin tamamı ile çelişkili bir sonuca varmak, hangi akıl ve mantığa sığar. Bu olsa olsa baştan beri ifade etmeye çalıştığımız islam düşmanlarının uygulamaya çalıştıkları sinsi bir projenin yansıması olabilir.

Buhari ve Müslüm'de nakledilen Hadis-i Şerifte Abdullah bin Abbas (Radiyallahu anhu)'dan, o dedi ki:

¹ Buhari, Cihad ve Siyer 133 (2995)

² Buhari, Cihad ve Siyer 133 (2994)

"Halkın farz namazdan çıkınca yüksek sesle zikretmesi, taâ Nebiyyi Ekrem (Sallallahu aleyhi vesellem)'in zamanında var idi. (Aynı senetle) İbn-i Abbas (Radyallahu anhuma): "Ben bu sesi işitir işitmez bununla (yani zikir seslerinin yükselmesi ile) namazdan çıktıklarım anlardım der/"¹

Demek ki sesli zikir var ve namazdan da farklı bir ibadet imiş. Çünkü, aym olsaydı, görmediği halde sadece seslerden, Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) ve Ashab-ı Kiram'm sesli zikrullah yaptıklarını nasıl anlardı? Bu Hadis-i Şerif, namazlardan sonra yüksek sesle zikrullah'in Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) zamanından beri yapıldığına dair açık bir delildir.

Yine Cehri zikir ile ilgili Ebu Davud'da Cabir (Radyallahu Anhu)'dan Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"(Medine de) İnsanlar kabristan da bir ışık gördüler ve ışığın yanına vardıkları zaman bir de baktılar ki; (yeni kazılmış) bir kabrin içinde, Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimiz var. Arkadaşınızı bana veriniz, (de onu kabre koyayım) diyor. Bir de baktılar ki, Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimizin kabre koymak istediği adam, sesini yükselterek Allah'ı zikretmesiyle (tanman) zattı."²

1 Sahih-i Buhari Muhtasarı, **Tecrid-i Sarih**, Hadis No: 465; **Müslim**, Kitab'ül-Mesacid ve Mevadius-Salat 23 (122).

2 **Ebu Davud**, Cenaiz 36-37.

Yine cehri zikir hakkında İmam Ahmed b. Hanbel, Müsned adlı eserinde, Taberani ve Beyhaki'de İbn-i Abbas (Radi-yallahu anhumâ) rivayeti ile Resûl-i Ekrem (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimiz buyurdu ki:

"Siz Allah zikrini çok yapınız. Münafıklar size gösteriş, riya yapıyorsunuz derler. (Öyle dedirtinceye kadar zikrullahı çok yapınız.)"¹

Yine İmam Ahmed b. Hanbel, Müsned adlı eserinde, Ebu Said el-Hudri (Radiyallahu anhu)'dan Resûl-i Ekrem (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Siz zikrullahı o kadar çok yapın ki münafıklar size deli oldu dedirinceye kadar yapın/"²

Aynı şekilde, hac da yapılan ibadetlerin cehri zikrullahı öğretmek için olduğuna dair Hadis-i Şerif:

Ebu Davud, İmam Ahmed b. Hanbel, Müsned adlı eserinde, Müstedrek ve Beyhaki'de Hazret-i Aişe-i Sıddıka validemiz, Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimize Aşikâre cehri zikrullah ve hac nedir? diye sormuş. Resûl-ü Ekrem (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurmuş ki:

"Beytullahın tavafı, Safa ile Merve arasında sa'y etmek ve şeytanı taşlamak, bunların hepsi (cehri) zikrullahı ikâme etmek (öğretmek) içindir. Başka bir şey için değildir/"³

1 Taberani, **Mu'cem'ul Kebir**, Hadis No: 126 15; Beyhaki, **Şu'ab'ul İman**, Hadis No: 557.

2 Ahmed bin Hanbel, **Müsned**, Hadis No: 11226, 11246; Mehmed Emre, **Kırk Mevzuda Kırk Hadis Kitabı**, Hadis No: 10; **Ramuzu'l-Ehadis**, Hadis No: 1111.

3 **Kütüb-i Sitte**, Hadis No: 1392; **Ebü Dâvûd**, Menasik 51.

Ahmed bin Hanbel'in Müsnedi ve Taberani'de nakledilen Hadis-i Şerifte Resûl-i Ekrem (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimize Cebrail (Aleyhisselam) gelerek dedi ki:

"Ya Muhammed inleyici ve çağlayıcı ol. (Sahabe-i Kiram Ac ve Sec nedir? demeleri üzerine) buyurdu ki: Ac: Beytullah'ta telbiyedir (yani sesle aşikâre cehri zikrullahtır). Sec: Kurbanın kanını çağlatıp akıtmaktır."¹

Bu Hadis-i Şerif⁷ te geçen hac ibadeti sırasında yapılan bu uygulamalar, haccm farz ve vacibi olan rükünleridir. Bu şekilde yapmış olduğumuz hac farızası, Allah'u Teala'nın ismini yüksek sesle zikretmeden asla kabul olmaz. Ayrıca getirmiş olduğumuz telbiyelerde başlı basma Allah' u Teala' yi zikretmek olup, söylenmediği takdirde hac ve umrenin niyeti de yapılmamış olur.

Kabe'nin tavafi, sürekli yürümek; Safa ile Merve arası dediği ise yine yürümek ve belli yerlerde koşmak; şeytanı taşlamak ise eline taş alarak yüksek sesle "**Bismillahi Allah'u Ekber**" diyerek bir hedefe taş atmaktır. Bu uygulamalar zik-rullahın haricinde hiçbir ibadette bu şekillerde yapılamaz. Yani başka bir ifadeyle, açıkça söylemek gerekirse, namaz kılarken ne tavaf edilir, ne Safa ile Merve arasında say edilir, ne de şeytan taşlanabilir. Herhalde bunun aksini iddia etmek mümkün değildir. O halde zikrullah ile namaz aynı şeyler kesinlikle olamaz. Olur diyenlerin bu hususu açıklaması im-kânsızdır. Buna rağmen sapık fikirlerine uydurmak gayesiyle zorla izah etmeye çalışmışlardır. Ancak Hadis-i Şerifler çarpı-tılamayacak kadar açık ve net olduğu için bunu başaramamışlar, bu nedenle de, bu ve buna benzer yüzlerce Hadis-i Şerifi inkar etmek zorunda kalmışlardır. Bu yüzden de, küfre girmektedirler.

¹ Ahmed Bin Hanbel, Müsned, Hadis No: 15971, 989, 6506; Taberâni, **Mu'cemu'l-Kebir**, Hadis No: 989, 6500.

Yine cehr-i zikre dair,: Sure-i Enfal, Âyet 45:

"Ey Mü'minler! Siz kafirler ile karşılaşırsanız, sebat-ı kadem olunuz (yani sağlam durup harpten kaçmayınız). Allah'u Teala'yı da çok zikrediniz, ki Allah'ın yardımıyla felah bulalım."

Tirmizi'de Ammare b. Za'kere (Radiyallahu anhu)'dan nakledilen Hadis-i Kudsi de Allah'u Teala buyuruyor ki

"Benim gerçek kulum, savaşta rakibiyle (düşmanla) karşılaştığında beni zikredendir."¹

Eğer söylenildiği gibi, zikir namaz olmuş olsaydı, bu emir gereği, düşmanla cephede karşılaştığımızda, hemen namaza durmamız gerekirdi.

Bu Âyet-i Kerime ile Hadis-i Şerifin mucibince bütün islam orduları düşmana karşı hücum ederken, **"Allah Allah"** diyerek, Allah'u Teala'nın ismini yüksek sesle zikrederler. Bu Âyet'in hükmünce, Allah'u Teala'yı sesli zikrederek hücum edildiğinde de, Allah'u Teala, Müslümanlara zafer nasip edeceğini vaad etmektedir. Bu zamana kadar gelen bütün islam orduları da bu sebepten kafirlere karşı hep üstünlük sağlamışlardır. Osmanlı'nın, mehter takımının hücum marşında da, özellikle yüksek sesle **"Allah Allah"** ismi zikredilmektedir. Yukarıda da söylediğimiz gibi, Osmanlı ilk başta küçük bir aşiret iken Kur'an-ı Kerime ve sünnet-i seniyyelere, büyük önem verip, yaşantısında uyguladığı için büyük bir imparatorluk olup, dünyaya hükmetmiştir. İki yıl yedi ay süren meşhur, Medine müdafasını yapan Fahrettin Paşa'da kasidesinde bu hususu şöyle dile getirmektedir:

¹ Tirmizi, Daavet 118.

Bir UluT-emr idin emrine girdik
Ezelden bey'atli hakanımızsın Az
idik sayende murada erdik
Dünya ve ahiret sultanımızsın

Unuttuk İlhan'ı Kara Oğuz'u
İşledik seni göz bebeğimize
Bağışla ey şefi' kusurumuzu

Bin küsur senelik emeğimize¹ Ehl-i sünnet itikadına göre
54 farzın birincisi, Allah'u Teala'yı çok zikretmektir. Sure-i
Ahzab, Âyet 41:

"Ey mü'minler! Allah'u Teâlâ'yı Çok zikredin."

Sure-i Taha, Âyet 14:

"Muhakkak ki ben Allah'ım. Benden başka hiçbir ilâh yoktur. O hâlde bana ibadet et, beni zikretmek için namaz kıl."

Bu sebepten dolayı, namazdan önce de, Allah'u Teala'nın ismi yüksek sesle zikredilerek Ezan-ı Muhammediye'nin okunması gerekir. Böylece önce, Allah'u Teala'nın ismi zikredilir ve akabinde namaz kılınmış olur. Farz namazdan önce dahi, yüksek sesle kamet getirilmesi de, ayrıca, Allah'u Teala'nın isminin yüksek sesle zikredilmesidir. Namaz kılarken dahi tekbir getirilerek Allah'u Teala'mn ismi sürekli zikredilir. İmamın namaza başlarken Allah'u Ekber diyerek iftitah tekbiri alması farzdır. Bu tekbiri almadan namazı kıldırılmış olsa, bu namaz kabul olmaz. Bunlar da zikrin, namazdan üstün ve ayrı bir ibadet olduğunu gösterir. Ayrıca imam kıldığı bütün namazlarda; namazın içerisinde de sürekli Allah'u Teala'mn isimlerini yüksek sesle zikretmek zorundadır. Namazdan önce ve namaz içerisinde, Allah'u Teala'nın isminin zikredilmesi de, zikrullahm üstünlüğünü göstermesi açısından önemli ve açık bir delildir. Bir kişi, sadece günlük beş vakit namazı kıldığında; ezan, kamet, namaz içerisinde

¹ Bu Kasidenin tamamı yukarıda geçti.

getirilen takbirler ile namaz sonrasında çekilen teşbihler dahil, toplam 843 defa Allah'u Teala'nın ismini zikretmiş olmaktadır. Allah'u Teala'nın yukarıda, "**beni zikretmek için namaz kıl**" dediği de işte bu zikirlerdir. Kısacası namaz olmadan da her türlü Allah'u Teala'nın zikri yapılabilir. Ancak Allah'u Teala'nın ismi zikredilmeden asla hiçbir namaz kılınmaz.

Bütün ibadetlerin başı zikrullah olduğu gibi, İslama girmenin ilk ve tek şartı da "**La ilahe illallah Muhammed'un RasuluUah**" demektir ki, burada da yine önce Allah'u Teala'nın ismi zikredilmektedir. Nitekim kafir olan bir kişi; ilk olarak "**La ilahe illallah Muhammed'un RasuluUah**" demediği sürece sabahtan akşama kadar namaz kılsa, tüm seneyi oruçla geçirse, her yıl hacca gitse yine de müslüman olamaz.

Bu hususla direk alakalı, zikrullahın önemi ve namazdan ayrı bir ibadet olduğuna dair; Ebu İmran (Radiyahallahu anhu) rivayeti ile Rasûlullah(Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Her kim Allah'u Teâlâ'ya mutî ise zikrullahı çok eder; namazı, orucu, Kur'an-ı az ise de Allah'u Teâlâ hazretlerine mutîdir. Her kim Allah'u Teâlâ Hazretlerine asi ise Zikrullah etmez. Eğer namazı çok, orucu çok, Kur'an-ı çok ise de Allah'u Teâlâ'ya âsidir."¹

Bu Hadis-i Şeriften de anlaşıldığı üzere zikrullah, namaz, oruç, Kur'an okuma vs. hepsi ayrı ayrı ibadetler olup, bunların içerisinde de en ehtal olanı zikrullahtır.

Bir kimse ilk defa samimi bir kalple "**La ilahe illallah Muhammed'un RasuluUah**" diyerek Müslüman olup ve hiçbir ibadet yapmaya fırsat bulamadan da o anda ölse bu kimse ehl-i sünnet itikatına göre cennetlidir. Yani, bu durumdaki bir insanın, hiçbir ibadet yapmaya fırsatı olmasa da, sadece Allah' u Teala'nın ismini samimi bir kalple zikretmiş olması,

¹ Taberânî, Mu'cem'ul-Kebir, Hadis No: 17869; Râmûz'ul-Ehâdîs, Hadis No: 5020.

onu Allah'u Teala'nın rahmetine kavuşturuyor. Buda zikrullahın üstünlüğünü göstermesi açısından çok önemli başka bir ayrımdır.

Ebû Hüreyre (Radiyahallahu anhu) rivayeti ile Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Herhangi bir meclis ki; o mecliste Allah'u Teâlâ'yı zikir etmeye başladılar. Hemen melekler o meclisi dört tarafından kuşatırlar, sararlar. Hatta o zaman melâikeler muhakkak şu sözleri söylerler ki: Ey Mü'minler! Siz bu zikrinizi artırın. Çok ziyade ediniz ki; Allahu Teâlâ'da sizin aşkınızı ve muhabbetinizi artırsın derler. Artık o mecliste zikrin şiddeti, şevki, sadaları ziyadeleşip yükselince aralarında zikrullah kuvvetlendiğinde hemen melâikeler kanatlarını açarlar, onları muhafaza ederler!"¹

Yine Enes İbn-i Mâlik (Radiyahallahu anhu)'dan rivayetle Rasûl-ü Ekrem (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimiz buyurdu ki:

"Sabah namazından sonra güneş doğuncaya kadar bir cemaatle birlikte zikrullah etmek, İsmail (Aleyhisselâm) evladından esir olmuş dört kimseyi, her birinin diyeti pahasına onbin verip kurtarmasından sevgilidir. Yine ikinci namazından sonra güneş batıncaya kadar bir cemaatle oturup, zikrullah etmek, İsmail (Aleyhisselâm) evladından dört kimseyi, her birinin diyeti onikibin verip kurtarmaktan daha sevgilidir!"²

1 Ramuzul-Ehâdis, Hadis No: 4247.

2 Ramuzul-Ehâdis, Hadis No: 4275.

Bu Hadis-i Şerifte ifade edilen zamanlar kerahat vakitleri olup bu vakitlerde namaz kılınmaz. Bu da, zikrullah namaz olmadığı hatta, ayrı ayrı ibadetler olduğuna dair, açık delillerden bir başkasıdır.

Yine, Allah'u Tela'nın ismini zikretmeden kesilen kurban, Kabe'nin içinde dahi kesilse haram olur ve asla yenmez. Bu hususu aşağıdaki Âyet'i Kerime açık bir şekilde izah etmektedir.

Sure-i Hacc, Âyet - 28:

"Onlar kendileri için mevcut olan dini ve dünyevi menfaatleri görmek ve Allah'u Teala'nın ihsan buyurduğu kurbanlık hayvanları kurban bayramı günlerinde Allah'ın ismini zikrederek boğazlamak için gelirler. Kesilen kurbanların etinden yiyiniz ve şiddetli ihtiyaç sahibi olan fakirlere de veriniz/"

Eğer, sapık zihniyetli insanların dediği gibi zikir, namaz olsaydı, namaz kılarak nasıl kurban kesilirdi?

Ebu Said, Hâkim, İbn-i Asâkir ve Ramuz'ul Ehadis kitaplarında Cabir (Radiyahallahu anhu) şu Hadis-i Şerifi rivayet ediyor:

"Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimiz zikrullah ettiğinde o kadar aşka gelirdi ki, bizim hiç birimiz onun gibi yapamazdık. Namazda da, zikirde de hepimizden ileriymi."¹

Bu Hadis-i Şerifteki **"Namazda da, zikirde de hepimizden ileriymi,"** ifadesi namaz ve zikrullahı ayrı ayrı ibadetler olduğuna dair bir başka delildir.

Buraya kadar cehri zikrullahı anlatan, namazdan ayrı ve üstün bir ibadet olduğunu söyleyen çok sayıda Âyet-i Kerime

¹ Râmûzu'l-Ehâdis, Hadis No: 440 (30. Bölüm).

"Muâviye (Radiyahallahu Anhu) mescidde bir halkaya uğradı ve sordu: Sizi burada oturtan nedir? Dediler ki: Allah'ı zikretmek için oturduk. Allah sizi buraya ancak bunun için mi oturttu? Evet, Allah bizi burada ancak bunun için oturttu, dediler. Bunun üzerine Muâviye (Radiyahallahu Anhu) şöyle dedi: Ben sizi töhmet altında bırakarak, yemin ettirmeyeceğim. Sahabe içinde Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)'den en az hadis rivayet eden benim. Bir gün Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem), ashabından bir halkaya çıkıp sordu: Sizi burada oturtan nedir? Biz burada Allah'ı zikretmek için oturduk. Bizi İslâm'la müşerref kıldığı için ve bize böylesine büyük bir lütufta bulunduğu için O'na hamd ediyoruz, dediler. Allah sizi buraya sadece bunun için mi oturttu? Evet, Allah bizi ancak bunun için oturttu, başka bir gayemiz yoktur, dediler. Bunun üzerine buyurdu ki: Size inanıyorum, itham edip size yemin ettirmeyeceğim. Lâkin bana Cibril gelip Allah'ın, meleklere karşı sizinle iftihar ettiğini bildirdi."¹

Bu Hadis-i Şeriften de açıkça Ashabın Halaka-i Zikir yaptıkları görülmektedir. Ayrıca, halaka şeklinde namaz kılınmayacağından, zikrin namaz olmadığı da anlaşılmaktadır.

Tirmizi, Ahmed b. Hanbel Müsned, Beyhaki'de Enes İbn-i Mâlik (Radiyahallahu anhu)'dan Rasûl-ü Ekrem (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimiz buyurdu ki:

¹ Müslim, Zikir 40. Ayrıca bk. Nesâî, Kudât 37; Rudânî, Câm'ul-Fevâid, Hadis No: 9200.

"Cennet bahçelerine uğrarsanız meyvelerinden yeyi-niz."
Sahabe-i Kiram: **"Yâ Rasûlullah! Cennet bahçeleri nedir?**
deyince, buyurdu ki: **Halakâ-i zikirdir** (Zikrullah halkasıdır)/¹

Enes bin Malik ve Abdullah İbn-i Muğaffel (Radiyahallâhu anhumâ)'dan Rasûlullah (Sallallahu aleyhi ve selem) buyurdu ki:

"Bir kavim sırf Allah'u Teala'mn cemalini görmek gayesiyle, zikrullah yapmak için toplanıp meclis kursalar, muhakkak gökten biri kendilerine şöyle seslenir: Haydi kalkın affedildiniz, günahlarınız sevaba çevrildi."²

Sure-i Furkan, Âyet 70: **"Her kim hakkı ile tevbe edip iman eder benim en sevdiğim amelleri yaparsa onun günahlarını affetmeden başka sevaba çeviririm."**

Bu Âyet-i Kerime'ye, yukarıdaki Hadis-i Şerif ile birlikte bakıldığı zaman, Allah'u Teala'mn günahları sevaba çevirdiği amellerden birinin de zikrullah olduğu anlaşılmaktadır.

Ebû Hüreyre ile Ebû Saîd el-Hudrî (Radiyahallâhu anhumâ) ' dan rivayet edildiğine göre Rasûl-ü Ekrem (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimiz buyurdu ki:

"Bir topluluk Allah'ı zikretmek üzere bir araya gelirse melekler onların etrafını sarar; Allah'ın rahmeti onları kap-

¹ Tirmizi, **Deavet** 86; Ahmed Bin Hambel, **Müsned**, Hadis No: 12065.

² Beyhaki, **Şu'ab'ul İman**, Hadis No: 562; **Râmûzu'l-Ehâdis**, Hadis No: 4776; Ahmed Bin Hambel, **Müsned**, Hadis No: 12000 (benzeri).

lar; üzerlerine sekînet iner ve Allah Teâlâ onları yanında bulunanlara över/'¹

Ebu Davud ve Tirmizi'de Ebû Hureyre (Radiyahallâhu an-hu)'dan Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki:

"Kim bir mecliste Allah'ı zikretmeden oturup kalkarsa Allah'tan nasibini alamamış, Allah'ın lütfuna nail olamamıştır. Kim yattığı yerde Allah'ı zikretmezse, Allah'tan nasibini alamamış, Allah'ın lütfuna nail olamamıştır. Kim yürüdüğü bir yerde Allah'ı zikretmezse, Allah'tan nasibini alamamış, Allah'ın lütfuna nail olamamıştır/'²

İbn-i Mace'de Ebu Hureyre (Radiyahallâhu anhu)'dan Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki:

"Namaz kılmak ve Allah'u Teâla'yı zikretmek için mes-cidleri kendine mesken edinen kişiyi, gurbette olanı, ailesi döndüğünde nasıl karşılarsa Cenabı Allah da onları öyle güler yüzle karşılar."³

Âişe (Radiyahallâhu anhâ)'dan o şöyle dedi:

"Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) Allah Teâla'yı her halinde (her zaman bütün azaları ile) zikrederdi."⁴

Tirmizi de Abdullah ibn-i Büsr (Radiyahallâhu Anhu)'dan, o dedi ki:

1 Müslim, Zikr 39; Yine Bkz. Ebû Dâvûd, Vitir 14; Tirmizî, Daavât 7; İbni Mâce, Mukaddime 17.

2 Rudânî, Câm'ul-Fevâid Hadis No: 9196.

3 İbn-i Mace, Mesâcid 19; Rudânî, Câm'ul-Fevâid, Hadis No: 1678.

4 Müslim, Hayr 117. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Taharet 9; Tirmizî, Daavât 9; İbni Mâce, Taharet 11

"Bir adam Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem)'e şöyle dedi: Yâ Rasûlallah! Hayır kapıları çoktur. Hepsini yapmama imkan yoktur. Bana tek bir şey söyle de onu yapayım, çok şey söyleyip te unutmayayım. Şöyle buyurdu: Dilin daima zikrullah ile yaş kalsın/'¹

Tirmizi de Cabir b. Abdullah (Radiyahallahu anhu)'dan, Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu:

"Zikrin ef dali, La ilahe illallah, duanın ef dali de elham-dülillahtır."²

Hâkim, Hilye ve Ramuz'ul-Ehadis kitaplarında nakledilen Hadis-i Kudsi'de Allah'u Teâlâ buyuruyor ki:

"Dikkat edin! Benim kullarımın içinde evliyalarım vardır ki, halk eylediklerimin (yarattıklarımın) içindedirler. Onlar benim çok sevgili kullanımdır. Onları kendime ahbab eyledim. Ne vakit ki onlar beni zikrederler, ben de onları zikrederim."³

Sure-i Bakara, Ayet 152: **"Beni zikrediniz ki bende sizi zikrederim ve bana şükrediniz, inkar ile kafir olmayınız."**

Eğer namazla zikir, Seyyid Kutub denilen adamın dediği gibi aym ibadetler olmuş olsaydı, Allah'u Teala **"Beni zikredin ki bende sizi zikrederim,"** deriniydi? Yani siz bana namaz küm ki bende size namaz kılayım anlamına gelirdi ki, böyle olamayacağına göre namaz ile zikir birbirinden kesinlikle ayrı ibadetlerdir.

1 Tirmizî, Deavet 4.

2 Tirmizi, Deavet 8.

3 Râmûz'ul Ehâdis, Hadis No: 4079.

Şefaati ve evliyaları inkar etmesi:

Seyyid Kutub yine, **Fi Zilal'il-Kur'an** adlı garabet tefsirinde Zümer Suresinin 3. Âyet'ini açıklarken: "**Bugün İslâm ülkelerinde evliyaya ibadet ediliyor, onlardan şefaati isteniyor**/' diyerek vahhabi inancında olduğunu gizlemiyor. Tasavvufu da inkâr ederek, tefsirinde aynen şöyle söylüyor:

- "**Bugün insanların dünyanın her yerinde, eski Arapların meleklerle -veya meleklerin heykellerine- yaptıkları ibadetlerine benzer bir şekilde azizlere ve ermişlere ibadet ettiklerini görüyoruz. Doğal olarak bu insanlar böylece Allah'a yaklaştıklarına veya Allah katında onların şefaati-larını elde edeceklerine inanıyorlar. Halbuki yüce Allah kendisine giden yolu belirlemiştir: Bu yol da, arı-duru biçimdeki Tevhid yoludur. Tevhid yolunda böyle akıl almaz efsanelerin ürettiği araçların ve şefaatiçilarm yeri yoktur**/'

Burada açıkça hem tasavvuf alimlerine, hem de bu zatları ziyaret eden ehli sünnet olan Müslüman halka hakaret etmektedir. Ayrıca şefaati alaylı bir şekilde inkar etmekte ve Müslümanları, putlara tapan müşriklerle aynı kefeye koyup, aslında bir vahhabi olduğunu açık bir şekilde ilan etmektedir. Çünkü Muhammed bin Abdulvahhab da, kurduğu batıl vahhabi inancın da, müşrikler hakkında inen Âyet'leri çarpıtılarak Müslümanlara mal etmiş ve evliyaların kabirlerini ziyaret eden bütün Müslümanları da puta tapan müşrikler gibi göstermiştir. Bu nedenle de bütün türbeleri yıkıp, ziyaret edenleri de şirkte görmüşlerdir. Seyyid Kutub' da aynı şeyleri söylemektedir. Sadece ben vahhabiyim demiyor. Ancak vahhabili-ğin gerektirdiği her hususu sadakatla uyguluyor.

Şefaati bütün ehl-i sünnet uleması tarafından kabul edilmiş olup, hakkmda bizzat Âyet -i Kerime ve çok sayıda Hadis -i Şerifler vardır. Bu sapık adam şefaati inkar ederek, hem bu Âyet'leri, hemde onlarca Hadis-i Şerifi inkar ettiği için de ayrıca küfre girmektedir.

Seyyid Kutub'un inkar ettiği şefaati ile ilgili, Ayet-i Kerime ve Hadis-i Şeriflerden bazıları:

Sure-i Bakara, Âyet 255:

"Allah'u Teâlâ'ya karşı kimse kimseye şefaata edemez, yalnız Allah'u Teâlâ'nın izin verdiği kimseler şefaata eder/'

Sure-i Taha Âyet 109:

"O gün şefaata fayda vermez ancak Rahman olan Allah'u Teala kime izin verirse ve kimin sözünden razı olursa müstesnadır/'

Buhari ve Müslim'de Ebu Hureyre (Radiyahallâhu an-hu) dan Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Her peygamberin (Allah katında) kabul edilecek bir duası vardır. Her peygamber, o duayı yapmada acele etti. Ben ise, bu duamı kıyamet günün'de ümmetime şefaata olarak kullanmak üzere sakladım"¹

Ebu Naim, Kütüb-i Sitte ve Ramuz'ul-Ehadis kitaplarında Büreyde (Radiyahallâhu anhu)'dan Resûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Ashabımdan herhangi biri bir yerde ölürse, o kıyamette öldüğü yerin ehline şefaata edecektir."²

Tirmizi ve Ibn-i Mace de Abdullah Ibn-i Şakik (Radiyahallâhu anhu)'dan Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki:

"Ümmetimden bir adamın şefaatiyle Temimoğullarından daha çok kişi cennete girecektir." Bunun üzerine: "Yâ Rasulallah! Sizin şefaatinizden başka mı?" denilince, Rasû-

1 Buhari, Da'avet 1; Müslim, İman, 86; Tirmizi, Da'avat 141.

2 Râmûz-ul Ehâdis, Hadis No: 5535; 2159; Kütüb-i Sitte, Hadis No: 4367.

lullah (Sallallahu aleyhi vesellem): **"Benim şefaetimden başka"** buyurdu.¹

Tirmizi de Ebu Said (Radiyahallahu anhu)'dan Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Ümmetim içinde, insanlardan büyük cemaatlere şefaet edecek kişiler vardır. Onlardan kimi bir kabileye, kimi bir zümreye, kimi de bir kişiye şefaet edecek ve neticede bunlar cennete gireceklerdir."²

Ebu's-Şeyh, Deylemi ve Ramuz'ul-Ehadis kitaplarında nakledilen Hadis-i Şerifte İbn-i Abbas (Radiyahallahu anhu-mâ)'dan Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Alim ve abidler sırat köprüsüne geldikleri zaman abide: Haydi yaptığın ibadetlerin karşılığı olarak cennete gir ve nimetleriyle nimetlen, denilir. Alime de denilir ki: Sen burada dur, sevdiğin kimselere şefaet et. (Onlar senden dünya da iken şefaet umarlardı). Çünkü senin şefaatin büyüktür. Kime şefaet edersen şefaatin kabul edilecek ve bu şekilde onlar peygamber makamında olacaklardır."³

Tirmizi, Taberani, Müstedrek ve daha bir çok Hadis-i Şerif kitabında Ebu Hüreyre (Radiyahallahu Arthu) rivayeti ile Resûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Ümmetimde bazı kimseler var ki, bir adamın şefaati ile Mûdar kabilesinin sayısınca adam cennete gider ve bir

1 Tirmizi, Kıyamet 11; İbn-i Mace, Zühd 37.

2 Tirmizi, Kıyamet 11.

3 Ramuzul-Ehadis, Hadis No: 258

adam (bir mü'rtin), kendi ev ailesine şefaath eder ve insan ameli kadar şefaath eder/'¹

Kenz'ul Ummal'da mütevatir olarak Zeyd İbn-i Erkam ve diğer bir çok Sahabe-i Kiram (Radiyallâhu anhum)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Kıyamet günü, şefaathim haktır (muhakkak gerçekleşecek). Kim şefaathimin hak olduğuna inanmazsa, şefaath edilecek kimselerden olmayacak/'²

Seyyid Kutub'un, bu Hadis-i Şerife göre Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)' in şefaathinden mahrum olacağı açık ve kesindir. Mahşerde, o çok güvendiği ve insanlara bu laştırmaya çalıştığı hastalıklı fikirleriyle baş başa kalacaktır. Bakalım Mevlam Neyler, Neylerse Güzel Eyler. Allah'u Teala Müslümanları, bu tür fitnenin şerrinden koruyup, iyi niyetli kardeşlerimizi de ayıktırın inşaallah. Amin!

Ehl-i sünnet olan hak mezhepleri ortadan kaldırmak istemesi:

Seyyid Kutub "**İslamda Sosyal Adalet**" adlı kitabının 36. sayfasında diyor ki: "**İslâmiyet bir bütündür, ayrılan cüzleri birleşmeli, ihtilaflar ortadan kalkmalıdır.**" Yine aynı sayfada: "**Asıl olan yardımlaşma, tanışma ve uyuşmaktır. Bu esas kaideye karşı gelen herkes bu yolla defedilir. Zira bu muazzam kainatın seyrettiği yolu takib etmek ferd ve cemiyetin keyfine (yani mezheplere ve mezhep imamlarına) tabi olmaktan hayırlıdır. Çünkü içtimai ittifak (yani mezhepleri birleştirmek), tabiatın ve onu yaradan Allah'ın gayesine uy-**

¹ Tirmizi, Kıyamet 11; Taberani, Mu'cem'ul Kebir, Hadis No: 7986; Hakim, Mtistedrek, Kitabu Ma'rifet'üs-Sahabe, Hadis No: 5789; Heysemî, Mecmau'z-Zevâid ve Menbe'ul Fevâid, Dar'ul-Fikr, Beyrut 1994, (I-X), Hadis No: 1013; İmam Gazali, İhya-u Ulumid-Din, IV, Hadis No: 678.

² Kenzul Ummal, Hadis No: 39059.

gundur'¹ diyerek hak ve batıl bütün mezhepleri aynı kategoride görerek, ehl-i sünnet mezheplerini de birleştirme bahanesiyle, aslında ortadan kaldırmaya çalışmaktadır.

Son zamanlarda bir takım çevreler de, "SAĞDUYULU İTTİFAK ÇAĞRISI..." adı altında, yukarıda söylediğimiz gibi S. Kutub'a benzer bir girişimde bulunmaktadırlar. Bazıları da Mehdi (Aleyhis-selam) geldiğinde zaten mezhepleri birleştirecek, şeklinde ifadeler kullanmaktadırlar. Tüm bu girişimlerin ortak hedefi aslında; birleştireceğimiz bahanesiyle, hak olan mezhepleri yok etmektir.

Bu gibi ifadeler, Ehl-i sünnet mezhebinin içerisinde olan dört mezheb imamlarına büyük bir hakarettir. Nedenine gelince, eğer bu mezheplerin birleşmesi icap etseydi, gerek o mezhepler kurulduğu zamanlarda gerekse o zamandan günümüze kadar geçen 1000 yılı aşkın süredir alimler böyle bir girişimde zaten bulunurlardı.

Ebu Davud ve Taberani'de Ebu Hureyre (radiyallahu anhu)'dan Resulullah (sallahu aleyhi vesellem) buyuruyor ki;

"Şüphesiz Cenâb-ı Hakk bu ümmet için her yüz senenin başında dinini yenileyecek bir zat (Mehdi) gönderir"²

Bu Hadis-i Şerife göre bin yılı aşkın geçen süreçte ondan fazla Mehdi gelmiştir. Hepsi de bu mezhepleri özellikle yaşatmak için büyük mücadeleler vermişlerdir. Ahir zamanda gelecek olan son Mehdi ise bu süreçte gelen önceki Mehdi'ler ile tüm alimlerin aksine neden mezhepleri birleştirme gereği duysun? Bu mezhepler itikatta zaten bir olup, aralarında sadece ameli bakımından farklılıklar vardır. Bunların dördü de haktır. Hepsinin kaynağı da Kur'an-ı Kerim ve Hadis-i

1 Bu bilgiler için bkz: Seyyid Kutup, **el-Adalet'til-İslamiyye Fil-İslam**, Dar'uş-Şuruk - 1995; yine, Seyyid Kurup, **el-Adalet'til-İslamiyye Fil-İslam (İslamda Sosyal adalet)** Tercüme: Yaşar Tunagür, Dr. M. Adnan Mansur, Çağaloğlu Yayınevi-1968 - 3. Baskı, s. 36.

2 **Kütüb-i Sitte**, Cild 15, Hadis No: 5577; **Ebu Davud**, Melahim 1, Taberâni, **Mu'cenu'l Kebir**; Hadis No: 1118.

Şeriflerdir. Hatta, mehdiler mehdisi Abdulkadir Geylani hazretleri dahi Hanefi mezhebinde olmasına rağmen, Hanbeli mezhebinin yok olma durumuna geldiğini görünce, kendisi müritleriyle birlikte Hanbeli mezhebine geçmiştir. Sebebini sorduklarında da; bu dört mezhebin de hak olduğunu ve kıyamete kadar devam etmesi gerektiğini, bu nedenle mezheplerin yok olmaması için Hanbeli mezhebine geçtiğini söylemiştir¹.

Burada Abdulkadir Geylani hazretlerinin yaptığı, mezheplerin dördünü de yaşatmaya çalışmaktır. Günümüzde ise batıl görüşteki bir takım çevreler de, mezhepleri birleştirme bahanesiyle, yok etmeye çalışmaktadırlar. Ahir zamanda ki Mehdi (aleyhis selam) geldiğinde bu mezhepleri birleştirecek diyenler, bilmeden bunu söylüyorlarsa, büyük bir gaflet içerisindeyler. Eğer bilerek yapıyorlarsa da, ehli sünnet itikadını yok etmeye çalışan batıl zihniyetteki kimselere hizmet ettikleri anlaşılmaktadır.

Kitabımızın başından beri anlatmaya çalıştığımız ehli sünneti yok etme projesi, günümüzde farklı yöntemler kullanılmak suretiyle devam ettirilmektedir. Son zamanlarda kullandıkları yeni yöntemler ilk bakışta tüm Müslümanlar tarafından olumlu algılanacak sinsi bir şekilde karşımıza çıkmıştır. Yani yapmaya çalıştıkları şey, ilk bakışta olumlu karşılanıp, Müslümanların birlik ve beraberliğini tesis edecek türden bir girişim gibi gelse de, aslında amaç, ne islam birliğidir, ne de Müslümanların güçlenip kalkınmasıdır. Tek hedef vardır oda hak olan mezheplerin bir an önce ortadan kaldırılmasıdır. Aslında ehli sünnet düşmanlığı yeni çıkmış bir durum değildir. Tüm bu yaşadıklarımız, asırlardan beri dış güçlerinde desteği ile uygulanan bir projedir. Bu sinsi gayelerine ulaşmak için denemedik yöntem kalmamıştır. Ancak, özellikle de güzel vatanımız Türkiye'de bir türlü bu gayeleri istedikleri seviyeye gelememiştir. Türlü türlü sahte

¹ Başka bir rivayette de: Abdulkadir Geylani hazretlerinin mezhep değiştirme hadisesi, Safi mezhebinden Hanbeli mezhebine geçti diye de anlatılmaktadır.

alimler, ulemalar, şeyhler ve cemaat liderleri sahneye sürülmüş ve sürülmeye de hala devam ediliyor, ancak hak olan dört mezhebi ortadan kaldıramadıkları gibi bilinçli ehli sünnet alimlerimiz sayesinde de, bu fitne mahsûlü kişiler deşifre edilmiştir. Bu nedenlerden dolayı projenin Türkiye ayağı, yeniden masaya yatırılmış ve bu gelişmeler ışığında güncellenmiştir. İşte projenin bu güncel uygulaması ise, şeytanında çoğunlukla kullandığı bir yöntem olan, rahmani yönden gelinerek gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Nedir bu rahmani yaklaşım? Şudur; Bugün bir takım çevreler "SAĞDUYULU İTTİFAK ÇAĞRISI..." sloganı adı altında 1931 ruhunu yeniden canlandırıp islamda birlik sağlayacaklarını söylemektedirler. Bu çağrı Mason Muhammed Abduh'cu Mısır el-Ezher Üniversitesi Dekanı Reşit Rıza'nın da aralarında bulunduğu bir heyet tarafından 1931 yılında daha önceden yapılmış ve bununla ilgili kongre oturumlarında **alınan karar** gereği de **Müslümanlar arasında birliğin sağlanmasının nişanesi olarak Şii din âlimi Muhammed el-Hüseyin Al-i Kâşif, "Sünni, Şii ve İbadiyye'lerden oluşan ve onbini bulan cemaate"** Mescid-i Aksa'da Cuma namazı kıldırılmıştı. Seyyid Kutub da benzer çağrıyı daha sonra yenileyerek, yukarıda değindiğimiz gibi kitaplarında işlemiştir. Bu çağrıların sözde amacı; güya islam kardeşliğini tesis edip dünya Müslüman-larını tek çatı altında toplayıp aralarındaki işbirliğini geliştirmektir... Bu çağrıyı duyan sağduyulu her Müslümanın; "Evet! tam olması gereken bu, bu birlik hemen sağlansın" diyeceği türden bir girişim gibi gözükse de; aslında, arkasında yüzyılların projesinin henüz başarıya ulaşamamış bir ayağı yatmaktadır. İşte o bir türlü başaramadıkları şey, mezheplerin ortadan kaldırılması meselesidir.

Güya, dünya Müslümanlarının birlikte hareket edememelerinin tek nedeni de mezheplermiş... Bu hususu, bir internet sitesindeki, keskin ifadelerle dile getiren şu başlık çok dikkat çekicidir; **"Hayrettin Karaman Hoca bizleri son zamanlarda başımıza örülmek istenen büyük tehlike mezhepçilik**

fitnesine düşmemeye, ümmet olmaya çağırıyor.¹ Bu ifade, günümüzde "Sağduyulu İttifak Çağrısını" destekleyen zihniyetin sarf ettiği talihsiz sözlerdir. Kullandıkları "**mezhepçilik fitnesine**" ifadesi ile aslında başta İmam-ı Azam efendimiz olmak üzere diğer hak olan tüm mezhep imamları; İmam-ı Safi, İmam Ahmet Bin Hanbel, İmam-ı Malik hazretlerini fitne çıkarmakla itham etmiş olmaktadır. Halbu ki Rasulallah (Sallallahu aleyhi vesellem) bu zatları aşağıdaki Hadis-i Şerifte ümmetimin en hayırlılarıdır, diyerek methetmektedir:

"İnsanların en hayırlısı benim zamanımdakiler (yani ashâbımdır). **Sonra onları takib edenler** (tabiin), **sonra onları takib edenler** (etbâu't-tâbiin)'dir.²

İşte görüldüğü üzere mezhep imamlarından, İmam-ı Azam Ebu Hanife hazretleri "tabiin", diğer üç mezhep imamları ise "etbâu't-tâbiin"dendir.

Ümmeti Muhammed'in asırlardan beri tabi olduğu bu dört hak mezhepler ise "**FİTNE**," övgüyle bahsedilen mezhep imamlarımız ise "**FİTNECİ**" olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Bu ifadeleri daha önceleri farklı ve dolaylı şekillerde çok kullanmışlar, fakat karşılık bulamadığı için yöntem değiştirip, bugün Arap ülkelerinde baş gösteren iç karışıklıklara dayandırdırıp; bu işin sonu mezhep savaşlarına yol açacak, masum Müslüman kanı boş yere akacak gibi bahanelerle, yeniden gündeme getirmektedirler. Yani bugün diğer Müslüman ülkelerinde yaşanan tüm karışıklıklar aslında, Mezheplerden kaynaklanıyormuş... Bu mezhepleri hemen ortadan kaldırırsak bu iş çözümlenecekmiş gibi bir hava estirilerek, tüm fatura ehli sünnet olan hak mezheplere kesilmektedir.

Ehli sünnet görüşünde olan Müslümanların, hak olmayan diğer mezhep mensuplarına saldırdığı veya fitne çıkardığı ne görülmüştür, ne de duyulmuştur. Bugün ve geçmişte

1Bkz: <http://www.dunyabizim.com/?aT5'pe=haber&ArticleID=11064> 2

Buhâri, Fedâilü'l-ashâb 1, Şehâdât 9; Müslim, Fedâilü's-sahâbe 216.

yaşanan mezhep savaşlarının tamamı hak olmayan mezhepler tarafından başlatılmıştır. Zaten hak olmayan diğer mezhepleri başta vahhabilik ve şii'liği araştırarak olursak, görülecektir ki bu zihniyetler fitne çıkararak doğmuştur ve onunla da beslenmektedir. Yani ilk ortaya çıkışları tamamen bir fitnedir. Dolayısıyla başlangıçları fitne olan hiçbir görüş ile doğruyu bulmak mümkün değildir.

Bir birliğin sağlanması, sağduyulu her Müslüman gibi bizlerin de özlemini duyduğu bir meseledir. Buna hiç kimsenin itirazı olamayacağı kesindir. Ancak, bir birlik sağlanacaksa bu hak mezhepleri ortadan kaldırmak yerine, başta Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) ve Ashab-ı Güzin efendilerimiz hangi hal üzere ise o hal üzere olunması gerektiğini savunan ehli sünnet görüşü üzerinde sağlanmalıdır. Aslında başından beri zikrettiğimiz hususu bir daha tekrar edelim; bu fikirleri ortaya atanların aslında birlik veya beraberlik umurunda değildir. Bu girişimle bir yere varılamayacağını da çok iyi bilmektedirler. Bunlar sadece, saf ve iyi niyetli Müslümanları kandırıp taraftar toplama peşinde olup, esas gayeleri ise bir an önce dört hak mezhebi ortadan kaldırmaktır. Çünkü, bugün Müslümanlar araşma fitne soğanlar da, bu fitneden kurtuluş reçetesini yazanlar da aynı projenin mahsulleridir.

Birlik ve beraberlik içinde olmamız istenilen bu batıl mezhepler ile ehli sünnet itikadı arasındaki fark, sanki sudan sebeplermiş gibi gösterilip, bu batıl mezheplerin ortaya çıkış nedenleri ile yüz yıllardır ehli sünnete düşmanca tutumlarla yaptıkları zulümler de yok sayılarak, mesele basite indirgenmeye çalışılmaktadır. Aslında bu batıl mezhepler ile ehli sünnet arasındaki farklar öyle hafife indirgenecek ve bir çırpıda yok sayılacak kadar basit meseleler değildir. Yani şimdi biz kendisi gibi düşünmeyenlerin malını, canını, ırzını helal sayan vahhabiler ve Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimizin hanımı ve bizlere en çok hadis aktaran, müminlerin annesi Hz. Aişe (Radiyahallahu anhâ) ile Hz. Ebu Bekir (Radiyahallahu anhu), Hz. Ömer (Radiyahallahu anhu), Hz. Os-

man (Radiyahallahu anhu) efendilerimize hakaret edecek kadar ileri giden şii'ler ile birlikte mi hareket edeceğiz? Sizce bu mümkün müdür? Yarın Resulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimizin huzuruna nasıl çıkacaksınız? Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem)'in iyi ettiniz onlarla işbirliği yaptınız, diyeceğini mi zannediyorsunuz? Neticede bu mesele Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem)'in "Bir elime güneşi bir elime ayı verseniz" yine de davamdan vazgeçmem dediği dava kadar önemli ve hassas bir davadır.

Bunlar ortaya attıkları bu gibi fikirlerle, Müslümanların refah ve barışını bahane ederek, bu uğurda da her türlü yanlış mubah sayıyorlar. Eğer bu yapılmak istenen doğruysa, işi bir adım daha ileri götürerek olayı kökünden çözelim; dünyadaki her türlü inançları birleştirip yeni bir din icad edelim ve tüm dünya bu dine bağlansın, olsun bitsin... Dolayısıyla dünya barışım da tesis etmiş oluruz. Böylelikle tüm tefrikalar ortadan kalkar... Aslında yapılması istenilen şey bu kadar saçmadır. Yani, ehli sünnet alimleri bu batıl fırkalar ile boşuna mı mücadele ettiler? Bunlar hakkmda yazılan binlerce reddiyeler bir hiç uğruna mıydı?

Yukarda da söylediğimiz gibi, eğer bir birleşmeden bah-sedilecekse o da, doğru ve hak olan üzerinde olur ki, o doğru yol da Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) ve ashabının gittiği tek yol olan, ehli sünnet vel cemaat mezhebinin görüşüdür. Ehli sünnet görüşündeki tüm hak mezhepler de zaten bu şekilde doğmuştur.

Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem) ve Cihar-ı Yar devrinde herkes bilmediği dini meseleleri onlardan sorarlardı. Emevi halifeleri; sünnete, Evlad-ı Resule düşman idiler. Sünneti bozmaya, Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem)'i ve ehli beytini gözden düşürmeye çalışıyorlardı. Hz. Ali (Radiyahallahu anhu) efendimize "Turabi" derlerdi. Evlad-ı Resuller zindanlara atılır, asılır, onların tarafında olanlar da aynı muameleye tabi tutulurdu.

İbn-i Kesir (Rahimehullah) "**ŞemaH'tir-Resul**" adlı kitabının 483. sayfasında, RasuluUah (Sallallahu aleyhi vesellem)'in

Emevi hükümdarları hakkmda söylediği şu Hadis-i Şerifi nakletmektedir:

A'la bin Abdurrahman, babası Ebu Hureyre (Radiyahallahu anhu)'dan Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu: **"Rüyamda Hakem oğullarının ya da Ebu'l As oğullarının (Emevilerin) minberimin üstüne maymunların tırmanışı gibi tırmandıklarını gördüm."** Ravi, der ki: **"Allah Resulü (Sallallahu aleyhi vesellem)'in ölünceye kadar bir daha neşeli güldüğü görülmedi."** Sevri dedi: **"Said bin el Müsey-yeb'den Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimiz Ümeyye oğullarını minberi üstünde gördü. Bundan hoşlanmadı. Allah'u Teala Hazretleri ona bu kendilerine verilen dünyadır, diye vahyetti ve bundan sonra gözleri aydınlandı. İşte o vahiy, Sure-i İsrâ, Âyet 60: "(Geceleyin) Sana gösterdiğimiz o temaşayı ve Kur'an da lanet edilen ağacı (başka değil) ancak insanlara bir fitne ve imtihan yaptık."¹**

Emevi hükümdarları Yezid'le başlayıp Mervan'la sona ermiştir. Bu süreç Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimizin ehl-i beyti ve ashaplar için büyük bir ibtila ve imtihan olmuştur. Yalnız bu hükümdarlar arasında Ömer bin Abdulaziz adaletli ve İslama uygun bir hüküm sürdüğünden bütün islam alimleri ve toplumu tarafından iyi görülmüştür.

Hakkmda yüzlerce Hadis-i Şerif olan, Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimizin hem akrabası hem damadı ve nesebinin de kıyamete kadar yer yüzüne yayılmasının sebebi, ayrıca Allah'u Teala hazretlerinin Esedullah diye hitap ettiği Allah'ın Arslanı unvanını almış, cennetle müjdelenmiş Hz. Ali (Radiyahallahu anhu) efendimize hakaret için, Yezid melununun; maymunun basma sarık sararak hutbeye çıkarması, böylesi büyük bir zata yapılan bu hakaret, yukarda ki Hadis-i Şerife geçen şu ifade ile; **"Rüyamda Hakem oğullarının ya da Ebu'l As oğullarının (Emevilerin) minberimin üstüne maymunların tırmanışı gibi tırmandıklarını gördüm,"** diyerek Emeviler dönemi kastedilmiştir.

¹ İbn-i Kesir, ŞemaU'tir-Resul, Tercüme: Naim Erdoğan, Temel neşriyat, s. 483.

Nitekim Hadis-i Şerifte İbni Ömer (Radyallahu anhumâ) dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurmuştur:

"Bir adam din kardeşine, ey kâfir derse, bu söz ikisinden birine döner. Eğer böyle denilen kişi söylenildiği gibi ise, söz doğrudur; söz yerini bulmuş olur. Aksi takdirde bu sözü söyleyen kimse kafir olur."

Burada Hz. Ali (Radyallahu anhu) efendimizi haşa maymuna benzettikleri için yukardaki Hadis-i Şerifte geçen **"bu söz ikisinden birine döner"** ifadesi ile gerçek maymunların Yezit ve halifeleri olduğu kesinlikle anlaşılmış olup hiçbir şüpheyeye de mahal yoktur.

Emeviler dönemin de bu şekilde islamiyet zaafiyete uğratıldığı için, 73 ayrı mezhep ortaya çıkmıştır.

Bu hususta İbn-i Mace, Taberani, Ahmed ibn-i Hanbel ve daha bir çok Hadis kitabında Enes ibn-i Malik ve Avf bin Malik (Radyallahu anhumâ)'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurmuştur:

"Ümmetim yetmiş üç mezhebe ayrılır. Hepsi cehenneme gider. Yalnız biri kurtulur. Onlar kimlerdir Ya Resûlullah? deyince; Ben ve benim Ashabım ne itikatta iseler ondan ayrılmayanlardır."¹

Bu Hadis-i Şerifte Ehl-i Sünnet olan ve olmayanları açıkça beyan etmektedir:

¹ İbn-i Mâce, Fiten 17; Taberânî, Mu'cemu'l-Kebir, Hadis No: 13481; Râmûzu'l- Ehâdis Hadis No: 3213.

Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) efendimiz hazretleri veda hutbesinde de bu konuya değinerek şöyle buyurmuştur:

"Ben size iki **emanet bırakıyorum**. Birisi **Allah'u Teala' mn kitabı Kur'an-ı Kerim**, diğeri de benim sünnetlerimdir. Bunlara sıkıca sarıldığınız sürece asla dalalete düşmezsiniz."¹

Ebâ Müslim, Emevi saltanatını yıkıp; Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem)'in amcası Hz. Abbas (Radiyahallahu anhu) evlatlarından birisini halife yaptı. Onun için onlara "Abbasiler" denildi. Abbasi hükümdarı 500 din uleması seçti. Ortaya çıkan bu 73 mezheblere ait kitapların hepsini Âyet-i Kerime ve Hadîs-i Şeriflerle inceledi. Her birisinin Âyet-i Kerime ve Hadîs-i Şeriflere ters düşen tarafları vardı. Ancak bu mezheplerden bir tanesinin Âyet-i Kerime ve Hadîs-i Şerif lere ters düşmediği görüldü. Onun için ona "**Ehl-i sünnet vel' cemaat**" mezhebi denildi. Yeryüzünde bulunan Müslümanların hepsi bu Ehl-i sünnet velcemaat mezhebinden olmaya mecburdur. Ehl-i sünnet mezhebi Resulullah (Sallahu aleyhi vesellem) ve ashabı ne itikat üzere iseler onun üzeredirler. Bunlara Fırkai Naciye (kurtuluşa erenler) derler, yani Kuran'a ve sünnete uygun olan dört ehli sünnet mezhebi; Hanefi, Maliki, Hanbeli ve şafi'dir. Ehl-i sünnet görüşünün itikattaki imamı ise; İmam-ı Ebu Mansuri Maturidi Hanefi mezhebinin itikatta imamıdır. İmam-ı Eş'ari safilerin itikatta imamıdır. Diğeri de İmam-ı Hanbeli'dir. Bunlar dört mezhebin imamlarıdır.

Bunların dışındaki 72 mezheplere "**fırka-i dâlle veya beşinci mezhep**" de denir. Bunların hepsi dalâlettedir ve sapıktır! Bunların isimleri Kaderiye, Cebriye, Mutezile, Vahhabi, Şii, Hululuye ve Murciye gibi vs. toplamı 72 eder. Bu batıl mezhep mensuplarının hepsi de alim, vaiz, müftü, hoca,

1 İmam Mâlik, Muvatta, Kitab'ul-Kader 3.

şeyh, sofu görünür. Vaazı nasihatları çok iyi yaparlar. Ancak konuşmalarında Kur'ân-ı Kerîm ile Hadis-i Şeriflere muhalif ifadeler kullanırlar. Halk bunları ayırt edemez ve iyi zanneder. Mezhep imamlarını ve itikadlarını ayırd edemeyen, zavallıları dinden çıkartırlar. Şimdi zamanımızda bu batıl mezheplerin kitaplarını çok iyi, üstün bir kitapmış gibi birinci hamur kağıda basıp piyasada satıyorlar. Alıp okuyan bilmiyor, dinleyen de bilmiyor, doğrusu bu zannediyor. Bu kitapları okuyanlar, farkında olmadan küfre giriyorlar.

Çünkü, bu batıl mezheplerin kimi kabri, kimi ölüleri, kimi suali, kimi keramet-i evliyayı inkâr ederler. Kimi tarikatı, maneviyatı inkâr ederler. ZikruUahı inkar ederler, Resulullah (Sallahu aleyhi vesellem) efendimizin şefaatinin, ulemanın, şehitlerin şefaatinin, çocukların, mü'minlerin şefaatinin ve hadisleri inkâr ederler. Enbiyaların, evliyaların himmet ve yardımlarını, medetlerini inkâr ederler. Halbuki bu kadar Âyet-i Kerime ve Hadîs-i Şerifler var iken inatlarından inkâr ederler. Bu nedenle de doğrudan cehenneme giderler. Bunların hepsi şeytanın, din ve Hak yolunda yanlış ettiği tohumlardır. Şeytan, onların amellerini ziynetlendirmiş, senin itikadın doğrudur diye kandırmıştır. Allah'u Teâlâ onların şerlerinden, itikadlarından tüm Müslümanları muhafaza etsin. (Amîn)

Şimdi zamanımızda, dört mezhebin ayrı ayrı görüşlerini Kur'ân-ı Kerim'e ve Hadîs-i Şeriflere tersmiş gibi görüyorlar. Halbu ki, onların itikad bakımından Âyet-i Kerime ve Hadîs-i Şeriflere inançları oirdir. Allah'u Teâlâ'ya, Peygamberimiz (Sallallâhu aleyhi vesellem)'e, ashabına hasılı inanılacak şeylerin hepsine Şafii, Maliki, Hanbeli, Hanefi mezhebindeki-ler aynı şekilde inanır, itikad eder. Amel bakımından abdest, namaz, oruç ve benzeri hususlarda Peygamberimiz (Sallallâhu aleyhi vesellem)'in bazıları ilk yaptığını, bazıları da daha sonra yaptığını örnek almışlardır. Hepsi de Kur'ân-ı Kerim ve Hadîs-i Şeriflerle delil getirdiği için bu dört mezhebin imamlarının kavilleri (görüşleri) doğrudur.

Meselâ; İbrahim (Aleyhis selam), İsmail (Aleyhis selam)'ı ömründe bir sefer kurban etti ve Allah'u Teâlâ'da bir sefer

koç gönderdi. Onun için Şafii mezhebine göre; bir adama Ömründe bir sefer kurban kesmek vacip, diğer senelerde vacib değil sünnettir. Hanefi mezhebine göre Allah'u Teâlâ'nın kurban kes emrini verdiği o gün her sene geliyor. Bu nedenle de her sene kurban kesmek vacip oluyor.

Yine; Peygamberimiz (Sallallâhu aleyhi vesellem) Uhud çenginde kanlı elbiselerini değiştirmede. Onunla namaz kıldı. Şafii'ler bunu delil göstererek, kan akması abdesti bozmaz ve bu şekilde de namaz kılınır hükmünü verdi. Hanefi'lerce harb zamanında idi zaruret vardı bu nedenle de diğer zamanlar da kanlı elbiselerle namaz kılmadı, bu sebepten dolayı kanlı elbise ile namaz kılınmayacağı ve kan akması da abdesti bozar hükmüne vardı. Her iki uygulama da Resulullah (Sallallâhu aleyhi vesellem) efendimizin bizzat yaptığı uygulamalardır.

Hadis-i Şerifte; **"Yırtıcı hayvanın (et yiyenin) eti yenmez!"**¹ Geviş getiren hayvanın eti yenir, buyuruluyor. Bazı hayvan var ki hem et yiyor, hem geviş getiriyor. Hanefi'lerce et yediği için eti yenmez. Şafii'lere göre geviş getirdiği için eti yenir. Dört mezhebin görüş ayrılıkları bu şekilde Kur'ân-ı Kerim'e ve Hadis-i Şerif'e ters değildir, hepsi de doğrudur. Aralarındaki görüş farklılıklarının tamamı da bu şekildedir. Fakat **"fırka-i dâlle"** olan zındıkların sözleri ise doğrudan Kur'ân-ı Kerim'e ve Hadis-i Şeriflere terstir. Onların mezhepleri batıl, kendileri ehli sünnet çizgisinden ayrılıp dinden çıkmışlardır.

Bugün yapılmaya çalışılan 1931 ruhu adı verdikleri girişim, aslında yukarıda bahsettiğimiz Abbasiler döneminde yapılmış ve doğrusu bulunarak islam birliği sağlanmıştır. Yeniden bir birlik arayışı Amerika'yı yeniden keşfetmeye çalışmak gibidir. Bu düşünceyi tekrar ortaya atanların yaptıkları ise iyi niyetli bir girişim değildir. Bu fikirdeki kişilerin yaptıkları fitnelerden birisi de açıkça görülüyor ki, hak olan ehli sünnet mezheplerini sinsice yöntemlerle ortadan kaldırma fitnesidir.

1 Kütüb-i Sitte, 1,360 ve Hadis No: 3934.

Ayrıca bu hususta, günümüzde yukarıda anlattığımız sinsi oyundan daha farklı bir başka sinsi oyunu da şimdilerde vahhabiler sahneye koymuştur. Özellikle hacdan dönen Türk hacılarına bir takım kitaplar hediye edilmektedir. Bu kitaplar da ilk bakışta mezhepleri ve ehli sünnet görüşünü anlatmak için hazırlanmış gibi görülmesine rağmen aslında, kendi sapık görüşlerini İmam-ı Azam efendimize mal edip, Ondan, yalan-yanlış alıntılar yapılarak hazırlanmıştır. Ancak bu da yukarıdaki oyun gibi, büyük bir tuzaktır. Meselâ: Vahhabilerin dağıttığı bu kitaplardan, Dr. Muhammed el Hümeyyis'in yazdığı "**Dört Mezhep İmamı'nın İtikadı**/" adlı kitabın 13. sayfasında:

- "**Ebu Hanife demiştir ki: Dua edenin: Falancanın hakkı için veya peygamberlerinin ve resullerinin hakkı için ya da kabenin ve meş'ar~il haram hakkı için gibi sözlerle Allah'a yalvarması mekruhtur**"¹ diye bir ifade bulunmaktadır.

İşte bu söz aslında İmam-ı Azam efendimize mal edilmiş aşağılık bir iftiradır. Aslı olmayan bu bilgi, dipnotta, "**Fıkhi ekber şerhi**" adlı kitapta geçiyor diye belirtilmiştir. Bu kitap incelendiğinde kesinlikle imam-ı Azam efendimize ait bu şekilde bir ifadenin olmadığı net olarak görülmektedir. Bu örnekte olduğu gibi, bu tür kitaplar da yazılan bilgilerin bir çoğu yalandır. Burada açıkça anlaşılıyor ki, Kur'an Tefsiri veya meali gibi velhasıl hacılara verdikleri bu ve buna benzer kitaplarda; **taktik değiştirerek**, dört mezhep imamlarının sözüymüş gibi vahhabilikle ilgili sapık fikirler millete empoze edilmeye çalışılmaktadır.

Halbuki bunların, kendi bozuk inançlarını İmam-ı Azam efendimize mal ederek söyledikleri sözün, İmam-ı Azam'a ait olmadığı çok açıktır. Çünkü İmam-ı Azam efendimizin bizzat kendisinin yazmış olduğu Kaside-i Numaniyye veya Ed-Dürr'ül-Meknun diye bilinen 53 beyitlik Rasulullah (sallal-

¹ Dr. Muhammed el-Hümeyyis, **İtikad'ul-Eimmef il-Erbea** (Dört mezhep imamının itikadı), Çeviren: Muhammed Emin Akın, Gözden Geçiren: Muhammed şahin, Baskı tarihi ve yeri belirtilmemiş...

lahu aleyhi vesellem) Efendimizi meth etmek için yazdığı kasidesinden bazı beyitler şöyledir¹:

Sensin ol ki, Adem safiyullah sana
İltica ile kabul oldu ne ki ibtidâ dua
Etti İbrahim halilullah dua isminle çün
Ateş-i nemrut söndü gülistan oldu ona.
Hazreti Eyyüb dedi: "ennî messenî,"
İsmi ni yâd eyleyip emrâziden buldu şifa.
İbn-i Câbir çün vefat etmişti sen kıldın duâ,
Hakk seni irzâ edip verdi hayat ol dem ona.
Olsa vallahi yedi derya mürekkep yazmaya Hem
kalem olsa ağaçlar vasfin olmaz münteha.
İns-ü cin cem olsalar yazmağa vasfm Senin,
Yetmeye takatleri idrakleri ola cüda.
Daima aşkına düşmüş kalbim oldu Seyyidim, Can
tenim aşkınla doldu hiç yok mâ'adâ.
Ben fakire kıl şefaât ya Rasulallah meded
Kapma yalvarı geldim, dilerem senden ginâ.
Ben tama' ediciyem Senin keremin zerresin,
Yok Ebu Hanife için alem içre mâsivâ.

Bu beyitlerde açıkça görülüyor ki, vahhabilerin İmam-ı Azam efendimize mal ederek söyledikleri söz tamamen bir iftira olup yalandır. Zaten vahhabilikte, İngilizlerin desteğiyle yalanlar üzerine kurulmuş fitne mahsulü bir mezheptir.

Peygamberlerin hakkı için diyerek dua etmenin caiz olduğu hatta bizzat Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) tarafından tavsiye edildiği ve kendisinin de böyle dua ettiğine dair çok sayıda Hadis-i Şerif vardır. Bu Hadis-i Şerifler varken İmam-ı Azam efendimizin, vahhabilerin ona mal ederek

¹ Bu kasidenin tamamı için bkz: **el-Mecme'atü'l-Kübra mine'l-kasâidi'l-fuhra fi hakk-ı Nebiyyinâ Muhammedini'l-Büşra Aleyh-i Salâtüllahi ve selamühü'l uzma**, s. 53-65 (bu eser Osmanlıca olup baskı tarihi ve yeri belirtilmemiştir); Yusuf Özge, Recep Okatan, **Necid'de Doğan Fitne Vahhabilik**, Umut Mat. İstanbul- 2012, 1. Baskı, s. 140-150; İmam-ı Azam Ebu Hanife Numan b. Sabit, **Kaside-i Meymune-i Mubareke Dtirr-ti meknûn Kasidesi**, Tercüme: Ahmet Mahmut Ünlü, Arifan yay-İstanbul.

söylediği sözü söylemesine imkan yoktur. Çünkü İmam-ı Azam efendimiz Ehl-i sünnet mezhebinin kurucularının en başında yer alır ki, ehl-i sünnet ifadesi zaten sünnet ile amel eden ve o yoldan ayrılmayan topluluk demektir. Şimdi bu Hadis-i Şeriflerin bazısına yer verelim:

Sahih ve mütevatir olarak Enes (Radiyahallahu anhu)'dan rivayet edilmiştir ki: İmam Ali (Kerremallahu vechehu)'nun annesi Fatıma Bint-i Es'ed (Radiyahallahu anhâ), vefat ettiğinde Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimiz bu Muşar'un İleyha'nın naşını bizzat kabre indirip:

"Ey Allahım! senin nebin ve önceki peygamberlerin hakkı için annem Fatıma Bint-i Esed'i mağfiret eyle ve girdiği yeri kendine genişlet. Muhakkak ki sen merhamet edenlerin en merhametlisisin,"¹ buyurdular.

Yine Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem)'i vesile ederek dua etme ile ilgili, Tirmizi ve Nesâî'de sahih olarak nakledilen Hadis-i Şerifte; gözlerinin açılması için dua ricasında bulunan bir âmâyâ dahi abdest alıp iki rekat namaz kıldıktan sonra:

"Allahım! Ben Rahmet Peygamberi olan senin nebin Muhammed (Sallallahu aleyhi vesellem)'i vesile ederek senden istiyorum. Ya Muhammed! Yâ Rasulallah! Ben seni vesile ederek Rabbimden hacetimin hallini istiyorum. Allahım onu bana şefaati yap,"² diye dua etmesini emrey-ledi. Bey haki, bu Hadis-i Şerifin sahih olduğunu rivayet et-

1 Taberani, **Mu'cem'ul-Kebir**, Hadis No: 20324.

2 **Sünen-i Tirmizi**, Dua bablarında çeşitli hadisler 6, Hadis No: 3811; Hakim bu Hadis-i Şerifin tahririnden sonra Hadisin sonuna: **"Bu dua ile dua edip kalktığı zaman görmeğe başladı,"** diye ilave etmiştir.

miş ve şu ilave ile bu hadisi nakletmiştir: "**Âma gözü görür halde ayağa kalktı**"¹

Sahabe-i Kiram âma'ya tarif edilen duayı Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi vesellem)'in ahirete irtihalinden sonra dahi okurlardı. Bu dua daki; Ya Muhammedi Lafzı ise, meded dilemeye ve vesileye apaçık bir delildir.

Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) Efendimizin:

"Ey Allahım! Dualarını kabul ettiklerinin hakkı için senden istiyorum"² diye dua etmiş ve bu duayı Ashab-ı Kiram'a dahi öğretmiş ve bununla amel etmelerini emretmiştir.

Hakim'den sahih senetle Hz. Ömer (Radıyallahu anhu)'dan nakledilen Hadis-i Şerifte, Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Adem (Aleyhisselam) hatasını anlayıp dedi ki: Ya Rabbi! Eğer beni affetmemiş isen Muhammed (Sallallahu aleyhi vesellem) hürmetine senden affımı diliyorum, demişti. Allah'u Teala (ne cevap vereceğini bildiği halde, cevabını da diğer insanların duyması için): Yâ Adem! Ben onu henüz (zahirde) yaratmadığım halde sen Muhammed (Sallallahu aleyhi vesellem)'i nasıl tanıdın diye buyurdu. Adem (Aleyhisselam): Ya Rabbi! Sen beni (kudret) elin ile yaratıp bana ruhundan üflediğin zaman, başımı kaldırıp baktığımda arşın ayaklarında -La ilahe illallah Muhammed'un Resullulah- yazılmış olduğunu gördüm.

1 Yusuf Nebhanî, Şevahid'ül-Hakk'dan Vahhabilere Cevaplar, s. 136.

2 Sünen-i İbn-i Mace, Mesacid 14.

İsminin yanına ancak yaratılmışların en sevgilisini koyacağımı bildim. Cenab-ı Hakk Teala ona: **Ya Adem! Doğru söyledin hakikaten Muhammed** (Sallallahu aleyhi vesellem) **bana yaratılmışların en sevgilisidir. Onun hürmetine benden ne istesen sana verirdim. Affını diledin ben de seni affettim. Şayet Muhammed** (Sallallahu aleyhi vesellem) **olmasaydı, seni yaratmazdım.**¹

Buhari de, haşır ve kıyamet günü insanların Allah'u Teala'nın huzurunda durmaları bahsinde geçen şu Hadis-i Şerifte vesileye büyük bir delildir.

"Onlar bu halde iken Adem (Aleyhisselam) **ile sonra Musa** (Aleyhisselam) **ile daha sonra Muhammed** (Sallallahu aleyhi vesellem) **ile medet dilerler/**"²

İbn-i Abbas (Radıyallahu anhuma) dan rivayet edilen bir Hadis-i Şerifte RasuluUah (Sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurmuştur:

"Şüphesiz ki Allah'ın, hafaza meleklerinin dışında yer yüzünde melekleri vardır ki, ağaç yapraklarından düşenleri yazarlar. Sizin birinize çölde bir aksaklık isabet ederse, "Ey Allah'ın kulları! Bana yardım edin, diye nida etsin."³

Buraya kadar, İmam-ı Azam efendimizin kendi kasidesinde RasuluUah (Sallallahu aleyhi vesellem)'i vesile ederek nasıl dua ettiğini ve Hadis-i Şeriflerde de peygamberlerin ve büyük zatların vesile edilerek Allah'u Teala'dan istekte bulunmanın, dolayısıyla; Allah ile kul arama nasıl girildi-

1 Hakim, **Müstedrek**, Kitab'ut-Tevârihu'l-Mütekaddimeyni min'el Enbiyai ve'l-Mürselin, Hadis No: 4287; İmam Kastalani, **Mevahib-i Ledünniyye**, 1,13; Rudani, **Cem'ul-Fevaid**, Hadis No: 8371.

2 **Sahih-i Buhari**, Zekat 52.

3 Heysemî, **Mecme'uz-Zevâid**, X, Hadis No:17104.

ğinin çok açık delilleri ortadadır. Vesile hususunda ki durum bu kadar açık olduğu için, ne İmam-ı Azam efendimiz ne de diğer ehl-i sünnet olan mezhep imamı asla vesileyi inkar etmemişlerdir. Vahhabilerin İmam-ı Azam efendimize yukarıda mal ederek söyledikleri vesileyi inkar etme hususundaki sözler, aslında sermayeleri yalan üzerine olan vahhabilerin kendi görüşleri olup ehl-i sünnet imamlarına yapılan büyük bir iftiradır.¹ Vahhabilerin burada ki amaçları ise; mezheplerin içerisine kendi sapık fikirlerini karıştırarak, ehli sünnet olan hak mezhepleri ortadan kaldırmaktır.

Sonuç:

Seyyid Kutub, aslında İngilizler tarafından yetiştirilmiş, islami temelden yıkma çalışmalarını yüklenmiş ve bu devletler tarafından finanse edilen, reklamı yapılan bir kişidir. Asıl maksadı ise ehli sünnet itikadını yok etmektir. Yaptığı tüm çalışmalarda ve kitaplarında, bu gayreti açıkça görülmektedir. 1400 senedir yaşanan geleneksel islami, yani ehli sünnet itikadını kabul etmeyen, hatta onların yaşadığı islami yanlış ve tüm Müslümanları da kâfir kabul eden bir zihniyetin mahsulüdür. Çünkü, ömrü boyunca yaptığı tüm çalışmalar dönüp dolaşıp Muhammed b. Abdulvahab'ın İngiliz'lerle yaptığı altı maddelik o anlaşmaya ve özellikle de son iki maddesine dayanmaktadır. Bu son iki maddeyi tekrar hatırlayacak olursak;

"5. Madde: İslam ülkelerinde mümkün merteye ihtilal, zulüm ve anarşiyi temin edecek/"

Zaten Seyyid Kutub, zamanın Mısır Devlet yönetimine karşı ihtilal girişiminde bulunduğu ve Müslümanlar arasında fitne çıkarmaya çalıştığı için Cemal Abdunnasır tarafından idam edilmiştir.

"6. Madde: Tahrif edilmiş bir Kur'an neşretmeye çalışacak/"

¹ Vesile hakkında daha geniş bilgi için Bkz: "Necid'de Doğan Fitne Vahhabilik" Umut Mat. İstanbul-2012,1. Baskı, s. 159-190.

Seyyid Kutub'un, başta Eshâb-ı kiram olmak üzere, ehl-i sünnet büyüklerine attığı iftira ve hakaretlerle dolu tüm kitaplarını ve akıllara zarar tefsirini, bu iki madde de belirtilen emirlerden aldığı ilhamla yazdığı çok açıktır. Bunun aksini iddia etmek ise saflıktır ve esas "**havale kapılmak**"ta budur.

Şöyle bir düşünceye olursak, islam tarihi boyunca Örnek alınacak milyonlarca alim ve ulema gelmiş ve geçmiştir. Bu zatlar yine binlerce ehli sünnet görüşüne uygun eserler bırakmışlardır. Hâlâ günümüzde bu eserlerden (içeriği değiştirilmemiş olanlarından) tüm Müslümanlar istifade etmektedirler. Yani, örnek alınacak bu kadar büyük zatlar varken ve hali hazırda eserleri açık ve temiz bir dille ehli sünnet görüşünü anlatırken, bu alimler ve eserleri yok sayılarak, yüzünde islam alametlerinden en belirgin olan, sakal sünneti bile olmayan ve önceki ehli sünnet alimlerinin tam tersi fikirleri savunan vahhabi ve şii zihniyetinde ki bu adam neden ön plana çıkarılır? Anlamak mümkün değildir.

Bütün peygamberlerin tamamı sakallıydı. Rasulullah (Sal-lallahu aleyhi vesellem) efendimiz de ömrü boyunca sakalına hiç ustura vurmamıştır. Bu nedenle sakal büyük sünnetlerdendir.

Buhari'de İbn-i Ömer (Radiyahallahu anhuma)'dan nakledilen Hadis-i Şerifte Rasulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Müşriklere muhalefet edin, sakalları bırakın, bıyıkları kırın. İbn-i Ömer (Radiyahallahu anhumâ) Hac veya umre yaptığında sakalını avuçlar, fazlasını keserdi/"¹

Tahavi'de Enes (Radiyahallahu anhu)'dan Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve selem) buyurdu ki:

¹ Buhârî, Libâs, 63-34.

"Bıyıklarınızı kırpın, sakalınızı ziyade kesmeyin ve beyazlarınızı boyamayın ve kendinizi Yahudilere ve Hiris-tıyanlara benzetmeyin/"¹

Çok sayıda sahih hadis kitaplarında nakledilen Hadis-i Şerifte, Hz. Aişe (Radiyahallahu anhâ)'dan rivayet edildiğine göre Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"On şey fitrattandır: 1. Bıyığın kırpılması. 2. Sakalın bırakılması. 3. Dişlerin temizlenmesi. 4. Burna su çekip temizlenmesi. 5. Tırnakların kesilmesi. 6. Parmak eklemlerinin yıkanması. 7. Koltuk altı kıllarının yolunması. 8. E-teklerin tıraş edilmesi. 9. Su serpmek (Yani hadesten taharet, su ile temizlenmek). Râvi Zekerıyya diyor ki: Mus'ab şöyle dedi: Onuncuyu unuttum ancak bu -mazmaza- olabilir/"²

Ebu Hüreyre (Radiyahallahu anhu)'dan Resûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Cum'a günü yıkanmak, sünnet olmak, bıyıkları almak, sakal bırakmak islam fitratındandır. Çünkü Mecusiler bıyıklarını inadına salıverip sakallarını iyice traş ederler. Şu halde siz onlara muhalefet edin. Bıyıklarınızı (üst dudacağınız görünecek şekilde) alın, sakallarınızı bırakın."³

1 **Kenz'ul-Ummal**, Hadis No: 17222; Ahmed b. Hanbel, **Müsned** Hadis No: 8313; **Kenzül İrfan**, Hadis No: 799,802 ve 806; **Ramuz'ul Ehadis**, Hadis No: 217 ve 5615.

2 **Müslim**, Taharet 56; **Tirmizî**, Edep 14; **Nesef**, Ziyet 1; **İbn-i Mâce**, Taharet 8; **Râmûz-ul Ehâdis**, Hadis No: 2781,3916.

3 **Ramuzu'l-Ehadis**, Hadis No: 5615; **Müslim**, Taharet:16.

Bu ve buna benzer birçok Hadis-i Şeriflerden dolayı dört mezhep imamı, sakalı kesmenin haram olduğuna hükmetmişlerdir.¹

Sure-i Ahzap, Âyet 21'de Allah'u Teala:

- **"Yemin ederim ki, Allah'ı ve ahiret gününü uman ve Allah'u Teala'yı çok zikredenler için O, RasuluUah (Sallallahu aleyhi vesellem) de güzel bir numune-i imtisal vardır/"** diye buyurduğundan dolayı ashâbı güzün efendilerimiz ve onların izini takip eden bütün ehl-i sünnet uleması da RasuluUah (Sallallahu aleyhi vesellem) efendimizin bütün sünnetlerine çok önem vermişler ve ayrıca en önemli sünnetlerden olan sakal sünnetine de çok riayet etmişlerdir. İşte, RasuluUah (Sallallahu aleyhi vesellem)'in halifeleri de onun sünnetleriyle amel eden bu ulemalardır. Bu hususta Hasan (Radiyallahu anhu)'dan Resûl-i Ekrem (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Allah'u Teâlâ'nın rahmeti, benim halifelerime olsun. (Sahabe-i Kiram): Ya Resûlullah! Senin halifelerin kimlerdir? dediklerinde, buyurdu ki:

- **Sünnetimi ihya eder ve nâsa da öğretirler."**²

Bu Hadis-i Şeriften anlaşılan, bir insanın alim olması için Sünnet-i Rasulullah'ı tam olarak yaşaması gerekmektedir. Fasık alimler ise nasa Sünnet-i Rasulullah'ı öğretmek bir yana, aksine kasıtlı olarak unutturmaya çalışmaktadırlar. Bu ise büyük bir sorumluluk ve vebaldir. Sure-i Cuma, Ayet 5:

"Tevrat'la yükümlü tutulup da onunla amel etmeyenlerin durumu, ciltlerce kitap taşıyan eşşek gibidir."

Bu Âyet-i Kerime'ye göre; ilmi ile amel etmeyen âlimin durumu kitap yüklü eşşek gibidir, diyor. Yani bildiği ile amel

1 **Not:** Çoluk çocuğunun rızkı için çalışan devlet memurlarının sakallarını kesmeleri, bir mazeret olup bu hükmün dışındadır.

2 Muhtarü'l-Ehâdisin Nebeviyye, Hadis No: 250, Râmûzu'l-Ehâdis, Hadis No: 3633.

etmediği zaman kendisine ancak o ilmin mesuliyeti, sorumluluğu kalır. Eşşeğe de sırtındaki yüklü olan kitapların ağırlığı kaldığı gibi.

Deylemi, Ramuz'ul Ehadis ve Muhtar'ul Ehadis kitaplarında İbn-i Abbas (Radiyahallahu anhuma)'dan nakledilen Hadis-i Şerifte Resûlullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"Dinin afatı üçtür: Fâcir hocalar, zâlim hükümdarlar, cahil müçtehidler."¹

İblis'in çok büyük bir ilme sahip olduğu, herkes tarafın-dan bilinmektedir. İblis'i kafir yapan ve ebedi cehennemlik olmasına sebep olan ise sadece Allah'u Teala hazretlerinin **"Adem'e secde et"** emrine uymamasıdır. Bu sebepten lanet tokunu giymiştir. Kişinin çok bilgili olması islam alimi olduğunu göstermez. Âyefî Kerime ve Hadis-i Şeriflerden herhangi birini inkar eden kimse İblis'in durumuna düşer, ilmi ve bilgisi ne kadar çok olursa olsun. Allah'u Teala kişinin ünvanma, ilmine bakmaz, itikadına bakar.

Bozulmuş ve dalalatte olan Yahudi ve Hıristiyan alimlerinden bazıları dahi, kendi peygamberleri sakallı olduğu için sakal bıraktıkları halde, tek ve hak olan islam dininde ki bazı alim gözüken insanların Sünnet-i Rasulullah'ı hafife alarak kendi fikirlerine ters düşen bütün Hadis-i Şerifleri de inkar edip, sakal sünnetini dahi terketmeleri düşündürücü bir durum değil mi? Bu sapık kişiler böyle yapmakla kime ben-zemiş oluyorlar?

İbn-i Ömer (Radiyahallahu anhuma)'dan Resûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki:

"Bir kimse, kendisini bir kavme benzetirse, o onlardan sayılır."²

1 Râmûzu'l-Ehâdis, Hadis No: 13; Muhtarû'l-Ehâdisin Nebeviyye, Hadis No: 4, s. 17.

2 Ebu Davud, Libas 4.

vs. vahhabiliğin ve şii'liğin temel kaynaklarını oluşturan bu adamları överek ön plana çıkartırlar. Halbuki bu adamlardan Efgani'nin masonluğa intisabı kesindir ve ömrünün sonuna kadar bu gizli ve esrarlı teşkilata mensubiyetini sürdürmüştür. Bununla da kalmamış çevresindeki yakın dostlarının da masonluğa girmelerine vesile olmuştur. Efgani'nin yakın dostu olan Reşid Rıza dahi; "**el-Üstaz'ül-İmam**" adlı yazısında Muhammed Abduh'u kastederek: "**Üstazımızın ve imamımızın masonluğa girişi**" başlığı altında bir yazı kaleme almıştır.¹ Aynı şekilde Seyyid Kutub'un da, İngiliz ajanı olduğu açığa çıkınca, dönemin Mısır Cumhurbaşkanı Cemal Abdun-nasır tarafından, 1966 yılında idam edilmiştir.

Seyyid Kutub yazdığı kitaplarda, gözümüzün içine baka baka, islam büyüklerine, yıldızlı edebiyatı ile hakaret etmektedir. Buna rağmen bazı aymazlar da Seyyid Kutub büyük alimdir diyebiliyorlar. Hz. Osman (Radiyahallahu anhu) efendimiz de dahil, gelmiş geçmiş bütün mezhep imamlarına, ulemaya, alimlere hakaret edip, küçümsemektedir. Bütün mezhep imamlarının fikirlerini ise çağımıza uygulanamaz olarak görüp, mezhepleri de reddetmektedir. Bu hususta, Mısır da "**Cemiyet'ül-Meşari**" tarafından, Türkiye'de ise İhlas Vakfı Yayınları tarafından İstanbul'da, 2001 yılında, arapça olarak basılan: "**Nehc'üs-seviy fir'reddi ala Seyyid Kutub ve Faysal Mevlevi,**" adlı eserde, açıkça S. Kutub'un mezhebsizliği ile, hak olan dört mezhebe karşı olduğu delilleri ile anlatılmaktadır. Vahhabilerle bu konuda da hem fikir olmuştur. Çünkü, aynen S. Kutub gibi vahhabiler de, hiçbir mezhebi kabul etmezler, ayrıca tüm ehli sünnet ulemasını da küfürle itham ederler.

Hatta, S. Kutub, "**Kuran-ı 20. Yüzyıla göre tefsir edelim**/' diyen zihniyetle de aynı düşüncededir. Dolayısıyla, vahhabiler gibi tahrif edilmiş ve manası çarpıtılmış Kuran-ı Kerim istemektedirler ve maalesef büyük bir oranda gerçekleştirmiş-

¹ Dr. Hasib es-Samarrai, **Dini Modernizm'in üç şövalyesi Cemaleddin Efgarti-Muhammed Abduh-Reşid Rıza**, Tercüme: Ali Nar, Sezai Özel, Bedir Yay. İstanbul-1998, s. 128-129. Ayrıca Bkz.: **el-Üstaz'ül-İmam**, Reşid Rıza ve Menar Dergisi, 11/401.

lerdir. Kuran-ı Kerim'in asimi değiştiremediklerinden, günümüzde, Seyyid Kutub'un tefsiri gibi, son zamanlarda yazılan tefsir ve meallerin tamamına yakınında, Âyet'lerin manaları çarpıtılarak Kuran-ı Kerim tahrif edilmiştir.

Bunlar, Kur'an-ı Kerimi tahrif ettikleri gibi sırf kendi görüşlerine uymadığı için de, çarpıtılması mümkün olmayan bir çok Hadis-i Şerifi de inkar etmektedirler. Halbu ki Müslümanım diyen bir kişinin; sahih olan bir Hadis-i Şerifi, sırf görüşüne uygun gelmediği için, ben bu Hadis-i Şerifi kabul etmem, inanmam veya uydurmadır gibi ifadeler kullanması mümkün değildir. Bu şekilde söyler ise, kişi küfre girer. Zaten bir Müslümanm, böyle söyleme lüksü de yoktur. Bir kimsenin bir Hadis-i Şerifin uydurma olduğunu iddia etmesi için ona muhalif olan başka bir Hadis-i Şerif veya muhalif olan bir Âyet-i Kerime ile delil getirerek ispat etmesi gerekir. Bunlar ise, sadece, falan kişi böyle söylemiştir, bize göre böyledir derler. Başka bir ispata falan gerek bile duymazlar. Zaten, bu zihniyetin bir şey ispatlamak gibi kaygısı olduğunu da düşünmüyoruz. Baştan beri söylediğimiz üzere, bütün fikirleri mesnetsiz ve iftiraldan ibaret olup, tek amaçları vardır. O da, kafa karıştırıp, Müslümanlar arasında fitne çıkartarak hak olan ehli sünnet itikadından uzaklaştırmaktır.

Buraya kadar verdiğimiz Seyyid Kutub'a ait vahim örneklemeler bitecek gibi değil. Anlayana bu kitapta kaynaklarıyla belirttiğimiz Ayet-i Kerime ve Hadis-i Şerifler yeterli olacaktır. Samimi bir Müslüman için bir Hadis-i Şerif dahi, delil olarak yeterlidir. İtikadı bozuk olan insan için ise Ayet-i Kerime'lerin tamamını delil getirsen yine de anlamak istemez. Allah'u Teala bu tür batıl görüşlerden cümlemizi muhafaza etsin. Amin!

Sûre-i Taha, Âyet 47:

"Allah'ın selâmı Allah'a tabi olanların üzerine olsun."
Amîn!